

Ngài Chủ Tịch Ác Liệt

Contents

Ngài Chủ Tịch Ác Liệt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	33
7. Chương 7	41
8. Chương 8	46
9. Chương 9	52
10. Chương 10	58
11. Chương 11: Kết Thúc	65

Ngài Chủ Tịch Ác Liệt

Giới thiệu

Hắn xuất thân từ một gia đình hiển hách, cho rằng toàn bộ thế giới chỉ xứng nằm ở dưới lòng bàn chân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngai-chu-tich-ac-liet>

1. Chương 1

Chỉ trong vòng 3 ngày ngắn ngủi, tin tức được truyền đi một cách nhanh chóng. Sân trường vốn dĩ đang im ắng bỗng trở nên vô cùng náo nhiệt.

Mọi người ở đây đều đánh cuộc xem ai có thể cạo được râu của Đồ Phu.

Từ trên xuống dưới, đầu đầu cùng ồn ào huyền ảo khiến cho sân trường tràn ngập bầu không khí hưng phấn, mong đợi. Nhưng cuối cùng cũng không có ai dũng cảm đứng lên ghi tên.

Cũng không thể trách từ hai nghìn người trong khuôn viên trường học không tìm ra một người dám xung phong nhận công việc này – kỳ thực thì “Trung học Đệ Thánh” có lưu truyền một câu nói: “Thà đắc tội với người trong thiên hạ, cũng không dám động tới Đồ Phu.

Bộ dạng Đồ Phu chắc chắn không giống như một kẻ đồ tể, trái lại còn mang vẻ đẹp tự nhiên như những vai nam chính trong phim thần tượng. Quá đáng chỉ có tính tình ngang ngược, mặt lúc nào cũng cứng nhắc, ánh mắt sắc bén rạng ngời, sống mũi thẳng tắp tiết lộ khí chất không dễ dàng thỏa hiệp.

Chỉ bị ánh mắt lạnh lẽo kia liếc qua một chút cũng khiến con người ta sợ hãi chứ đừng nói đến chiều cao 1m80 và cơ bắp săn chắc bị bó buộc trong bộ đồng phục học sinh.

Hắn, ngoài bộ đồng phục ra thì chẳng có đáng về gì là của một học sinh cả. Mọi người không hề nghi ngờ chút nào về việc chỉ cần Đồ Phu vung quả đấm mạnh mẽ lên thì trong vòng 3 giây cũng biến một người trở thành cái bánh thịt.

Đồ Phu thật ra còn có tên là Đồ Tử Phu. Cái tên này là do cha Đồ, một tín đồ Cơ Giáo thành kính đặt. Nhưng với mọi người thì Đồ Tử Phu không giống như vậy. Trong mắt hắn vốn dĩ không có Chúa.

Trong trường học mỗi thầy cô giáo đều biết rằng, đối nghịch với hắn đồng nghĩa với việc vứt đi chén cơm của mình, bởi vì Đồ Tử Phu có lai lịch rất lớn. Cha của hắn là thành viên hội đồng quản trị của Trung học Đệ Thánh, mẹ hiện đang là Ủy viên đương nhiệm, cô gì chú bác đều là những giáo sư nổi tiếng trong các khoa chính của trường đại học, ngay cả em gái họ vừa được tuyển lần này cũng là một sinh viên mẫu mực.

Gia thế hiển hách làm cho Đồ Tử Phu phủ một lớp hào quang, đi tới chỗ nào cũng được chú ý, ấy thế mà hắn lại là một người đáng sợ.

Tính khí nóng nảy, cô độc, bất thường, thích làm điều trái ngược, cực kỳ không thích sống chung với tập thể, không coi ai ra gì – khắp người đều là khuyết điểm.

Đặc biệt là đám râu mọc dưới cằm khoảng ba cm của hắn đã trở thành dấu hiệu duy nhất của một kẻ xấu. Đối với yêu cầu vô cùng nghiêm khắc của đồng phục trường học thì hành động của hắn không khác gì là sự khiêu khích, tựa như hắn không xem nội quy trường học là gì cả.

Mọi người đều biết rất khó khăn khi tiếp xúc riêng với hắn. Trong trường học mỗi học sinh coi hắn như là một thứ tai họa mong muốn tránh xa một cách nhanh chóng, chỉ sợ chộc phải hắn thì kết quả rất thê thảm...

Về phần các thầy cô giáo, không lúc nào là không phải lo sợ. Lúc nào cũng tìm mọi cách để lấy lòng hắn, với thái độ ngạo mạn của hắn không dám ho he câu nào. Ngay cả nội quy trường học không cho phép trốn học, gian lận, thầy cô cũng chỉ biết mắt nhắm mắt mở cho qua.

Lên năm thứ ba, càng ngày càng có nhiều lời đồn không hay về Đồ Phu, học sinh cũng từ từ nổi lên khí thế bất mãn, giống như là đã sớm không ưa gì việc hắn được hưởng đặc quyền.

“Giải thưởng râu Đồ Phu?”

Trong phòng học, Từ Đông Thanh lười biếng ngửa đầu nhìn người đang đi tới, trong mắt rõ ràng biểu lộ sự không hứng thú đối với tin tức tạp nham.

Lớp mười của cô và lớp mười hai của Đồ Tử Phu đáng ghét hoàn toàn không có qua lại, nhiều lắm cũng giống như những bạn học khác mà thôi. Hắn thật phách lối không ai bì nổi, lại còn có đám râu đáng ghét nữa.

“Chính xác. Cậu không biết gì sao?” Trần Nhã Lệ gật đầu như già tôi.

Từ Đông Thanh lắc đầu. Ngoại trừ học và tiếng chuông trường thì cô sẽ không chú ý đến cái gì khác.

“Tất cả mọi người đang thảo luận về vấn đề ai có thể làm được việc này đây”, “loa phát thanh” Trần Nhã Lệ nồn nóng đẩy người cô.

“Người nào gốc đến nổi tự tìm đến cái chết cơ chứ?” Từ Đông Thanh bĩu môi vẻ giễu cợt.

Làn gió chiều thán chín ảm áp thổi nhẹ mái tóc ngắn của Từ Đông Thanh. Mấy sợi tóc tung bay bên lúm má đồng tiền duyên dáng, khiến nụ cười càng thêm ảo mộng.

Đây chính là Từ Đông Thanh, một người lạnh lùng khó tiếp cận. Vậy mà nàng cũng có thể khiến người khác có cảm giác tốt với nét cười lúm đồng tiền ngọt ngào mà ngây thơ như thế - hoàn toàn mâu thuẫn mà.

“Tất cả mọi người đều rất coi trọng cậu đấy!”, Trần Nhã Lệ nhìn bộ lấy lòng.

“Tớ?” Từ Đông Thanh bật cười, xem ra mọi người rất coi trọng cô. “Đi cạo râu của Đồ Phu đối với tớ có ích lợi gì cơ chứ?” – cô hỏi ngược lại.

Từ Đông Thanh cô không phải là loại người gặp chuyện bất bình là ra tay nghĩa hiệp, đối với những việc không có lợi thì nàng sẽ không làm.

Tính thực dụng này của cô là nhờ mẹ bồi đắp mà có.

“Đương nhiên là có rồi. Cậu sẽ trở thành vị nữ anh hùng trong suy nghĩ của mọi học sinh trong trường”.

Anh hùng? Liếc xéo Trần Nhã Lệ một cái, Từ Đông Thanh lạnh lùng xùy một tiếng – cô ấy căn bản không sợ thiên hạ sẽ loạn hay sao?

“Làm ơn đi, hần là học trưởng, tớ chỉ là học muội, nào dám đắc tội với hần?” cô và mẹ đã luyện tập những khả năng cần thiết vô cùng chu đáo.

“Này...”. Bị nói trúng tim đen. Sự thật thì hiện tại khắp nơi không tìm thấy một người nào dám đắc tội với hần.

Nghe đồn rằng Đồ Phu xem râu ria của hần như tính mạng của mình. Cạo râu của hần cũng giống như nhổ râu cọp, nhất định sẽ kết thù cả đời với hần.

Bên trong phòng học huyền ảo âm ỉ, Từ Đông Thanh ngồi yên ở vị trí gần cửa sổ. Gió ngoài cửa sổ nhẹ bay qua, thổi loạn những sợi tóc cô kẹp tùy ý sau vành tai. Cô cũng không để ý cho lắm, lười biếng như cũ, gần như không đếm xỉa tới việc này, ngẩng mặt lên, mắt nhìn bầu trời xa xăm.

Chưa một ai nhìn vào ánh mắt đó mà có thể biết cô đang nghĩ gì.

Trần Nhã Lệ vẫn biết, Từ Đông Thanh không giống người khác. Cô lạnh lùng, từ đầu đến cuối đều giữ khoảng cách với mọi người. Chưa từng thấy cô chính thức qua lại với người khác, hoàn toàn khác biệt với những nữ sinh khác trong trường. Cô luôn đơn độc.

“Nói vậy không sai, nhưng, toàn bộ nam nữ trong trường đều sùng bái cậu mà!” thuyết khách Trần Nhã Lệ bị phái tới lớn tiếng bảo, bất kể cái gì cũng nhất quyết không lui.

Từ Đông Thanh miễn cưỡng thở dài. Cũng bởi vì lúc bắt đầu nhập học, cô có đánh nhau với những tên trên ghẹo nữ sinh, cho nên cô nghiễm nhiên trở thành nữ anh hùng, thấy chuyện bất bình sẽ ra tay nghĩa hiệp.

Thôi đi! Từ Đông Thanh biết rất rõ, cô không có lòng nhiệt tình giúp người, cũng không có lòng dạ nghĩa hiệp gì đó. Chỉ vì cô bị mẹ buộc phải vào học trong trường trung học quý tộc, trong chốc lát, tâm tình phiền muộn nên đã lấy đám thiên kiêu tiểu thư kiêu căng làm kẻ mở đầu mà thôi.

“Tớ không có hứng thú với râu ria của tên Đồ Phu”. Rõ ràng, dứt khoát, dễ hiểu! Hoàn toàn phù hợp với tính cách của Từ Đông Thanh.

“Từ Đông Thanh, tính toán một chút, nghe nói tiền thưởng là 5000 NDT đấy!”

5000 NDT? Từ Đông Thanh trước mắt hình dung ra bộ dạng Đồ Phu và đám râu ria chướng mắt, cùng 5000 NDT – cô không nhận được mà cười khúc khích.

“Như thế nào? Có phải cũng hấp dẫn hay không?” Trần Nhã Lệ đẩy lên tia hi vọng.

Đám người bọn họ cùng chung góp số tiền tiêu vặt, chính là vì mong muốn để cho Đồ Tử Phu ném mùi kinh động, tránh cho việc hần không xem ai ra gì.

Họ là những thiên kim tiểu thư, công tử danh môn có rất nhiều tiền nhưng lại thiếu sự can đảm, người này nhìn người kia không ai dám đi, chỉ có thể tìm người thay thế.

Dù sao “chịu nhường một bước cũng không chết”, làm được việc họ sẽ thở phào nhẹ nhõm. Nếu chẳng may Đồ Phu nổi giận muốn tìm người tính sổ, họ có thể phải sạch trách nhiệm. “Một công đôi việc”, công việc

này đòi hỏi phải suy nghĩ, tính toán. Trước mắt còn thiếu người gan dạ, có chút đầu óc sáng suốt, có người thể mạng liền thực hiện.

Học sinh trong trường không phải là những người ngu dốt. Họ chỉ nhát gan, sợ phiền phức. Chỉ có Từ Đông Thanh là phù hợp với những yêu cầu mà họ muốn nhất.

“Xác thực!” hình ảnh gây cười cho người khác, quả thực Từ Đông Thanh rất muốn được nhìn thấy.

“Vậy là cậu đồng ý?” Trần Nhã Lệ nín thở hỏi, không ngờ chuyện lại thuận lợi như vậy.

“Đồng ý cái gì?” Từ Đông Thanh phục hồi trạng thái mơ màng, nghi ngờ cô rõ ràng đang vui mừng.

“Cạo râu của Đồ Phu!”

“Làm ơn đi, 5000 NDT ngay cả để gặp bác sĩ còn không đủ, tở đây không mọc như vậy đâu”. Về mặt cô thật giống một thương nhân đang tính toán tỉ mỉ.

Từ Đông Thanh này so với tưởng tượng còn khó đối phó hơn. Trần Nhã Lệ lau mồ hôi trên trán, vẫn chưa từ bỏ ý định thuyết phục lần nữa.

“Thật ra thì công việc này không khó như trong tưởng tượng đâu, chỉ cần thừa dịp lúc Đồ Phu ngủ, lén cạo râu của hắn là được rồi!”.

“Nói hay hơn hát.” Từ Đông Thanh thờ ơ.

“Lá gan của cậu lớn, lại có tinh thần nghĩa hiệp, công việc này tuyệt đối không phải cậu thì không có ai làm được nữa đâu”.

“Cám ơn.” Từ Đông Thanh phỏng đoán Trần Nhã Lệ không chừng sẽ thay cô đăng kí cuộc thi người tốt việc hay đấy chứ.

“Chỉ cần hoàn thành việc này trước tiên, cậu nhất định sẽ trở thành người nổi tiếng, đại anh hùng.”

“Tở sợ nổi tiếng.” Cô lười biếng ngáp một cái.

Liếc nhìn Trần Nhã Lệ đang nóng lòng, Từ Đông Thanh cảm thấy rất buồn cười. Xem ra “loa phát thanh” đã có thể đổi nghề làm thuyết khách.

“Cậu....” Trần Nhã Lệ thở phì phò, cô chưa từng gặp qua người nào khó đối phó, khó thuyết phục kì lạ như vậy.

Cô một mực vỗ ngực đảm bảo, có thể thuyết phục Từ Đông Thanh gật đầu đồng ý làm công việc này – nhưng theo tình hình hiện nay, xem ra cô mất mặt lớn rồi.

“Thật xin lỗi, tớ muốn đi vệ sinh.” Cô đứng dậy, đi vòng qua Trần Nhã Lệ, không muốn lãng phí thời gian cùng cô ấy.

Không biết tại sao, vừa nhắc tới hai chữ Đồ Phu, Từ Đông Thanh đã cảm thấy đau đầu.

Dáng người thon gọn, hoạt bát, nhất định là người tài năng, linh hoạt, Trần Nhã Lệ vô cùng luyến tiếc, ra sức níu kéo cô: “Chờ một chút!”

Nhìn cô miễn cưỡng quay lại, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, Trần Nhã Lệ phóng khoáng ra giá.

“50000 NDT!”

Từ Đông Thanh quay đầu lại, kinh ngạc như vừa biết tin sao chổi đâm phải Trái Đất.

Đối với một học sinh trung học mà nói, 50000 NDT là một khoản rất rất lớn.

Đế thánh là một trường học Thiên Chúa Giáo Quý tộc của tư nhân. Trong đó, mỗi học sinh không phải giàu có cũng phú quý, lớn tuổi lo thành tích kém, lo vóc dáng chưa chuẩn, lo không có bạn trai, nhất định không lo không có tiền.

Nhưng hết lần này đến lần khác Từ Đông Thanh “không phú, không quý”, không như những đứa con gái khác, yêu cái danh hão, cả ngày chỉ nghĩ tới việc tiếp cận kẻ có tiền để trở thành thông gia một cách vẻ vang, thăng chức nhất định rất nhanh.

Từ Đông Thanh mười sáu tuổi – khinh thường việc tiếp cận, bám víu thiếu gia có tiền. Cô chịu không được vẻ ngạo mạn của những kẻ có tiền tầm thường, thà rằng ngày qua ngày đều nghe mẹ cầu nhàu, quở trách cô không chịu rèn luyện còn hơn.

Trong lòng Từ Đông Thanh, mẹ, đàn ông và tiền bạc đều làm cô chán ghét.

Nhưng cô muốn có tiền, cũng không muốn tranh giành thật.

“Như thế nào? Ngoài 50000 NDT còn có đồ ăn miễn phí ở khách sạn Hilton cả đời đó!”

Cha của Trần Nhã Lệ là một trong hai người có thế lực nhất trong ngành điện tử trong nước, tiền nhiều như hoa cỏ. Cùng lắm thì tiền tiêu vật tháng này xin nhiều thêm một ít, sẽ không ai lo lắng. Cô ngay lập tức đem đồ ăn miễn phí mười năm nhảy lên cả đời.

Không biết vì sao, người có tiền đều có sở thích xem người hay vắn vẹo vì tiền mà khuất phục. Ngay cả đứa nhỏ mới 16 tuổi cũng đã am hiểu chân lý “Có tiền mua tiên cũng được”.

Từ Đông Thanh không phải là loại người vì tiền bán linh hồn của mình, nhưng theo như tính cách của mẹ, cùng mẹ trải qua thời gian trưởng thành, cô hiểu được phải biết cách tự mình tìm kiếm con đường tốt để đi.

Dù sao thì cô đã sớm không vừa mắt tên Đồ Phu kia, nhất là vài lần lướt qua hắn, mũi hắn hếch lên trời tỏ vẻ kiêu căng ngạo mạn thật buồn nôn. Vì thế cần phải có người thay trời hành đạo.

Chỉ là, mặc dù cô tự nhận mình có chút không giống với những kẻ có tiền, với thiên kim tiểu thư, thiếu gia cùng trường khí chất cao quý mà nhất như chuột. Nhưng bảo nàng chạy đến địa bàn con cộp rồi nhổ râu của nó là chuyện khác.

Chẳng qua 50000 NDT có sức hút quá lớn. Suy nghĩ một chút, cô có thể lấy số tiền đó mua xe máy, không cần mệt đến chết đến lớp bổ túc dạy một đám trẻ con vừa dốt vừa ngạo mạn học Anh Văn, không cần phải nhìn sắc mặt mẹ để xin tiền.

Chỉ đi cạo râu thôi mà, cũng không phải kêu cô đi bắt Bin Laden, có gì phải sợ? !

“Được, tớ đi!”

50000 NDT, cô nhất định có!

Nửa đêm, cả kí túc xá nam bao trùm một màu đen yên tĩnh. Chỉ còn lại trong bóng tối vài ngọn đèn phát ra ánh sáng yếu ớt trên hành lang, có vẻ cực kỳ u ám kỳ dị.

Trong kí túc xá xa hoa truyền ra tiếng ngáy như sấm của hai người, giống như tiếng ếch tìm nhau ngẫu phối đêm hè. Làm cho người trốn trong bóng tối lại như đi dã ngoại, suýt chút nữa thì nhịn không được mà cười ra tiếng.

Vượt qua bức tường cao hơn nửa người một cách gọn gàng, ngẩng đầu nhìn lên phòng thứ nhất của tầng hai, đó là mục tiêu của cô tối nay.

Áo T-shirt màu đen kết hợp quần thể thao không thể che hết vóc dáng mảnh khảnh thon gọn của cô, nhưng lại mang vẻ mờ ám. Ngoài đôi mắt trong suốt vẻ hưng phấn một cách quá đáng thì hầu như không phát hiện ra sự tồn tại của cô.

Ánh trăng mờ nhạt chiếu vào, hiện lên bóng người đang đứng mảnh hương tối. Đêm xuống cô không ngủ lại chạy đến đây làm trộm, lén lút chuẩn bị đột nhập vào phòng của người kia.

Nhẹ nhàng thong thả bước đi, hướng cây nhãn trăm tuổi ở góc sân u tối, cô trèo lên cây hai ba lần, men theo thân cây mở rộng về phía căn phòng khuất nhất.

Không cần thận kéo rơi lá cây, tỏa ra mùi long não nồng nặc, làm hại cô không nhịn được, hắt xì một cái.

Kịp thời đưa tay che miệng, nhảy mũi ở trong lòng bàn tay biến màu trầm đục.

Nguy hiểm thật! Từ Đông Thanh xoa xoa lỗ mũi ngứa ngáy, nhìn lướt qua căn phòng yên tĩnh một cách cẩn thận. Phòng ngủ phủ một màu tối đen không có lấy một tí ánh sáng nào làm cô cảm thấy yên tâm một phần.

Nhảy vào gian phòng phơi đồ, nhẹ nhàng mở cửa sổ sát đất ra, Từ Đông Thanh đặc ý dương cao khoe miệng. Giống như cô suy đoán, kẻ kiêu căng ngạo mạn cũng không quan tâm sợ bị đánh lén, ngay cả cửa sổ cũng không đóng.

Ngheh ngang tiến vào giữa căn phòng, cô mở khẩu trang màu đen trên mặt ra, hít thở làn không khí mới mẻ, khuôn mặt vô cùng hả hê.

Mượn ánh trăng xuyên qua cửa sổ sát đất, cô nhìn thấy bóng dáng một người cao lớn đang nằm co nửa người trên giường. Bộ quần áo trên người mở ra mấy cúc áo, để lộ một mảng ngực lớn.

Cô hả hê bước thong thả đến bên giường, mắt nhìn từ trên xuống, ngay cả quần áo đồng phục cũng chưa thay, thể hiện tính cách của đứa trẻ. Bình thường khí thế làm kẻ khác phải run sợ, khiến người ta nghe tên Đồ Phu là biến sắc. Vậy mà chỉ mấy phút ngắn ngủi trong này lại biến thành người ngây thơ, nằm sấp một cách mềm mại.

Người ngây thơ? Từ Đông Thanh không nhịn được khẽ cười một tiếng – cô thích từ hình dung này.

Dựa vào quá gần, cô vô ý đụng phải cái chân đặt ở bên giường, tiện thể cúi đầu đánh giá người này.

Đúng là không thể tưởng tượng nổi dáng người của hắn. Xuyên qua lớp vải thật mỏng, mơ hồ có thể nhìn thấy cơ bắp cường tráng bên trong, tượng trưng cho người ngạo mạn, tương lai sẽ trở thành một người cao lớn, cường tráng, có sức hút của một người đàn ông.

Người này tràn ngập mùi nguy hiểm – cô lắc đầu, thở dài kết luận.

Ung dung mở ngọn đèn nhỏ ở bên giường, cô không lo lắng về việc trong phòng sáng đèn.

Đối với việc nửa đêm đi ăn trộm mà nói, cô thật có dũng khí, cũng không chút sợ hãi nào, không coi ai ra gì. Quả thật là như vào chốn không người.

Tên “Đồ Phu” này, cùng thuyền trưởng Jack đồ tể -Jack the Ripper (nhân vật trong phim Cướp biển vùng Caribe) ngang hàng nhau, đều là nhân vật hung ác làm người ta run sợ. Mà tối nay, cô chẳng những có tính toán đến cạo râu cạo, còn ở địa bàn của nó ngắm phong cảnh. Nếu đám người chủ mưu kia nhìn thấy cảnh này, toàn thân nhất định đổ mồ hôi lạnh.

Quả nhiên không hổ là con trai thành viên hội đồng quản trị, hai người một gian phòng, thế mà hắn lại là người chiếm đoạt. Trong phòng không thấy mấy quyển ra dáng sách học, chỉ có một đồng tạp chí đòi truy buồn nôn, còn lại phần lớn là bài thi ôm trứng vịt.

Thì ra Đồ Phu đúng như lời đồn đại, chẳng những là cậu thiếu niên khác thường, còn là người có đầu óc hồng бет, bài thi ở trên một chữ cũng không viết, tất cả đều lộn xộn như gà bới.

Đột nhiên, cô nhớ tới cô em gái lớp mười của Đồ Phu, Đồ Thánh Khiết. Cô ấy có gương mặt xinh đẹp, lời nói cử chỉ có giáo dục. Mỗi học kỳ của năm đều nổi tiếng là sinh viên mới hạng nhất mẫu mực.

Hai người bọn họ, quả thật giống như thiên thần và ác quỷ, không hề nghi ngờ, hẳn tuyệt đối là một con quỷ đáng sợ.

Có điều là, mặc dù một đồng lớn tạp chí đòi truy làm bẩn mắt, thì nhìn chung, gian phòng cũng được coi là sạch sẽ, trừ việc trong phòng tràn ngập hơi thở nam giới khiến đầu óc cô có chút choáng váng, không thoải mái.

Sờ đủ, nhìn đủ, cũng nên làm việc quan trọng rồi!

Cô lấy từ trong ba lô một con dao cạo râu, lưỡi dao sắc bén, dưới bóng đèn vàng lóe lên sắc lạnh. Đó là dao cạo hoàn toàn mới còn chưa qua sử dụng. Vì hắn, cô đã tốn 258 NDT tiền tiêu vặt, đau lòng!

Đặt ba lô sau lưng xuống đất, tay cầm “hung khí”, bò lên giường, lại gần con quỷ đang ngủ say bên cạnh.

Dưới ánh đèn vàng, khuôn mặt lạnh lẽo của ác quỷ nhu hòa hơn nhiều. Hàng mi dài khép chặt phủ bóng râm dài trên gương mặt tuần tú; khóe miệng buông lỏng để lộ đường nét thân thiện như có thể làm tan băng. Rõ ràng có câu nói: “con người lúc ngủ đều là những thiên thần”, lời này vẫn còn tin cậy được.

Quang cảnh dưới lồng ngực, hô hấp trên dưới phập phồng, khiến con người ta trở nên căng thẳng, để lộ chút máu nóng.

Cô chau mày, đưa tay không cầm dao cạo ra, chuẩn bị tư thế chờ hấn bất ngờ tỉnh lại thì tự vệ. Từ Đông Thanh thử chọc chọc vào lồng ngực hấn, muốn cảm nhận xem nó có săn chắc như bộ ngực đã nhìn thấy không.

Đau quá! – chân mày cô cong lên, cắn răng, vẩy vẩy ngón tay nhỏ nhắn đang đau.

Cô chưa bao giờ biết, lồng ngực nam giới lại có thể cứng rắn giống đá như vậy, lại có thể vô cùng nóng bỏng giống dung nham.

Lúc này, mắt nhắm, nhịp tim rối loạn, hai gò má nóng bừng, khiến cô mất tỉnh táo.

Không được, không được, cô phải đánh nhanh thắng nhanh – lấy con dao cạo ở trong tay, cô cả gan nằm ở bên má hấn, nhắm ngay đám râu rậm hạ dao.

Ồi, nguy rồi! Nhìn thấy máu ở chỗ đấy chảy ra, Từ Đông Thanh thầm hô không ổn.

Chưa từng có kinh nghiệm cạo râu thay người khác, lần đầu hạ dao đã làm rách da của hấn, tia máu đỏ ngầu như đang cười nhạo cô tay nghề kém cỏi.

Thật ra, căn cứ lương tâm mà nói thì đám râu của Đồ Phu không xấu. Khí chất kiêu ngạo cùng đám râu ngăn chống đối quy củ lễ nghi, có thể nói là sự phối hợp tuyệt vời.

Chỉ tiếc rằng hấn thất bại trong việc đối xử với mọi người, ai cũng ghét hấn. Lúc này dễ thấy đám râu vô tội thay hấn trở thành kẻ thế mạng, người người đều muốn loại bỏ.

Từ Đông Thanh phỏng đoán, mấy kẻ nhiều tiền kia, không thích đi học, vừa hay rảnh rỗi không có việc gì làm, nói chung là muốn xem đáng về tức giận của Đồ Phu lạnh lùng, kiêu căng như thế nào?

Vừa nghĩ, cô vừa lau qua loa tia máu trên da thịt hấn, lần nữa bắt đầu cạo phía còn lại.

Miễn cưỡng chống đỡ ba cm bên phải, cô dùng cạo thành một đường trắng lớn. Đồ Phu quyền lực đang ngủ mê không tỉnh, hơn nữa bề ngoài bị cô dùng kỹ thuật hạng bét tu sửa, vừa có vẻ thô thảm vừa có vẻ buồn cười.

Nếu có cái máy ảnh ở đây, thật sự cô muốn được chụp lấy khoảnh khắc mang tính lịch sử này.

Một bên âm thầm hối tiếc, cô tiếp tục hướng đám cỏ màu đen cạo một đường cong thứ hai. Cô lui người, hài lòng thưởng thức kiệt tác thứ hai của mình – không ngờ cô cũng có tài năng nghệ thuật đấy chứ!

Nhìn trái nhìn phải một lúc, khóe miệng cô đột nhiên tràn ngập hưng phấn, cười trộm. Giờ con dao cạo lên rồi tạo ra hai vòng tròn đối xứng nhau. Hay làm khéo tay, kỹ thuật của cô nghiêm nhiên đạt tiêu chuẩn bậc thầy, đưa dao tới hai bên rồi thu lại, cằm của hấn xuất hiện một cái nơ bướm.

Một cậu thiếu niên nóng nảy, cằm xuất hiện một cái nơ bướm màu đen, quả thật là sự phối hợp hoàn mỹ mà ông trời ban cho! Nếu như cô được sinh trước mấy năm, tất cả những kiểu chữ như gà bới ở những tấm áp phích nước ngoài cơ bản không bị làm giả.

Nén cười, cô hài lòng thưởng thức tay nghề của mình, càng ngày càng cảm thấy không mang theo máy ảnh thật là sai lầm.

Hình ảnh loại này, sợ là trăm năm khó có thể có lần thứ hai!

2. Chương 2

Trong túi có 50000 NDT nóng hổi, Từ Đông Thanh tỏ vẻ không hoảng hốt, lo lắng đi ra khỏi phòng học, vào nhà vệ sinh nữ đếm tiền mặt.

Hai quầy thâm xuất hiện dưới mắt cũng không ảnh hưởng chút nào đến tốc độ đếm tiền và khả năng nhận biết tiền giả của cô. Mùi vị của 50 tờ tiền thật giá thật tung bay trong cánh mũi.

Có tiền trong tay, ngay cả mùi hôi thối của nhà vệ sinh cũng trở nên thơm ngát.

Tiền có lực ảnh hưởng lớn như vậy, khó trách những nhà giàu trên thế giới đều kinh doanh, đều muốn kiếm tiền từ khắp thế giới.

Đem tiền bỏ vào túi áo, Từ Đông Thanh vẻ mặt tươi cười bước ra khỏi nhà vệ sinh, tâm tình vô cùng tốt, chỉ còn thiếu không có huyết sáo nữa thôi.

Chỉ có điều nội quy trường học không cho học sinh huyết sáo, chờ chủ nhật về nhà lại tiếp tục thổi bù vậy.

Hi sinh giấc ngủ một đêm để đổi lấy 50000 NDT mới tinh của Đài Loan, trên đời này còn vụ buôn bán nào có lời hơn nữa cơ chứ???

Không nhận ra, cô chẳng những là một thiên tài nghệ thuật, mà còn có đầu óc kinh doanh thiên bẩm. Không biết trong quá khứ sở trường của cô là gì nhỉ, cô chỉ luôn bị buộc đọc sách, khó trách thành tích từ đầu đến cuối đều trung bình, mỗi lần kiểm tra luôn là miễn cưỡng vượt qua.

Lúc này cô khó tránh việc muốn tán thưởng khả năng kì diệu trời cho, để cho cô hoàn toàn thay da đổi thịt, lần nữa phát hiện khả năng tiềm ẩn của mình.

Bước chân nhẹ nhàng, cô hồn nhiên chìm đắm trong hương vị của đồng tiền, bất giác sau lưng có một đôi mắt đen mãnh liệt như báo đang tập trung vào cô.

Đồ Tử Phu lạnh lùng nhìn cô gái đang cất từng bước nhẹ nhõm ở phía trước. Những ngày trước, hắn hoàn toàn chưa từng biết đến cô, lại càng chưa từng chú ý tới cô. Thật đúng là “sơ suất mắt Kinh Châu”, hắn vậy mà lại thua bởi một tên vô danh tiểu tốt.

Đứng ở sảnh một quán Bar mang phong cách nghệ thuật, gió nhẹ thổi qua làn da trống trải xa lạ dưới cảm. Tức giận và cảm giác sỉ nhục khiến mặt hắn đỏ bừng. Đây là lần đầu tiên hắn bị người ta kéo ra khỏi địa vị của một vị vua nhỏ, làm tiêu tan khí chất âm u.

“Từ, Đông, Thanh.” Thanh âm tức giận lạnh lẽ và bí mật thoát ra từ kẽ răng của hắn.

Lưng đối diện, cơ thể hắn đột nhiên dừng lại, không quay đầu, Đồ Tử Phu không kiềm chế được cơn giận dữ, bước dài về phía cô.

Do dự, khẽ cắn hai hàm răng trắng tinh, Từ Đông Thanh không ngờ tới, hắn sẽ tìm tới cô – cô cho là, việc cô làm đêm qua thần không biết, quỷ không hay.

Xem ra, hắn không phải tới dò la ý tứ, nhất định là muốn tới hỏi tội cô. Mà theo các nghiên cứu về tính tình dữ dằn của những kẻ đồ tể, khả năng thứ hai có vẻ lớn hơn.

“Cô không dám đối mặt với tôi, trong lòng có gì khuất tất sao?”

Đồ Tử Phu nhìn bóng lưng cô cười lạnh. Thì ra, đối thủ của hắn là một tiểu quỷ nhát gan chỉ dám lén lút lập mưu tính kế sau lưng.

“Gọi tôi? Có chuyện gì sao?”

Từ Đông Thanh xoay người quay lại, kiên định đối diện với hắn. Mép vẩy dài cuộn lên hé mở cái vẩy ngắn hình lợn sọc trắng như tuyết, tôn thêm cho cô vẻ mặt vô tội hoàn mỹ.

Cô chính là Từ Đông Thanh?

Nham hiểm lẫn cuốn hút, hắn không quên đánh giá cô.

Đúng vậy, hắn thừa nhận, theo tiêu chuẩn đánh giá “Đơn thuần” của một cô gái ở tuổi mười sáu mà nói, cô rất thông minh, thấy rõ tính cách gan dạ, trưởng thành.

Hai con mắt sáng gần như trong suốt, khéo léo che giấu sự giảo hoạt ở trong nhưng không qua khỏi mắt thần của hắn. Gương mặt chỉ bằng bàn tay mà lại không thiếu nét biểu cảm nào, tiết lộ sự tồn tại song song hai phẩm chất trầm tĩnh và cao ngạo cực kỳ đặc biệt. Mái tóc ngắn nhẹ nhàng khoan khoái, thoát nhìn rất có cá tính. Từ việc chân mày xinh đẹp nhú chặt, cô có vẻ rất bướng bỉnh.

Xem ra, cô tuyệt đối không phải là thiên kim tiểu thư cả ngày chỉ biết có tiền.

Cô gái này phức tạp không giống người khác làm cho hắn phải cảnh giác, hắn đã gặp gỡ đối thủ đầu tiên trong đời.

Nhưng mà tức giận không che giấu được dáng vẻ nhếch nhác của hắn. Trong cả buổi sáng, hắn đem dáng vẻ này chịu đủ mọi ánh mắt cười nhạo của người khác. Tôn nghiêm chưa từng cúi đầu trong một đêm bị ném xuống đất chà đạp.

Chờ đến khi bắt được kẻ chủ mưu, hắn tuyệt đối sẽ lấy toàn bộ nhục nhã hôm nay trả lại nghìn lần cho kẻ đó!

Từ ánh mắt âm u không định của hắn, Từ Đông Thanh lập tức hiểu rằng hắn biết tất cả, chỉ là, cô không sợ.

Ánh mắt cô nhằm vào cái cằm sạch bóng của hắn, có chút nuối tiếc. Nhưng đem tác phẩm vĩ đại của một thiên tài nghệ thuật không chút do dự cạo nhẵn, cô đoán cô có thể trở thành một thể hệ thiên tài vô danh, có lẽ vì vậy mà chết.

Cằm của hắn coi như cũng đẹp mắt. Tạo hình mới không có nơ con bướm, lại trần trụi sạch sẽ cũng được xem là vui tai vui mắt.

Không giống phần lớn nam sinh, rõ ràng râu dài cũng không chịu cạo, hoặc là để lông mũi, hoặc là một ít nam sinh, tự biết không thể có được tính cách tự nhiên phóng khoáng, lại cạo ngắn ngang, để lại một đồng dài ngắn lộn xộn như bãi tha ma, giống như nhiều năm không ai sửa sang lại.

“Là cô làm?”

Một câu chất vấn thô lỗ, đem suy nghĩ của cô đang chu du ở bãi tha ma thu lại.

“Anh thật thô lỗ, không ai dạy cho anh lễ nghi khi nói chuyện với người khác hay sao?” Cô cố ý bày ra nét mặt không vui đối chủ đề.

“Quay lại, trả lời tôi!” hàm răng đều đặn tỏa khí lạnh.

Hắn mà là người thô lỗ, sớm nên đem đầu cô nhét vào bồn cầu, đem mắt cô rửa sạch sẽ, để cho cô biết rõ người cô chọc phải là ai?

“Tôi không hiểu anh đang nói gì.” Từ Đông Thanh nở nụ cười xinh đẹp, hai cánh tay không tự chủ được nổi da gà.

Rõ ràng chỉ là học sinh cấp ba, mười tám tuổi lại có thể làm cho người ta run sợ bởi cơ thể cao lớn cường tráng, đột ngột bị bó buộc trong bộ đồng phục tiêu chuẩn Quý tộc chật chội, rất giống con thú không chịu thuần hóa bị ép mặc quần áo vào. Chiều ột mét tám mươi khiến Từ Đông Thanh phải ngẩng đầu mới có thể đáp lại ánh mắt của hắn, giống như nhìn lên một pho tượng đồng của nhân vật vĩ đại.

Cô thấp hơn hắn một khoảng lớn, nhưng khí thế của cô không thua hắn!

Hung hăng trừng mắt, cô lấy ánh mắt trong vắt giằng co với hắn. Đồ Tử Phu không thể tưởng tượng rằng đôi mắt này có thể đem lời nói dối che giấu không chút sơ hở.

Sĩ nhục, nhếch nhác và tức giận, giống tác dụng của hóa học, trong nháy mắt sinh ra phản ứng kịch liệt. Hắn hận không thể dùng ánh mắt sắc bén phá vỡ bộ mặt tươi cười dối trá của cô, khoét ngực cô, xem xem gan cô lớn đến mức nào.

Dám trêu chọc hắn, cô là người đầu tiên!

Suy nghĩ thấu đáo, Đồ Tỉ Phu thoải mái ngoài ý muốn. Hắn buông lỏng hai hàng lông mày căng thẳng, khuôn mặt đẹp trai từ từ giãn ra.

“Thì ra là đầu óc cô lại tệ như vậy, ngay cả nghe cũng không hiểu.” Hắn lạnh lùng mở miệng.

“Anh—” Từ Đông Thanh không vui nhíu mày. Người này chẳng những nhân phẩm thấp kém, tính tình không tốt còn có cái miệng độc. “Có rắc mau thả, tôi rất bận.” Cô cũng không khách khí, ném cho hắn một câu thô lỗ.

“Cái rắc của tôi cô còn chưa có tư cách để nghe.” Hắn cố ý so miệng độc với cô.

“Ai muốn nghe thấy cái rắc của anh, ghê tởm!” Từ Đông Thanh tức giận mắng.

Tức giận sẽ làm hồng tâm trạng vừa đếm xong 50 tờ tiền mặt óng ánh, lại còn cùng kẻ thua cuộc bàn chuyện cái rắc, cô xoay người muốn đi.

“Cô ăn gan hùm nuốt mật gấu hay sao mà dám xuống tay với râu của tôi?”

Nhịp tim đập nhanh. “Anh có chứng cứ sao?” Dù sao hắn chắc chắn không có bằng chứng, cô kiên quyết phủ nhận đến cùng.

“Cô còn dám nói, đây không phải là của cô sao?”

Trong lòng bàn tay hắn, không biết từ lúc nào có thêm một sợi dây chuyền.

Từ Đông Thanh coi như tỉnh táo, thoáng chốc kinh hoảng sờ cổ mình. Sợi dây chuyền đeo bên người nhiều năm quả nhiên không cánh mà bay.

“Anh trộm đồ của tôi!” Từ Đông Thanh thẹn quá hóa giận. Hắn lấy sợi dây chuyền trên cổ cô từ lúc nào, sao cô không phát hiện ra vậy?

“Trộm?” Hắn cười lạnh. “Tôi không có lén lút như cô, nửa đêm dám vào phòng nam sinh làm chuyện người không biết quý không hay.”

“Tôi chỉ cạo râu mép của anh, lấy đâu ra chuyện người không biết quý không hay?” Từ Đông Thanh cực kỳ tức giận đỏ mặt.

Hắn cười lạnh. Cô dù giảo hoạt cuối cùng cũng lộ đuôi hồ ly.

“Quả nhiên là cô!” Hắn nâng lông mày, cắn răng, nghiêng lợi giống như đang muốn cắn từng miếng thịt của cô.

“Không sai. Râu mép của anh là tôi cạo. Anh muốn như thế nào?” Cô hất cằm, chắc chắn hắn không làm gì được cô.

Không ai dám động đến râu của hắn, ngay cả cha hắn cũng không làm được gì, vậy mà cô có thể thoải mái hỏi hắn “Muốn thế nào?”

Đáng hận nhất không phải việc cô ta hành hạ râu mép hắn, mà là để lại một cái nơ bướm đáng chết, buộc hắn nhận đau thương tự cạo đi râu bảo bối ba năm.

Sáng sớm hôm nay, lúc tỉnh dậy đầu óc hắn choáng váng, ở trước gương phát hiện mình gặp quỷ, lần đầu tiên trong đời sợ hãi kêu lên.

Khi bình thường trở lại, hắn cầm con dao cạo râu để sửa lại râu bảo bối, từng nhát cạo đi dấu hiệu ác ma hình nơ bướm, vừa vô cùng chán ghét vừa đau lòng cực độ. Nghĩ đến cảm xúc sau này, hắn phát điên thề rằng, nhất định phải bắt được hung thủ.

“Tại sao?” Hắn âm trầm hỏi.

“Râu mép của anh rất chướng mắt, làm cho người khác thấy ghét.” Nhưng thực ra thì đáp án đang nằm trong túi của cô.

“Cô quả thực là chán sống rồi!” Đồ Tỉ Phu trong miệng phun ra mấy chữ.

Đối mặt với khí thế kinh người như thế, nhưng Từ Đông Thanh không sợ nhún nhún vai, cơ bản không ảnh hưởng bởi dáng vẻ của hắn .

Thái độ của cô khiến người ta nổi giận, Đồ Tử Phu tức đỏ mặt, ngón tay kịch liệt co duỗi, phát ra tiếng răng rắc.

Hắn sao có thể khinh thường sơ suất, ngủ say như chết để một đứa con gái xông vào phòng, còn phách lối cạo râu của hắn mà hắn vẫn hồn nhiên không biết?!

Cô như thế nào mà làm được như thế?

“Cô bỏ thuốc vào trong nước sao?!”

Bất chợt, trong đầu Đồ Tử Phu nghĩ tới lý cà phê hôm qua – không biết ở đâu xuất hiện trên bàn của hắn.

Hắn bây giờ làm việc lớn, thế mà lại bị cô sắp đặt, khó trách uống xong cà phê, lúc trở về phòng, cả người hắn có cảm giác như cộp bị đánh thuốc mê, không cưỡng lại được ngủ say như chết.

“Với loại người từ nhỏ sinh ra thành tích đã kém, anh không thấy mình là quá ngu ngốc sao?” Từ Đông Thanh bầm sinh đã gan dạ, chẳng những nhổ râu cộp mà còn hả hê hí hửng chà đạp lên tôn nghiêm của nó.

“Cô thì tốt hơn ở chỗ nào? Nhìn dáng vẻ thì cô đại khái cũng là loại luôn ở cuối như tôi.” Sắc mặt trở lại bình thường.

Bị hắn nói trúng, mặt Từ Đông Thanh thoáng chốc chuyển từ xanh sang đỏ, không ngờ nhược điểm của mình lại rơi vào tay kẻ đáng ghét này.

“Trả tôi sợi dây chuyền!” Cô tùy tiện đưa tay muốn đòi.

“Đừng mơ!” hắn chậm chạp nặn ra hai chữ.

“Được thôi. Anh không sợ tôi kiện anh tội chiếm đoạt.” Cô tức giận thổi phù tóc, trợn mắt.

“Cô tốt nhất đi kiện tôi ngay đi. Tôi vừa vận mời mấy tên phóng viên đem việc xấu cô làm lưu lại đời sau.

Từ Đông Thanh nuốt giọng, không nghi ngờ chút nào về điều hắn nói.

Những kẻ có tiền của, quen biết rộng cùng gia thế hiển hách, muốn mời phóng viên đến để moi móc tin tức không khó.

“Anh muốn thế nào?” cô nghiêng rằng tức giận.

Đồ Tử Phu liếc cô cười lạnh, cuối cùng cũng có cảm giác vui vẻ. Nhưng hắn không có ý định đem sợi dây chuyền trả lại cho cô. Hắn muốn cả đời đều nhớ tới ngày hôm nay cô đã làm cho hắn nhục nhã.

“Anh thật không tính trả tôi sao?” Cô gấp đến độ muốn nhảy lên, trong đầu chợt hiện lên: đây không phải là báo ứng chứ?!

Tư thế sẵn sàng, bất chợt, không biết tờ giấy nhăn nhúm ở đâu bay tới chân của hắn.

Từ Đông Thanh lơ đãng lướt qua, sắc mặt lập tức biến mất, đang muốn quay người lại giành, cũng bị một cánh tay dài nhanh chóng nhặt lấy.

Quét qua tờ giấy có ít chữ, lời ít ý nhiều, hắn hoàn toàn hiểu hết.

“Cô vì tiền mà bán lương tâm.” Không có chuyện gì đau lòng hơn việc bị một đứa con gái tham lam khiến hắn phải hi sinh đám râu mép bảo bối như thế.

“Tiền không phải là tất cả, nhưng không có tiền thì không làm được gì cả. Yêu tiền thì bị coi là bán lương tâm à?” Hơn nữa, người như hắn bây giờ không có nguyên nhân gì thì sẽ không đụng tới, đánh hắn cũng là vì dân mà trừ hại thôi.

“Trộm cắp, cãi chày cãi cối, chết không nhận sai, ưu điểm của cô cũng không ít đâu.” Hắn nghiêng rằng nghiêng lợi nói châm chọc.

“Cám ơn.” Từ Đông Thanh thoải mái tiếp nhận lời khen ngợi của hắn, không phát hiện ra không khí nguy hiểm đang từng bước tiến đến gần.

Cô gái này da mặt so với tường thành còn dày hơn, miệng so với dao găm còn sắc hơn, có thể làm người ta tức chết mà không cần đèn mạng.

“Anh, anh định làm gì?” Đợi đến lúc bóng người khổng lồ chiếm được thế thượng phong thì Từ Đông Thanh mới từ trạng thái đặc ý vênh vào thức tỉnh.

“Tôi muốn cô phải trả giá thật lớn.” hấn mặt không chút thay đổi, ánh mắt sắc bén, lạnh lùng.

“Này, quân tử động khẩu không động thủ.” Cô nhắc nhở hắn.

Luận về tài ăn nói, cô tuyệt đối không thua, nhưng về sức người, cô tự biết thân biết phận. Tốt nhất nên phân rõ ranh giới với hắn, miễn cho hắn chém cô thành hai khúc.

Tôn nghiêm mất sạch, khi thế nam nhi cũng phải chịu nhục nghiêm trọng. Trên đời còn có chuyện gì quan trọng hơn hai chuyện này mà khiến hắn nghĩ đến việc giết người phóng hỏa cơ chứ?

“Chờ giải quyết xong cô, tôi sẽ chủ động đi đầu thú.” Hắn âm trầm cười nhỉnh.

“Anh đừng có làm càn, cái kia – đây cũng là trường học đấy!” Thật may là trên người hắn không mang theo khẩu súng tự động nào, đó là vũ khí nguy hiểm, đối phó với kẻ tay không như hắn, cô sẽ có mấy phần cơ hội chạy trốn.

Chẳng biết từ lúc nào, bốn phía trống rỗng, thì ra chuông vào lớp đã đánh từ sớm rồi. Cô bây giờ có kêu trời thì trời không biết, gọi đất đất không hay, chỉ chờ bị nặn thành cái bánh thịt thôi.

Trọng lượng trong túi trở nên thân thiết ấm áp, khích lệ ý chí muốn sống của cô.

Đùa chứ, 50000 NDT cô còn chưa dùng đến một xu, sống đến bây giờ còn chưa ghé Hilton, nói gì thì cô cũng không thể hi sinh một cách vô ích được.

“A, hiệu trưởng!”

Cô hướng phía sau lưng hắn hô to.

Đồ Tử Phu nhanh chóng quay đầu, sau lưng trống không, ngược lại nghe được tiếng bước chân hoảng hốt chạy trốn.

Quả nhiên, chờ hắn ý thức được mình vừa bị cô lừa, quay đầu nhìn lại, bóng dáng cô đã xa đến nỗi không nhìn thấy gì rồi.

Hắn oán hận, cắn răng khê nguyên rửa, Đồ Tử Phu lại thua hiệp nữa.

Từ Đông Thanh, chờ mà xem!

Đời này tôi tuyệt đối không để yên cho cô đâu!

Tin tức Từ Đông Thanh “Vì dân trừ hại” ồ ạt truyền tới, cô nghiễm nhiên trở thành nữ anh hùng trong trường học, từ đó cũng trở thành kẻ thù không đội trời chung với Đồ Tử Phu.

Theo lý thuyết, bình thường nhân vật anh hùng đều được hoan nghênh bởi các nghi thức của anh hùng. Nhưng kì lạ là, ai vừa nhìn thấy cô cũng tự động né tránh cách một trăm mét, giống như người cô có mang theo virus chết người. Mọi người đều sợ tránh không kịp, bởi vì – chỉ cần cô ở chỗ nào, chỗ đó Đồ Phu sẽ xuất hiện.

Không biết rốt cuộc là hắn có ý đồ gì, tóm lại, Đồ Phu luôn dính lấy cô. Xem ra con người dũng mãnh nhanh nhẹn này so với khối kẹo dẻo lớn còn vướng víu hơn, đứng ở bên người cô, tựa như là bảo vệ riêng của cô, khiến cô bị mọi người xem như là bệnh dịch vậy.

Nhưng trong lòng Từ Đông Thanh biết rất rõ, hắn ngại vì hắn là đàn ông con trai, không thể hung hăng tặng cô mấy quyền cho hả giận được, được dịp này cô lập cô để trả thù tới bởi đến cùng.

Cô không quan tâm việc bị cô lập, ngược lại, đó là thói quen đơn độc của cô, Mặc dù thật sự cũng không thể chịu nổi việc Đồ Tử Phu bức người như thế. Nhưng hết lần này đến lần khác, khối kẹo dẻo khổng lồ mà kiên nhẫn này, muốn thoát khỏi hân cũng không được.

Ngoại trừ việc, một Đồ Tử Phu bỏ học như cơm bữa, giờ lại an phận đi học theo khuôn phép khiến một số thầy cô giáo sợ hãi, cũng làm cho bầu không khí trong trường học cực kì căng thẳng, tựa như bất cứ lúc nào cũng có chuyện lớn xảy ra.

Nhưng Từ Đông Thanh cho rằng, loại người như hân mà biết “quay đầu là bờ” thật không thích hợp. Xét lại thấy trời sinh hân đã có thói hư tật xấu, giống như lấy keo dán đầu óc tã tơi, cơ bản không có đâu!

Mang theo tâm trạng xem kịch vui, cô chờ hân chán loại này rồi quay lại tiết mục hoàng tử báo thù, tiếp tục quay lại cuộc sống thiếu gia...

“Đồ Tử Phu, cầu xin anh đừng đi theo tôi nữa, tôi muốn vào nhà xí!”

Từ Đông Thanh đột nhiên dừng bước, mặt nhẩn nại đến cực độ, gằm nhẹ.

“Tôi không có ngăn cô mà.” Đồ Tử Phu ung dung ra dấu tay “Xin cứ tự nhiên”.

“Anh không cảm thấy mỗi ngày đều đi sau con gái rất không có tiền đồ sao?” nhớ tới việc bị hân chiếm đoạt sợi dây chuyền và mấy ngày nay đều có người canh chừng, tính nhẫn nại khá khắt của cô gần như không chế được nữa.

Càng ngày cô càng cảm thấy cô như con mồi bị con cọp để mắt tới, không ngại cô lập cô rồi mới dần tiêu diệt gọn.

“Không biết.” Khóe miệng mím chặt khó khăn mới thấy được nụ cười, xem ra hân rất biết hưởng thụ thú vui này.

“Anh – thật nhàm chán!” Cô nổi giận đùng đùng, bỏ lại một câu, quay đầu đi vào nhà vệ sinh.

Hai cánh tay đan chéo trước ngực, hân ung dung tựa người bên ngoài nhà vệ sinh, dáng người thon dài cao lớn làm người ta chú ý, ánh mắt hiếu kì của mọi người đều hướng về hân.

“Học trưởng, anh đang đợi Từ Đông Thanh à?”

Mấy nữ sinh năm nhất đang muốn vào nhà vệ sinh, mặc dù có chút sợ hãi hân, cũng khó nén lòng ái mộ đối với dáng vẻ đẹp trai phóng khoáng của hân, cố ý tiến lên trò chuyện.

“Không liên quan đến chuyện của cô.”

Đồ Tử Phu đến nhìn cũng không nhìn mấy nữ sinh nhỏ tuổi, ánh mắt luôn chăm chú nhìn vào cửa của nhà vệ sinh nữ.

Nhìn theo ánh mắt hân, một nữ sinh nhịn không được, ngập ngừng hỏi: “Tại sao bọn em chưa từng nghe nói học trưởng cùng Từ Đông Thanh có quan hệ vậy?” Mọi người trong trường sớm đã biết vụ scandal cạo râu của hân.

“Đúng vậy. học trưởng làm gì mà cứ luôn đi bên cạnh cô ta vậy?” Những lời này, ít nhiều cũng nghe ra chút ghen tỵ.

Những lời này rốt cục mới làm cho hân hứng thú.

Thu hồi ánh mắt, hân quay đầu nhìn xuống mấy người bình thường này, cô gái không hề đặc sắc. Đột nhiên cảm thấy may mắn, đối thủ của hân, Từ Đông Thanh là một người khác biệt.

“Bởi vì tôi không cho bất cứ kẻ nào đến gần cô ấy dù là một bước—“

Nhìn người đang bước ra từ nhà vệ sinh, thông thả rửa tay, bờ môi hân vẽ lên ý cười lạnh.

“Cô ấy, là của tôi!”

3. Chương 3

Thời tiết giữa hè ở Đài Loan thật bức người, làn khí nóng đang bốc hơi từ đầu phố.

Từ Đông Thanh chống chọi với cơ thể đầm đìa mồ hôi, đi vào phòng nhân sự trường trung học Đế thánh, hoàn tất thủ tục báo danh của giáo viên mới.

Cô giáo trẻ Từ Đông Thanh ôm một túi lớn tài liệu học sinh, bên trong còn có giấy chứng nhận giáo viên được nhận từ tuần trước, cô còn rất hứng thú với danh hiệu mới này.

Sau khi tốt nghiệp trung học, cô cũng không ngoại lệ cố chen chân vào cánh cổng trường đại học. Từ bảng thành tích vô cùng thê thảm mới phát hiện, hóa ra trường Quý tộc Đế thánh là cái nôi đào tạo các loài hoa cỏ mềm yếu, căn bản chịu không được các cuộc thi thực tế tàn khốc. Bất kể là hoa hay cỏ, tất cả đều chết rất thảm.

Ba năm cấp ba, nửa chỉ vàng cũng không có, ước chừng mặt mẹ cô sẽ vô cùng đen. Nhưng trình độ học vấn chính là đối tượng đảm bảo tương lai, mẹ cô cũng gắng gượng kiếm tiền cho cô học đại học bình dân ở Nam Dương. Không thể từ bỏ việc học, cô đành miễn cưỡng bắt đầu cuộc sống xa mẹ, bước vào căn nhà thứ hai của mình.

Bốn năm đại học mặc người khác chơi bởi, Từ Đông Thanh vì chén cơm manh áo, cô suy nghĩ phải thay đổi thái độ học tập bị động, ở đại học bắt đầu phân chia thời gian học tập.

Bởi vì phân chia thời gian ngủ và học tập cũng khá nhiều nên bốn năm đại học, Từ Đông Thanh như cũ không câu được một con rùa vàng nào như ý mẹ mong muốn.

Ngoài một nửa số tiền học mẹ thanh toán cho cô, tấm bằng đại học và tờ giấy thông báo giáo viên thực tập, cô cái gì cũng không cầm đi. Đối với hôn nhân mà mẹ giao phó, cô không thể làm gì khác hơn là sờ sờ mũi trốn vào trường học.

Một năm sau, cô hoàn thành công việc của một giáo viên thực tập, trở thành giáo viên chính thức, lại phát hiện làm giáo dục không dễ như trong tưởng tượng.

Tình hình giáo dục hiện nay đang trong tình huống “mật ít ruồi nhiều”, mọi người đều đang cố giành lấy một vị trí trong cơ chế trường công lập. Bởi áp lực ở trường học tư nhân rất lớn, trách nhiệm cao, thiếu người thăm hỏi. Từ Đông Thanh cũng chỉ vì nghĩ tới miếng cơm manh áo mới phải cúi đầu khom lưng. Cô chỉ có thể tính đến trường học tư nhân, mấy lần phỏng vấn, thử dạy học ở một số trường, nhưng chỉ có một trường chịu nhận cô, đó là trường trung học đầu tiên: trung học Đế thánh.

Không ai hiểu được đạo lý không có nhiều lựa chọn càng tốt này hơn Từ Đông Thanh. Ngày hôm sau nhận được thư mời, cô đã vội vàng vàng hoàn tất thủ tục báo danh, cùng lúc tìm được một căn phòng nhỏ gần trường, đem toàn bộ gia sản chuyển đến như sợ người khác cướp đi chén cơm của mình.

Thành tích đột phá, cô có thể miễn cưỡng trở thành giáo viên trong trường học tư nhân cũng đã vô cùng may mắn lắm rồi. Vậy mà ngược lại cô bị mẹ chọc tức chỉ vì chuyện muốn cô tìm một con rùa vàng gả đi. Nhìn cô lau mồ hôi đóng gói quần áo trong phòng, mẹ cô chỉ hừ lạnh mấy tiếng, lười phải đôi co với cô con gái ngu ngốc.

“Mẹ. Bắt đầu từ ngày mai con sẽ chuyển đến gần trường học, chủ nhật mới về nhà. Mẹ phải giữ gìn sức khỏe đấy.”

Từ Đông Thanh hai mươi bốn tuổi, đã từ một thiếu nữ nghịch ngợm trở thành người lớn hiểu chuyện. Cuối cùng ngay cả với người mẹ ham hư vinh dù có nhiều bất mãn, vẫn còn tình mẹ con.

Thật ra, suy nghĩ một chút, cũng không thể hoàn toàn trách người mẹ ham hư vinh này của cô được. Cha cô qua đời sớm, nhờ có gia đình cậu giúp đỡ mẹ cô mới mở được một gian hàng nhỏ nuôi sống hai mẹ con. Mẹ cô khó tránh khỏi cảm giác không an toàn, liều chết muốn cô con rùa vàng để cuộc đời hai mẹ con sau này còn có chỗ dựa dẫm.

“Ừ.” Mẹ lạnh nhạt, không thèm liếc cô một cái, mắt nhìn chăm chăm vào thông tin thị trường chứng khoán.

Mấy năm gần đây, có lẽ bà Giang đã nhận ra không thể nhờ vả được con gái, bắt đầu lao vào thị trường chứng khoán kiếm tiền.

Theo tình hình hiện nay mà nói, đầu tư cổ phiếu còn lời hơn việc cực khổ nuôi nấng con gái hai mươi mấy năm khiến mẹ cô rất hối hận. Nếu sớm biết một chút về thị trường chứng khoán, bà đã không lãng phí mấy triệu cho con gái vào trường học Quý tộc và đại học rồi.

Bây giờ còn muốn làm giáo viên. Nó không biết giáo viên đều là những kẻ nghèo đói, chẳng những phải vất vả dạy học, còn phải ứng phó với một đám học sinh phách lối, gia trưởng. Trên thế giới này còn công việc nào thê thảm hơn công việc này cơ chứ?!

Con gái bà đi học tuy không lãnh lợi nhưng cũng không tính là ngu ngốc, thế mà lại làm những chuyện ngu ngốc mà người khác không nghĩ ra. Phải cải tạo nó, sớm nghĩ cách tìm một con rùa vàng gả đi, lập tức có thể trở thành thiếu phu nhân rồi.

“Mẹ—“

“Đi nhanh đi, đừng làm phiền mẹ xem thị trường chứng khoán.” Bà Giang không nhịn được, phất tay một cái, thị trường chứng khoán đối với bà giờ còn quan trọng hơn con gái.

Hờ hững nhún vai, dù sao Từ Đông Thanh cũng đã quen, một ngày nào đó tự dưng mẹ cô trở mặt dạy dỗ, cô còn không biết bà bị làm sao ấy chứ!

Xách đồng hành lý ra ngoài cửa chờ tắc-xi, cô yên lặng đóng cửa, ngăn cách với tiếng TV bên kia cánh cửa. Ngày đầu tiên tựu trường.

Từ Đông Thanh đứng trên bục giảng của căn phòng quen thuộc, tư thế hoàn toàn khác. Địa vị của cô giờ là giáo viên.

Một năm thực tập ở trung học Đế thánh, cô đã chứng kiến những quy củ lễ nghi tầm thường của đám trẻ con. Rốt cuộc cũng biết lí do tại sao với bằng thành tích thê thảm, Đế thánh còn muốn tuyển cô.

“Cô giáo, bộ trang phục trên người cô là hàng vĩa hè năm trăm tệ sao? Một chút phong cách thời trang cũng không có, quả thực kém chết đi được!”

“Chung quy so với đồng phục bắt buộc cũng là tốt rồi” – ánh mắt cô nhìn về phía một nữ sinh dáng vẻ kiêu ngạo xinh đẹp.

“Đúng vậy, em ăn mặc gọn gàng sạch sẽ so với cô còn tốt hơn...”

Con bé không mời chuyên gia thời trang đến dạy học cũng còn may mắn lắm!

“Cô giáo, cô đọc số đo ba vòng của cô đi!”

Đầu cô bắt đầu bốc lửa, hướng mắt về phía đám nam sinh ồn ào.

Số đo ba vòng của mình mắc mớ gì bọn chúng? Muốn nhìn số đo ba vòng chẳng nhẽ mình phải về nhà cởi đồ soi gương?

“Cô giáo có bạn trai chưa vậy? Lần đầu tiên là khi nào ạ?”

Cô đầu cần bọn chúng hỏi thăm, bọn chúng quản được cô sao?

Còn nữa, cô lấy đầu ra lần đầu tiên; cho dù có, cũng chưa tới lượt mấy thằng nhóc này hỏi.

Từ Đông Thanh nhìn chằm chằm bọn không biết trái phải này, trong lòng thầm mắng, hận không thể bắt toàn bộ những nữ sinh kiêu ngạo, nam sinh hư hỏng để đánh đòn.

Đúng là hiện tại, cô đang mặc áo T-shirt quần jean mộc mạc, quả thật rất chướng mắt. Nhưng cô là giáo viên, cũng không phải đi làm xiếc, trang điểm xinh đẹp cho ai ngắm cơ chứ?

“Bình tĩnh, bình tĩnh!”

Từ Đông Thanh cầm sách giáo khoa lên, để có quyền uy, cố ý nghiêm túc, khuôn mặt lão luyện giả vờ tỉ mỉ.

Căn cứ vào kinh nghiệm trong quá khứ, mấy tên học sinh cấp ba này luôn bày ra những chiêu quái ác để ức hiếp giáo viên mới trẻ tuổi. Chúng cho rằng cô trẻ tuổi, không có kinh nghiệm thì sẽ dễ bị bắt nạt.

Hừ hừ, chỉ với những điều nhỏ nhặt này, chúng đừng mơ tưởng cười được lên đầu cô. Dù thế nào thì trước đây cô cũng là người mạnh mẽ khó bị bắt nạt. Địa vị thay đổi, cô có cách khác để trị bọn chúng.

Cô chợt nghĩ đến năm đó, Đồ Phu là kẻ mà chỉ cần nghe thấy tên thôi mặt cũng đã biến sắc, không phải cũng chịu thua trong tay cô sao. Hắn bị cô cạo râu, trở thành trò cười trong toàn trường – vừa nghĩ tới việc vĩ đại trước đây, toàn bộ tâm tình của cô cũng bình ổn trở lại.

Cô là giáo viên, phải duy trì một chút hình tượng và phong độ. Tức giận đến nổi đỏ mặt tía tai với bọn nhóc này cơ bản chỉ bôi nhọ danh dự bản thân. Cô phải bình tĩnh.

“Từ hôm nay trở đi, cô sẽ đảm nhiệm vai trò giáo viên dạy Anh văn, cô tên là Từ Đông Thanh, tốt nghiệp đại học C...”

Một đám học sinh không ai hứng thú với bài giới thiệu của cô, ở dưới chum đầu ghé tai, chài đầu trang điểm, thậm chí có người còn lôi đồ ăn vặt ra.

Thịt ở hai gò má mơ hồ co rúm, Từ Đông Thanh thật vất vả đè nén cơn giận lại lần nữa nổi dậy.

Hiện tại cô đã biết lí do tại sao trung học Đế thánh không tìm được giáo viên. Những đứa trẻ này tuy mang dáng vẻ học sinh, thực ra chính là ác ma!

Được thôi. Học sinh có phương pháp trị học sinh, ác ma có phương pháp trị ác ma, việc cấp bách trước mắt chính là cần có một chính sách “Lay động giáo dục”!

“Gần đây Bộ Giáo Dục có một báo cáo điều tra.....” Cô bắt chợt đổi đề tài.

Quả nhiên lôi kéo được sự chú ý của mấy học sinh đang ăn vặt và nói chuyện riêng.

“Bây giờ học sinh cấp ba không được vận động đầy đủ, tình trạng cơ thể yếu kém. Khó trách các em không cảm thấy hứng thú học tập, còn phải ăn vặt để bổ sung năng lượng và thể chất.” Cô nở nụ cười thân thiện về thông cảm.

“Cô giáo, ở trên Bộ nói như vậy sao?” một nam sinh bắt chéo hai chân tỏ vẻ khiêu khích, hất cằm theo kiểu lưu manh nhìn Từ Đông Thanh.

Cô vẫn như cũ nở nụ cười rạng rỡ - chờ chút nữa bà cô đây sẽ khiến nhóc thấy. Cô nói: “Ồ trên nó vậy đấy!”

“Dĩ nhiên, những giáo viên như cô vẫn luôn coi học sinh là những người bạn tốt nhất.” Cô dùng giọng nói dịu dàng thân thiện. “Các bạn trẻ, mời đứng lên!”

Mọi người tròn mắt nhìn nhau, buồn bực không biết cô muốn làm gì, nhưng do hiếu kỳ, từng người ngoan ngoãn đứng dậy.

“Chúng ta đi thôi!” Cô đặt quyển sách xuống, uyển chuyển quay người.

“Phải đi đâu ạ?” một đám học sinh liên tục hỏi cô.

“Bí mật! Lát nữa các em sẽ biết!”

Mang theo nụ cười thần bí mờ ám, Từ Đông Thanh dẫn đầu bọn trẻ đi ra ngoài.

Năm phút sau, trên đường chạy điền kinh rộng rãi xa hoa, dưới ánh nắng mặt trời chói chang một đám học sinh thở không ra hơi chạy bộ xung quanh. Từ Đông Thanh lạnh lùng che dù đứng cạnh, cười mê hoặc nói: “Cố gắng lên, chỉ còn mười vòng thôi!”

Đám học sinh ai oán kêu trời kêu đất, nhưng Từ Đông Thanh lấy thành tích học tập ra uy hiếp khiến bọn chúng giận mà không dám nói gì, chỉ có thể vừa mắng vừa cắn răng hoàn thành 15 vòng vô nhân đạo.

Nhìn từng học sinh thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, không còn dáng vẻ cao ngạo phách lối, Từ Đông Thanh càng thêm bội phục bản thân. Quả nhiên mình sinh ra đã là giáo viên.

Biết sự lợi hại của cô chưa! Cô cười rạng rỡ nhìn đám học sinh thị uy.

“Cô thấy mười lăm vòng này vừa vặn cũng tăng phần nào thể trạng của mọi người. Thế nên ngày mai đi học, các em không cần nói chuyện phiếm và ăn cái gì đâu?!”

Cô mỉm cười nhìn ba mươi mấy học sinh xung quanh, công khai cảnh báo trước nếu còn không nghe lời, ngày mai có thể sẽ phải chạy mười lăm vòng sân.

Toàn bộ bãi tập đều im ắng, không ai dám lên tiếng.

Mới được một tuần lễ, cô lập tức nhận được danh hiệu “Giáo viên không được hoan nghênh nhất”.

Lý do là, cô vừa không có phong cách thời trang, vừa không biết kể chuyện cười; bài tập bình thường quá nhiều, nhất thời vui vẻ có thể gọi học sinh đến bãi tập rèn luyện thân thể.

Nhìn tờ giấy to bằng cái phễu dính ở ngoài phòng học, Từ Đông Thanh giận đến cắn răng nghiến lợi, thiếu chút nữa chảy máu não, không thể ngay lập tức gọi bọn chúng ra bãi tập để chạy.

Hiện tại cô đang dạy chín lớp giống nhau, tư cách kém, dáng vẻ kiêu ngạo, đạo đức hỏng hóc. Trong đó lớp mười hai ban A là hư hỏng nhất.

Những oắt con này nghĩ rằng cô chỉ biết đọc sách, chưa từng làm học sinh xấu sao? Cũng quá coi thường cô rồi!

Từ Đông Thanh không phải là kiểu giáo viên dễ dàng bị học sinh ức hiếp, có câu nói rất hay rằng: lấy việc công trả thù riêng. Cô còn có nhiều thời gian dùng các biện pháp để trị những tên nhóc không biết điều này!

Cô cầm lấy tờ bình xét, xé nhỏ nó, nhếch mép cười mỉa, từ đầu đến cuối vẫn giữ nụ cười lúm đồng tiền tươi như hoa.

“Cảm ơn các em đáp ứng yêu cầu của cô. Cô là giáo viên mới, còn nhiều chỗ không hiểu. Cảm ơn các em đã có lòng đặc biệt lập nên danh sách này để nhắc nhở cô.”

Phía dưới truyền đến một loạt âm thanh cười trộm tự cho là giỏi còn không biết đại họa giáng xuống.

“Được rồi, về bài tập Anh văn tuần trước, cô phát hiện các em làm bài không được tốt cho lắm. Nhân cơ hội này cô nên cho các em một cơ hội luyện tập. Vì vậy, hôm nay cô muốn ra thêm một ít đề cho các em phát huy...”

Lời chưa nói hết, phía dưới đã phát ra mấy tiếng kêu trời, lén mắng cô tàn bạo độc ác.

“Cô là giáo viên mới, đối với lượng bài tập còn phải suy nghĩ tính toán, các em làm ơn thông cảm bỏ qua!” Từ Đông Thanh về mặt vô tội nói.

Hiện tại, bọn họ cuối cùng cũng biết chọc ai thì chọc, ngàn vạn lần cũng không thể chọc tới Từ Đông Thanh, kiểu giáo viên tàn bạo hãm hại học sinh không chớp mắt.

Tiếng chuông tan học vang lên, mấy chục cặp mắt oán hận nhìn cô chằm chằm. Cô ung dung dọn dẹp sách vở và ly trà trên bục giảng, hài lòng mình đã được rèn luyện trong không khí hại người này, luyện cho cơ thể trăm độc không trúng.

“Cô Từ.” một trợ lý giáo viên đột nhiên xuất hiện ngoài phòng học.

“Trợ lý Lâm.” Cô tâm tình vui vẻ mỉm cười đáp trả.

“Buổi trưa hiệu trưởng tổ chức cuộc họp khẩn cấp, mời cô lập tức đến phòng họp ngay.”

“Thế còn bữa trưa...” Muốn cô mang cái bụng đói đi nghe hiệu trưởng bàn luận lý tưởng giáo dục viễn vông, cô sẽ trở mặt.

“Trong phòng họp đã chuẩn bị trước—”

Lời còn chưa nói xong, Từ Đông Thanh vốn đang tảo nhả đứng trên bục giảng đã sớm không thấy bóng dáng, vội vàng đến phòng hội nghị giành phần trước.

Mười phút sau, các giáo viên khác vẫn còn chưa tới, Từ Đông Thanh đã ngồi trong phòng họp gặm từng cái đùi gà.

Một buổi sáng dạy liên tục bốn lớp, vì phải đối phó với đám tiểu quỷ phiền phức kia, bụng cô đã kêu ừng ực, đói đến mức còn gấp mấy lần số lần trong hai mươi mấy năm qua.

Không để ý đến hình tượng, cô há to miệng và cồm vào miệng, còn chưa kịp nuốt xuống gặm thêm một miếng thịt gà lớn.

“Cô giáo Từ, chủ tịch Đồ đã tới.”

Chủ tịch Đồ? Đó là con cháu tên kia sao?

Chú thích: lúc đầu đọc tên truyện, mình phân vân giữa chủ tịch và tổng giám đốc. edit đến đoạn này, mình thấy dùng chủ tịch thì phù hợp hơn. Bởi trong trường học người ta thường gọi là chủ tịch hơn, còn tổng giám đốc thường dùng trong kinh doanh.

Từ Đông Thanh nghi hoặc ngẩng đầu, miếng thịt gà lớn vừa mới gặm còn vương trên khóe miệng.

“Đã lâu không gặp!”

Giống nụ cười ác ma, cô từ từ mở to mắt, lần nữa mở to mắt.

Gương mặt đó, nụ cười đó, cô vĩnh viễn không quên!

“Đồ Phu?” cô sợ hãi kêu lên, miếng thịt từ trong miệng rớt ra.

“Cô Từ à, vị này là tân chủ tịch, cô phải gọi là chủ tịch Đồ.” Hiệu trưởng một bên lau mồ hôi lạnh, khăn trương tiến đến tai cô nhỏ giọng nhắc nhở.

Chủ tịch Đồ? Ba chữ này thốt ra khiến Từ Đông Thanh vô cùng khiếp sợ, hoảng hốt không rõ.

Nếu không có người giúp cũng sẽ móc meo trong nhà, làm sao có thể xuất hiện ở chỗ người tài tụ tập được.

Từ Đông Thanh trừng mắt nhìn người đàn ông trước mặt, ước chừng ba phút không nói nên lời.

Điều này làm sao có thể? Cô vĩnh viễn nhớ rõ ràng tiếng xấu của Đồ Tử Phu ở trường trung học, trốn học, thành tích hạng bét, thậm chí cô còn đoán trong tương lai sẽ nhìn thấy tên hán dẫn đầu trong nhóm các phần tử xấu.

“Cô thật không thay đổi chút nào!” Hán đánh giá cô từ trên xuống, khóe miệng thoáng cười, vẻ giấu cợt rõ ràng.

Từ Đông Thanh đỏ mặt, vội vàng nuốt hết thức ăn trong miệng vào bụng, chưa từng nghĩ đến sẽ gặp lại kẻ thù của mình, hơn nữa còn dưới tình huống như thế này.

Cô còn nhớ, năm đó, hán học lớp mười hai. Ước chừng một tháng có hai mươi tám ngày là dính lấy cô như hình với bóng, so với đĩa hút máu còn đáng ghét hơn, làm hại cô vốn đơn độc lại càng không có ai dám đến gần.

Cho đến một ngày, hán đột nhiên biến mất. Hát khúc cáo biệt đưa tiễn hán, ác mộng trong một đêm biến mất, cô rốt cuộc cũng lấy lại được tự do.

Sau này nghe người ta đồn đại ầm ĩ rằng, Đồ Phu dựa vào tiền bạc mới có thể tốt nghiệp lại có thể thi đỗ đại học với thành tích cao nhất. Loại tin đồn hoang đường như thế cô tuyệt đối không tin.

Nhưng giờ phút này, cô bắt đầu có chút tin tưởng rằng tin đồn này cũng có chút tin cậy.

“Thế nào? Bị mèo tha mất lưỡi rồi à? Tôi nhớ cô lúc nào cũng mồm miệng lạnh lợi lắm mà.” Hán ngoài cười trong âm trầm, mắt nhìn Từ Đông Thanh giống như cái mặt nạ quỷ vậy.

Đổi lại nếu đây là quá khứ, Từ Đông Thanh cô tuyệt đối không yếu thế. Nhưng giờ này thì cô thật sự giật mình đến nỗi không thể khống chế được bản thân, đáng vẻ kinh ngạc một cách ngu ngốc.

Cô nhìn trái nhìn phải lần nữa, khẳng định mình thật đang ngồi ở trường mà không phải là ở nhà tù.

Người đàn ông cao lớn trước mắt thật sự là hắc sao? Cô hỗn loạn suy nghĩ.

Người đàn ông này so với người trong trí nhớ cô, khí thế còn đáng sợ hơn, thực sự khiến cô thấy khó thở. Khuôn mặt anh tuấn mang khí thế hại người vừa có sức hút vừa nguy hiểm, trên môi vừa thấp thoáng vẻ giễu cợt vừa có vẻ đẹp lôi cuốn. Sau tám năm năm tháng, trên người hắc lại tăng thêm vẻ hấp dẫn và trí thức.

Trí thức? Cô đoán chừng mình nhất định bị hù dọa đến điên rồi. Trên người hắc làm sao có thể xuất hiện vẻ trí thức được? Điều này thể hiện rõ ràng giữa hai hàng lông mày hắc.

Mặc dù đáng vẻ hắc vẫn vô cùng kiêu ngạo, nhưng không còn bóng dáng của tên ngỗ nghịch năm nào, thay vào đó là thần thái hiên ngang lẫm liệt. Bộ tây trang thủ công khoác ngoài cơ thể hoàn mỹ càng tôn lên khí chất cao quý của hắc, nghiêm nhiên trở thành một white-collar kiểu mẫu.

Tại thời khắc sinh tồn này, Từ Đông Thanh không nhận được tự bội phục mình. Đầu óc trống rỗng còn có thể nghĩ ra được từ tiếng Anh thuộc “thành phần trí thức” này.

“Anh – làm sao có thể là chủ tịch được?!” Cô thực không thể tin những gì mình đang nhìn thấy, tình nguyện cho là mình đột nhiên viễn thị.

“Gặp được nhau thật là kì diệu, không phải sao?” Hắc mỉm cười hơn nữa, nếp nhăn ở khóe miệng khi cười càng khiến hắc thêm hấp dẫn. “Thật ra, tôi nên cảm ơn cô thì đúng.”

Hắc bỏ một tay vào túi quần Tây, cô đồng thời phát hiện – đôi chân hắc quả nhiên vẫn thon dài khỏe mạnh như trước.

Cô cứng rắn đưa mắt rời khỏi đôi chân hắc, bắt gặp ánh mắt không tốt mấy của hắc, giống như kiểu để mắt tới con mồi vậy.

“Cảm ơn vì cái gì?” Cô cảnh giác đề phòng hắc bắt ngờ đột kích.

“Cô cạo râu mép của tôi, cũng là giúp tôi mở ra một con đường lớn đầy ánh sáng.”

Giọng nói trầm thấp đậm đà dễ nghe lay động lòng người, nhưng Từ Đông Thanh hiện tại cảm thấy giống như lời báo thù được cảnh báo trước của quỷ Satan, nhắc nhở cô, người đàn ông trước mắt này không phải là cậu thiếu niên mười tám tuổi ngỗ nghịch năm đó, mà là một tân chủ tịch thành công có sức ảnh hưởng lớn – tuyệt đối có khả năng điều khiển sự sinh tồn của cô.

Từ Đông Thanh biết, cô vì 50000 NDT cạo đi râu mép của hắc. Dựa vào bụng dạ hẹp hòi tiểu nhân của Đồ Phu, nhất định sẽ nghĩ ra mọi phương pháp để báo thù.

“Chuyện đã qua cũng đừng nhắc lại nữa, trẻ con vốn không hiểu chuyện phạm sai lầm thì cho qua đi!” Biết thời thế là anh hùng hào kiệt, cô nịnh bợ hắc.

“Cái đó là đương nhiên, tương lai chúng ta còn hợp tác với nhau lâu dài. Chúng ta nên chung sống hòa thuận.”

Hắc đột nhiên tràn đầy thiện ý cầm tay cô lên. Bàn tay hắc nóng bỏng bao bọc lấy tay cô, mà cô tựa như con mồi đối bụng mắc vào lưới nhện.

Bàn tay nhỏ nhắn nóng bỏng tan ra, đột nhiên cô cảm thấy một luồng khí lạnh từ chân vọt lên, khiến da thịt trắng nõn của Từ Đông Thanh sớm nổi da gà, báo hiệu tai họa giáng đầu.

“Xem ra chủ tịch Đồ và cô giáo Từ quen biết nhau từ trước.”

Hiệu trưởng một bên mồ hôi lạnh hết nhìn người này rồi nhìn người kia, giữa hai người tràn ngập mùi thuốc súng khiến ông vô cùng mệt mỏi.

“Đúng vậy, quan hệ của chúng tôi quả thật không tầm thường chút nào. Qua nhiều năm như vậy cũng khiến tôi nhớ mãi không quên.”

Hắc âm thầm nở nụ cười dữ như ác ma, con ngươi lạnh lùng đen như mực không biên giới, giống như thể lực đen tối của quỷ Satan bao phủ lấy ngôi trường.

Hai chân Từ Đông Thanh run lên, nhất thời không đứng vững, cả người ngồi ở trên ghế.

Đời người thật khó lường trước, trải qua nhiều năm như vậy, tờ thông cáo năm đó đã biến hẳn thành chủ tịch của một trường học, mà cô lại trở thành giáo viên ở trường học tràn ngập mùi tiền đó.

Tất cả chỉ có thể nói – Đây là ý trời!

4. Chương 4

Trải qua nhiều năm như vậy, suy nghĩ của Từ Đông Thanh đã chín chắn hơn nhiều.

Mặc dù cô không vừa mắt tên Đồ Tử Phu kiêu ngạo, nhưng để kiếm miếng cơm bở bụng ở trường trung học Đế thánh, cô quyết định phải biến quan hệ tồi tệ trong quá khứ thành mây khói.

Từ Đông Thanh cúi đầu với tư thế của kẻ dưới quyền, hi vọng có thể hóa giải hiểu lầm với Đồ Phu, biến chiến tranh thành hòa bình, biến cái xấu thành cái tốt.

Cô tự nhận thấy vẻ mặt thân thiện dễ gần của mình cũng đã đủ thành ý lắm rồi. Nhưng mấy ngày liên tiếp, Đồ Phu trời đánh đều giả vờ, tránh không gặp cô, nói đúng hơn là gặp cũng không có một lời xã giao càng làm cho người ta cảm thấy hẳn đang âm thầm tính toán kế hoạch báo thù.

Vừa nghĩ tới mình sẽ bị người ta bất ngờ tiêu diệt, tinh thần Từ Đông Thanh vô cùng khẩn trương và không thể làm gì khác hơn ngoài việc tìm đám học sinh xui xẻo hả giận.

Những học sinh đó dù kiêu ngạo nhưng vẫn là những đứa bé không có năng lực phản kháng. Một ngày ba bữa, lúc mặt trời lên cao thì đi rèn luyện thân thể. Bài tập mỗi ngày đều nhiều đến nỗi thời gian vui chơi ở trường bị rút bớt không ít.

Nhưng cô tuyệt đối không cảm thấy mình là người tàn nhẫn. Nhớ lại khoảng thời gian cô còn đi học, các giáo viên cũng đều hành hạ học sinh như cô bây giờ. Bọn cô cũng chỉ là những kẻ sống sót được từ trong đau khổ đó chứ!

“Các em hãy nộp bài tập Anh văn lên cho cô.”

Trong lớp không khí vô cùng buồn chán, Từ Đông Thanh đăng trí tuyên bố.

Phòng học hoàn toàn yên ắng.

Từ Đông Thanh nghi ngờ nhấc mào, mắt quét ngang phòng học một lần.

“Các em đang làm gì vậy?” Cô có ngốc đi chăng nữa cũng nghĩ thấy trong không khí có mùi không bình thường.

Phía dưới như cũ vẫn hoàn toàn yên lặng, không ai để ý tới cô, cũng không đứng dậy thu bài tập, căn bản bọn chúng đều coi cô là không khí.

Một lũ oắt con đáng ghét – cô oán hận cắn răng thầm mắng, đột nhiên phát hiện đồng bài tập và rèn luyện thể lực không đủ làm bọn chúng sợ hãi.

Cô dạy chín lớp thì cả chín lớp đều không được thuận lợi. Học sinh như bọn chúng căn bản chính là hóa thân của ác ma, cố ý phá hỏng nhiệt huyết và lý tưởng dạy học của cô.

Ah, nhiệt huyết và lý tưởng dạy học? Trong chốc lát cô cũng ngây ngẩn cả người. Cô có những thứ này sao? Không phải mục đích của cô khi làm giáo viên ở Đế thánh là kiếm miếng cơm sao?

Từ Đông Thanh phiền não lắc lắc cái đầu hỗn loạn.

Cô phát hiện kể từ khi Đồ Tử Phu xuất hiện, suy nghĩ của cô như dòng nước cũ bị tắc nghẽn. Mỗi lần bị kích thích sẽ bắt đầu bốc khói, sẽ bắt đầu xuất hiện một đồng bọt nước lớn lục đục, hoàn toàn không thể

suy nghĩ rõ ràng được. Hơn nữa, tính tình cô đặc biệt nóng nảy, dễ nổi giận, quả thật rất giống một phụ nữ một mỗi tuổi bốn mươi.

Nhìn dáng vẻ quyết tâm phản đối đến cùng, không tiếc xả thân vì nghĩa của chúng, Từ Đông Thanh thật tức chết.

“Tại sao không làm bài tập?” cô đi xuống, thở phì tức giận, quan sát mọi người. “Các em cho rằng dùng cách này đối phó với cô thì cô sẽ đi vào khuôn khổ sao? Cô cười lạnh hai tiếng.

Những tên oắt này ăn cơm mà sống, còn cô đã từng ăn muối mà sống, còn dám múa rìu qua mắt thợ đầu với cô, quả thực là không lượng sức mình rồi.

Đột nhiên đầu óc cô lóe lên một tia sáng, giống như sét đánh trời quang, suy nghĩ tắc nghẽn của cô bỗng trở nên thông suốt.

Cô sao có thể thông minh như vậy, khó trách được từ nhỏ đến lớn cô toàn gặp chuyện may mắn. Dựa vào thành tích rách nát cô còn có thể làm giáo viên dạy dỗ con nhà người ta. Thì ra ông trời lại ưu ái cô như vậy!

“Được thôi. Không sao. Không làm coi như cũng tốt.” Cô mặt mày hớn hở, ung dung xoay người đi lên bục giảng.

Nghe vậy, mười mấy học sinh hai phía nhìn nhau. Trước đó không dự liệu sẽ có tình huống này, còn nghĩ rằng cô sẽ nổi trận lôi đình, sau đó phạt chúng chạy ra bãi tập rồi ra thêm gấp mấy lần bài tập. Không ngờ “Con ma mùa đông” lại dễ dàng bỏ qua cho chúng như vậy?

Chú thích: có lẽ cô tên là Từ Đông Thanh nên bọn học sinh mới đặt cho cô biệt danh là “Con ma mùa đông”

Đúng vậy, chỉ trong một tháng, sau khi lén lút sau lưng cô đặt biệt danh “Con ma mùa đông”, chúng đã nhận ra con người thật của cô. Hiện tại cô chính là người “Thâm tàng bất lộ” (không để lộ tài năng) khiến đa đầu chúng tê dại, thấy hối hận vì đã đối nghịch với cô.

“Cô biết làm bài tập và chạy ngoài bãi tập nhất định sẽ khiến tinh thần các em suy sụp, cho nên các em mới bất mãn với quy định của cô. Không sao! Cô nhất định chú ý tới sức khỏe của các em. Các em không cần làm bài tập nữa, về sau sẽ tận dụng nửa giờ học để hoạt động gân cốt!”

Hoạt động gân cốt? Tất cả học sinh tâm trạng hốt hoảng nhìn nhau, bị buộc đứng dậy đi theo “Con ma mùa đông” ra khỏi phòng học.

Từ Đông Thanh nhiệt tình say mê dẫn đầu ba mươi mấy học sinh cầm dụng cụ quét dọn tới phòng Chủ tịch. Quả nhiên là thiên thời địa lợi nhân hòa. Bên trong không có một bóng người nào, vừa đúng có lợi cho cô tiến hành kế hoạch vụng trộm.

“Tối rồi, mau vào “Hoạt động gân cốt” đi, nhớ cẩn thận một chút, đừng làm đồ đạc lộn xộn- -” cô vội vàng gào to nhìn học sinh miễn cưỡng quét dọn.

Chống nạnh nhìn học sinh quét sàn, lau bàn, toàn là những thiếu gia tiểu thư động tác vụng về, chậm chạp, mặt thối như thức ăn thiu để qua đêm, nhưng loại kháng nghị tiêu cực này cô không xem là gì, trong tay cô còn có bằng thành tích của bọn chúng.

Mặc dù chưa phải làm những việc quét dọn cực khổ bao giờ, nhưng nhờ đoàn kết lực lượng, một đám nhóc quý tộc cuối cùng cũng tầm tàm quét dọn xong căn phòng mười mấy thước của Chủ tịch.

Nhìn quanh căn phòng làm việc rộng rãi gọn gàng, cô đã dặn học sinh mua thuốc cỏ thơm, khiến không khí tràn ngập hương vị tự nhiên ngọt ngào, hi vọng bay đến lòng hân, xóa sạch chuyện cũ còn ứ đọng năm xưa.

Từ Đông Thanh vô cùng hài lòng, tin tưởng chiêu “Dùng hoa hiến Phật” này sẽ lấy lòng Đồ Phu, hẳn sẽ cảm nhận được thành ý của cô chứ?

“Được rồi. “Hoạt động gân cốt” hôm nay cũng khá lắm, các em đưa dụng cụ quét dọn cất trong phòng dụng cụ sau đó rửa tay trở về phòng học, cô lập tức tới ngay.” Cô vui mừng hớn hở đuổi học sinh.

Một đám học sinh cầm chổi, thùng nước, ai oán nối đuôi nhau rời đi, để lại Từ Đông Thanh một mình mê mẩn suy nghĩ.

ở phòng làm việc sạch sẽ tò mò ngó nghiêng. Đây là lần đầu tiên cô vào nơi này, phát hiện trên bàn bày một đồng tài liệu và công văn. Trước bàn ngoài điện thoại, đồ dùng văn phòng còn có một tấm hình.

Trong hình là một cậu thiếu niên đẹp trai, Từ Đông Thanh thấy quen quen, hồi lâu mới nhớ: đây không phải là Đồ Phu thời trung học sao?

Trong hình, cầm hắc trôn bóng, xem ra dáng vẻ này được chụp sau khi hắc bị cô cạo râu.

Hắc đặt tấm hình cũ xưa ở chỗ đó làm gì nhỉ? Cô không hiểu nổi ý đồ của hắc, đột nhiên kích động.

Lấy một chiếc bút kí tên từ hộp bút ra, cô đùa dai muốn vẽ thêm mấy cọng râu, lại phát hiện như vậy không khác gì nhổ râu cạo, muốn tìm đường chết!

Loại khiêu khích này ngàn vạn lần không thể làm, trước mắt cô cần lập lại hòa bình với Đồ Phu, tạo tiền đề vững chắc cho công việc hiện tại bởi học sinh nơi nào cũng là ác ma.

Cất chiếc bút kí tên vào hộp bút, cô từ từ đặt tấm hình lại chỗ cũ, quyết định tha cho hắc một lần.

Có câu nói, “Vì năm đầu thóc mà cúi đầu khom lưng”, cô dù không thuận mắt với Đồ Phu nhưng cũng không thể vì hắc mà tổn hại đến “Tiền” đồ.

Không còn cách nào, dù cô khinh thường điệu bộ hám lợi của mẹ, nhưng cô không thể không nhận ra, thói hư tật xấu này được di truyền từ mẹ cô.

Dù sao thì cô cũng quyết tâm ở lại trung học Để thánh đến cuối đời, ai cũng không thể thay đổi!

Ngân nga bài hát, cảnh tượng tươi đẹp đang ở ngay trước mắt.

Hôm sau, cô lập tức bị Đồ Phu gọi đến.

Không yên tâm dạy hết hai lớp, cô lập tức chạy vào nhà vệ sinh, luyện tập trước gương dáng vẻ của một giáo viên dễ bảo rồi mới chạy tới phòng Chủ tịch.

Vừa vào, Đồ Tử Phu vương giả ngồi trước bàn làm việc cũng đồng thời ngẩng đầu lên, nụ cười trên mặt thiện lương mê người.

Hôm nay hắc mặc áo sơ mi xanh dương đậm với cà vạt sọc tao nhã, anh tuấn giống hệt người mẫu. Ánh mắt cô không an phận lướt tới bộ ngực được bao phủ bởi chất liệu thượng hạng, cô phỏng đoán trải qua nhiều năm như vậy, bộ ngực sẽ biến hóa kinh người như thế nào?

Cô bất chợt cảm thấy nếu người đàn ông này không phải là hết thuốc chữa, nói không chừng đầu óc cô sẽ bị hắc mê hoặc đến choáng váng.

“Đồ Phu – à không, Chủ tịch.” Từ Đông Thanh quy củ cúi chào.

“Tôi nghe được một chút tin đồn.”

Thoáng chốc, lòng cô có chút khẩn trương – đám nhóc kia sẽ không đánh lén cô bằng cách đi bấm báo chứ?

“Lời đồn cũng chỉ là lời đồn, Chủ tịch, anh ngàn vạn lần đừng tin lời đồn là thật.” Cô vội vàng minh oan.

“Bố mẹ một trăm học sinh điện thoại đến khiếu nại cô thì cô nói thế nào?”

Từ Đông Thanh nhìn chằm chằm chân mày đang chau lại trên mặt hắc, đột nhiên phát hiện dáng vẻ người đàn ông này lúc cau mày hay không đều thấy không đáng ghét.

“À? Chuyện này có liên quan đến tôi?” cô tiếp tục giả ngốc.

Đồ Tử Phu thấy cô dáng vẻ tuy vụng về nhưng cô mới chính là người đã làm cho sân trường rất ồn ào dạo gần đây.

“Cô có biết mục đích thành lập trường không?” hắc chậm rãi đứng dậy, đi vòng qua cô tới trước cửa sổ nhìn học sinh đang đá bóng trên sân.

“Tôi biết rất rõ, là đào tạo nhân tài ạ.” Từ Đông Thanh gật đầu mạnh nịnh hót.

“Không! Kiểm tiền.” Hấn quay người nét mặt không chút thay đổi nhìn cô.

Từ Đông Thanh nhất thời á khẩu không trả lời được, tự cho là đang nịnh bợ, không ngờ lại gặp sai lầm.

Một đôi chân dài mấy sải vốn đang đứng trước cửa sổ, cơ thể cao lớn tiến về phía trước. Cô ngẩng đầu lên, hoảng sợ phát hiện ra chiều cao của mình tám năm vẫn không đổi.

Sững sờ dõi theo cái cầm trơn bóng của hấn, đột nhiên phát hiện ra trên thế giới này căn bản không có công lí. Sao trên đời lại có người đàn ông cầm cũng khiêu gợi đẹp mắt như vậy kia chứ.

“Chính vì vậy, học sinh chính là thần tài của chúng ta. Chúng ta có thể quản giáo nhưng tuyệt đối không thể gọi học sinh đi quét dọn, thậm chí cả việc vứt thần tài ra ngoài. Hiểu không?”

Lý luận thương nhân như cây dĩ nhiên là cô hiểu. Chỉ là hấn đứng gần cô như vậy, từng hơi thở phả vào trán cô, khiến cái đầu kem của cô lập tức tan chảy!

“Cô giáo Từ?” Hấn thành linh nói, đem đồng kem sắp tan trở về trạng thái ban đầu.

“Dạ. Cám ơn Chủ tịch đã chỉ bảo.” Từ Đông Thanh mãnh liệt gật đầu, nắm bắt thời cơ nịnh bợ là người thông minh.

Nghĩ đến việc về sau không còn tuyệt chiêu để trừng trị lũ nhóc khó bảo kia, cô cảm thấy trong lòng có chút mất mát.

Điều khiến cô cảm thấy vui mừng chính là, lần này cô hành hạ con cái quý tộc, có khả năng sẽ làm cho trường học tổn thất mấy chục triệu mà cha mẹ học sinh đã quyên góp mà Đồ Phu cũng không tức giận trách mắng cô.

Điều này làm cô thật bất ngờ, khiến cô bắt đầu lạc quan tin tưởng quan hệ sắp tới với Đồ Phu sẽ chuyển biến tốt. Hiện tại chỉ cần một chút thời gian sẽ thay đổi hình tượng xấu của cô trong lòng hấn, lần nữa biến mình trở thành hình tượng thiên sứ thiện lương.

Mặc cô rất gét dáng vẻ lúc nào cũng cao cao tại thượng của hấn, nhưng cô che giấu rất tốt. Nụ cười trên mặt xem ra rất giống thật lòng thành ý, hoàn toàn khiến người khác không thể hoài nghi.

“Phòng làm việc này là cô giúp tôi quét dọn sao?” Hấn nhanh chóng chuyển đề tài, xoay người đánh giá phòng làm việc.

Cô cảm thấy tin đồn quả nhiên rất nhanh đã truyền đến tai hấn.

“Chủ tịch, anh không cần phải cảm ơn tôi, đây là việc tôi phải làm.” Mưu kế được như ý, tâm trạng cô cũng trở nên vô cùng tốt.

Nhìn cô mặt mày hớn hở hài lòng, hấn không tình nguyện thừa nhận, so với tám năm trước cô còn đẹp hơn.

Áo T-shirt, quần jean tùy tiện không che giấu được dáng vẻ mê người và nữ tính của cô. Xem ra chỉ còn đôi mắt trong sáng ngây thơ như một nữ học sinh. Nụ cười cô xinh đẹp khiến hấn cảm thấy khó thở, hạ bộ không tự chủ kéo căng.

Bị cô lay động tâm tình, hấn cảm thấy không vui, thậm chí là tức giận.

“Cô muốn nịnh bợ tôi?” hấn nhếch môi châm chọc.

“Tôi...” cô bị hấn trực tiếp vạch trần hạ nhục, nhất là dáng vẻ khinh miệt của hấn đã làm cho tính tình nóng nảy của cô phát tác.

Cô nhịn được! Cô nhịn được! Từ Đông Thanh hung hăng néo đùi mình, miễn cưỡng không bị hấn kích động mà hất cốc nước trên bàn vào mặt hấn.

“Không có, Chủ tịch, tôi chỉ làm việc tôi nên làm thôi.”

Cô vẫn kiên trì giữ vững tinh thần từ thiện không có sức thuyết phục một tí nào như Mạnh Lệ Quân, dù sao cô cũng có khoảng cách với Mạnh Lệ Quân mỗi ngày làm một việc thiện rất xa.

“Từ Đông Thanh. Đừng giả bộ. Chúng ta đều biết rõ cô là hạng người gì. Cô không phải là loại người làm việc mà không có mục đích. Nói đi. Mục đích lần này của cô là gì?”

Bị hấn nhìn thấu, Từ Đông Thanh cảm thấy thực sự rất mất mặt – ah, cô không làm đà điều nữa mà bình thường trở lại, lập tức bày ra vẻ tức giận đối đầu với hấn.

Cô tức giận đỏ mặt nhưng hấn làm như không thấy, tựa như con nhím đang xù gai. Hấn vẫn nghênh ngang khinh thường, căn bản không xem cô ra gì.

Sớm biết thế cô đã không đối đầu với phần tử kiêu ngạo này, tránh bị hấn cười nhạo, hoàn toàn không còn mặt mũi gì nữa.

“Anh phải để tôi nói mấy lần nữa? Tôi chỉ làm những việc nên làm thôi.” Cô xì mặt chống đỡ.

“Cho nên cô không tiếc lấy việc công làm việc tư? Thật phù hợp với cá tính của cô nhỉ?!” nếp nhăn mé người hiện lên khi cười của hấn chỉ làm cho người ta càng cảm thấy đáng ghét.

Hồngбет rồi, cô phát hiện nhất cử nhất động của mình đều bị hấn nhận ra, hoàn toàn k che giấu được.

“Cô có biết tại sao trường học nhận cô vào không?”

“Bởi vì điều kiện của tôi rất ưu tú.” Cô mặt dày lên tiếng.

Nếu không phải đang đóng vai của kẻ phục thù đen tối, Đồ Tử Phu sẽ nhin không được, bị vẻ mặt của nàng khi dít đỏ này gây cười.

“Sai! Là bởi vì tôi!” hấn lạnh lùng khẳng định.

“Anh?” Từ Đông Thanh nhất thời giật mình. “Có ý gì?”

“Không quảng mồi thì làm sao con cá chạch giáo hoạt như cô có thể chui vào lưới được?” Hấn cười, nụ cười âm trầm quái dị.

Thoáng chốc cuối cùng cô cũng phát hiện ra mình thật hồn nhiên ngu ngốc. Con thỏ nhỏ hằng ngày vui mừng ôm củ cà rốt tự cho là mình nhặt được, đột nhiên biết rằng mình đang rơi vào bẫy của kẻ địch.

Điều làm cô tức giận nhất chính là, hấn dùng hình tượng giáo viên, tuy không phải là rất xinh đẹp nhưng cũng coi là thùy mị như cô đem so với hình ảnh con cá chạch. Thật không thể nhin nổi!

Khổ nỗi cô không những không nhìn kẻ thù với ánh mắt thù hận mà bản thân còn bị chinh phục bởi dáng vẻ đến làm chuyện xấu cũng mê người của hấn?!

“Anh thật độc ác!” Cô thật ra là muốn mắng chính mình đầu óc mù mẫm.

“Giống nhau. Giống nhau.” Hấn ngửa đầu cười xấu xa.

“Anh hiện tại định làm gì tôi? Đuổi tôi sao?”

Đầu tiên là để cho cô vui vẻ một hồi, sau đó đuổi việc cô một cách nhục nhã. Cô tin tưởng trên thế giới không có cách báo thù nào hoàn mỹ hơn.

“Tại sao tôi phải đuổi việc cô?” hấn giương mày rậm anh tuấn lên. “Cuộc vui bây giờ mới bắt đầu!”

Nghe nói, mèo sinh ra đã có bản tính độc ác tàn nhẫn. Khi nó bắt được con mồi sẽ không lập tức ăn ngay, mà trước tiên phải trêu chọc đùa giỡn nó cho đến lúc nó kiệt sức rồi mới nuốt vào bụng.

Không nghi ngờ chút nào, hấn tuyệt đối chính là con mèo tàn nhẫn đó.

“Tại sao không nói lời nào? Cô sợ sao? Hay là hận không lập tức từ chức, ngay lập tức chạy trốn?” Hấn lộ ra nụ cười châm chọc khiêu khích cô.

“Người nào sợ?” cô ưỡn ngực đầy quyết tâm, dáng vẻ nữ anh hùng không sợ trời không sợ đất. “Ai cũng không thể ngăn cản được tôi quyết tâm dạy học để nhen giáo dục trở nên tốt đẹp.

Cô quyết tâm học theo Hoa Mộc Lan, đấu tranh với chế độ phong kiến truyền thống, đấu tranh với người đàn ông lòng dạ còn hiểm độc hơn Kiệt Trụ (Một vị vua độc ác của Trung Quốc).

Hắn nhìn theo động tác của cô, thấy thấp thoáng hai ngọn núi xinh đẹp trước ngực, kì quái là cô gái với áo T-shirt lại khiến máu hắn sôi trào, cả người nóng lên, hận không thể nhìn thấu lớp vải mỏng này.

“Thế là tốt.” hắn dứt khoát thu hồi ánh mắt, lại phát hiện giọng mình âm trầm cùng bộ vị nào đó ở phía dưới đang căng cứng.

Nếu như hắn cho rằng Từ Đông Thanh cô sẽ giống con chuột cụp đuôi chạy trốn thì hắn hoàn toàn sai.

Trừ khi cô không muốn làm, nếu không thì cô quyết định đời này sẽ ở chỗ này dạy học. dạy đến lúc nếp nhăn trên mặt nhiều đến mức mắt mở không được, xương cốt tơi tả không đứng nổi mới thôi.

“Tôi muốn lên lớp, xin lỗi, tôi không tiếp chuyện với anh được nữa.”

“Cô lại muốn lôi học sinh ra bãi tập hành hạ sao?”

Lời nói giễu cợt vang lên từ sau lưng khiến cô đỏ mặt, rốt cuộc cũng biết hắn hiểu rõ cô như lòng bàn tay.

Nhận thấy việc con tôm nhỏ đối đầu với cá mập lớn là không tự lượng sức mình, cô tức giận dùng dùng chạy ra phòng làm việc.

Nhìn cô khí thế hùng hục rời đi, Đồ Tử Phu đáng người cao lớn nằm xuống ghế, cười lạnh.

Hắn cuối cùng cũng đợi được đến ngày này!

Qua nhiều năm như vậy, nhất cử nhất động của cô hắn đều nắm trong lòng bàn tay. Cô thi đại học thất bại, miễn cưỡng học hệ cao đẳng một năm, rồi leo lên trường đại học thứ hai, còn có sau khi tốt nghiệp đi làm giáo viên thực tập...Những chuyện này dường như hắn đều biết tất.

Thậm chí cô có thể dễ dàng vào trung học Để thánh cũng là do hắn bày mưu tính kế. Nếu không với thành tích của cô, chỉ có thể gượng làm cô giáo mầm non.

Hắn vĩnh viễn không quên được khoảnh khắc mất đi râu bảo bối, đồng thời mất đi mặt mũi và tôn nghiêm, trở thành trò cười trong toàn trường chỉ trong một ngày.

Bắt đầu từ ngày đó, hắn luôn đặt nữ hung thần Từ Đông Thanh trong lòng, cố gắng học tập từ đại học đến nghiên cứu sinh, mãi tới khi lấy được bằng tiến sĩ, được toàn bộ Hội đồng quản trị đồng ý đảm nhiệm chức vụ Chủ tịch.

Hắn đã từng nói, món nợ này một ngày nào đó hắn sẽ đòi lại.

Hiện tại kịch hay giờ mới chịu bắt đầu.

Nếu Đồ Phu quyết định đối nghịch với cô. Từ Đông Thanh cũng quyết tâm trở mặt, không muốn hạ thấp tôn nghiêm đi nịnh hót.

Vì đề phòng hắn đến phá hoại, mượn cơ hội trả thù riêng, cô không dám gọi học sinh ra bãi tập để chạy, ra bài tập, quét dọn mà chỉ có thể lén lấy thành tích khổng chế những học sinh nghĩ chuyện phản bội kia.

Vốn là chén cơm tốt đẹp, chỉ vì nửa đường bị Đồ Phu chen chân, bất luận kẻ nào gặp phải chuyện như vậy cũng không thể vui mừng được. Nhất là hàng ngày, cô đều có cảm giác như sau lưng có ánh mắt sắc như dao nhìn chăm chăm, làm cho cô mỗi ngày đều như ngồi trong đống lửa, bất cứ lúc nào cũng sẽ bị người ta bày mưu lập kế.

“Cô giáo Từ!”

Một bàn tay đột nhiên vỗ lưng cô, Từ Đông Thanh giật mình bật cả người lên.

“Hiệu trưởng?” ổn định tinh thần, thì ra là Hiệu trưởng.

“Cô giáo Từ à. Cô đang nghĩ gì mà tập trung vậy?” Ánh mắt Hiệu trưởng lơ đãng liếc về phía chiếc bàn học lộn xộn nào sách nào vở.

“Tôi đang suy nghĩ làm cách nào để nâng cao khả năng Anh văn của học sinh ạ.” Nói dối không chớp mắt không phải là sở trường của Từ Đông Thanh, chỉ là cô đã từ từ lĩnh hội được tinh hoa của chúng mà thôi.

“Ừ, cô vất vả rồi.” Hiệu trưởng nâng kính, lơ đãng ngó nghiêng rồi mở ngăn kéo ra.

“Hiệu trưởng thầy tìm tôi có việc gì vậy?” Nụ cười cô rực rỡ như hoa, cẩn thận đá ngăn kéo chứa mọi thứ đồ ăn vặt vào.

“Ồ. Thiếu chút nữa thì tôi quên mất. Chủ tịch muốn gặp cô.” Nói xong hiệu trưởng đưa tay chùi mồ hôi đang chảy từng dòng trên cái đầu bóng loáng của mình.

Cô với Chủ tịch, nhân vật to lớn này có gì để nói với nhau cơ chứ?

Mặc dù Từ Đông Thanh là người trẻ tuổi, nhưng rõ ràng Chủ tịch có thể chỉ cần nghe báo cáo của Hiệu trưởng, cơ bản không cần gặp nhân vật nhỏ bé như cô. Cô chau mày khinh thường, không chút nghi ngờ hẳn đang dùng thủ đoạn để chinh cô.

“Tôi cũng còn một lớp cần dạy!” Cô giả vờ bận rộn.

“Cô giáo Từ. Cô cứ đến phòng làm việc của Chủ tịch đi. Nếu không kịp về dạy học, tôi sẽ dạy thay cô.”

Nhìn Hiệu trưởng đầu đầy mồ hôi, Từ Đông Thanh cảm thấy ông ấy thật đáng thương.

Ông vốn được coi là người đứng đầu của trường học, từ khi Đồ Phu xuất hiện thì trở thành người liên lạc, còn phải tạm thời thay các thầy cô giáo khác dạy thay khiến ai gặp cũng phải thở dài.

“Tôi sẽ đi.” Cô không còn hơi sức lê từng bước chân nặng nề về phía phòng Chủ tịch ở tầng năm.

Phải nói rằng, cấu trúc trường trung học Đế thánh thật ra đẹp như cung điện thời trung cổ. Từ dãy phòng học, kí túc xá rồi đến văn phòng cao ốc của giáo viên đều tào nhả như những tác phẩm nghệ thuật. Nhưng cô cảm thấy học sinh trong này rất cực khổ, kể cả các giáo viên cũng không sung sướng gì – giống như cô.

Cô không còn lòng dạ mà thưởng thức kiểu kiến trúc tràn ngập khắp nơi, ngay cả đôi giày Nike chơi bóng mới mua đang đi dưới chân cũng không thể làm cô cảm thấy vui vẻ.

Cô giống như tử tù đang đi ra phía pháp trường thi hành xử bắn, bước chân nặng nề, nghiêm túc suy nghĩ đối sách, chỉ có thể tùy cơ ứng biến.

Bước lên bậc thang cuối, cô hít thở đều đặn, tư thế sẵn sàng nghênh chiến, lịch sự tào nhả đến trước cửa gỗ gõ nhẹ hai cái.

“Mời vào.” Giọng nói của hần từ trong vọng ra, có vẻ tâm tình hần khá tốt, cảnh báo trong lòng ngay lập tức đã giảm được một nửa.

Cô vừa bước vào phòng làm việc của hần, hần vừa ngẩng đầu lên. Hai người giống như nhiều năm đối đầu, bốn mắt nhìn nhau, không ai chịu yếu thế.

5. Chương 5

Ánh mặt trời sau 12h rực rỡ từ ngoài cửa sổ đang rơi trên khe cửa, giống như những vì sao đang lấp lánh trên tóc, trên vai của hần, khuôn mặt khô ngô tuần tú ẩn chứa vẻ “Thâm tàng bất lộ”. Nhìn hần rất giống con quỷ mê hoặc loài người.

Từ Đông Thanh nhìn chằm chằm hần, phát hiện người này luôn có dáng vẻ tào nhả, tinh thần sáng khoái, chỉ là không có lễ nghi phép tắc gì cả, cô đứng giữa phòng cũng không mời cô ngồi, cơ bản như phạt cô đứng.

Cô không chịu yếu thế, đi thẳng đến cái ghế nơi bàn làm việc ngồi xuống, còn cố ý nhắc chân muốn chọc tức hần.

“Tìm tôi có việc gì sao?” Thấy vẻ mặt hần không thay đổi, cô chỉ có thể chủ động lên tiếng.

Đồ Tỉ Phu thông dong ưu nhã tựa người vào ghế, mười ngón tay đan chéo trước ngực, mở miệng.

“Tôi muốn cô làm giáo viên chủ nhiệm lớp 12 ban A.”

Cái gì? Muốn cô làm giáo viên chủ nhiệm?

Học sinh lớp này vừa dốt, vừa ác liệt, quả thật rất giống ác ma, muốn cô làm bảo mẫu chăm sóc đám đại tiểu thư, đại thiếu gia, cô mới không đi!

Con người tức giận tràn ngập ý chống đối hẳn, Từ Đông Thanh đang muốn mở miệng cự tuyệt, bỗng nhìn ra con mắt có chút giảo quyệt của hẳn.

Cô định ra kì giới nghiêm, phải cẩn thận giữ vững tinh thần. Suy nghĩ lại một chút, cô phát hiện bản thân suýt chút nữa đã mắc mưu tiểu nhân.

Hắn đã sớm nhận ra cô là kiểu người gặp chuyện không thể làm tuyệt đối không làm, cho nên mới cố ý bảo cô làm bảo mẫu cực khổ, muốn chọc giận cô, hãm hại cô đây mà.

Hắn nhìn xa trông rộng rất phù hợp là kẻ phục thù, cô ngàn vạn lần phải cẩn thận ứng phó, không được dễ dàng rơi vào bẫy của địch.

“Thế thì tốt quá, tôi đã chờ cơ hội này lâu lắm rồi, hãy để tôi vì học sinh mà phục vụ.” Cô cố nặn ra hai giọt nước mắt kích động, diễn xuất và lí luận đều vô cùng sắc sảo.

“Cô không phải là người như vậy.” gian kế thất bại, hẳn vô cùng buồn bực, cô lại vô cùng hả hê.

“Chỉ là mọi người đều thay đổi, ngay cả một kẻ bất trị còn trở thành Chủ tịch, còn có chuyện gì là không thể cơ chứ?” Cô nhân cơ hội trào phúng hẳn.

“Đúng vậy. thành tích học tập đáng xấu hổ cũng có thể làm giáo viên, thay đổi này quả thật rất kì diệu.” Hẳn bên ngoài cười bên trong âm trầm đánh bại cô.

“Cái gì gọi là thành tích học tập đáng xấu hổ? Con mắt nào của anh nhìn thấy khảo sát toán học của tôi là ba mươi...” Cô quơ móng tay dài, giận đến mức muốn bóp nát mặt hẳn.

Lời vừa nói cung cấp cho hẳn biết hình tượng hoàn mỹ bậc nhất ngày ngày xây dựng của cô đã bị hủy hoại trong giây lát.

“Khó trách cô không thể làm gì khác ngoài việc làm giáo viên Anh văn.”

Nhìn nụ cười giấu cợt của hẳn, cô mới phát hiện cô bị hẳn làm cho tức giận đến mất trí, chưa đánh đã khai.

“Anh...đúng là một ác ma.” Cô dùng hết sức phun ra câu nói.

Từ Đông Thanh thở phì phò nhìn chằm chằm hẳn, ánh mắt không tự chủ được nhìn ngón tay thon dài giống hệt piano của hẳn, rất tao nhã mê muội. Thậm chí cô còn ảo tưởng, khi chúng lướt qua da thịt, di chuyển trên người sẽ làm người ta khiếp đảm cỡ nào!

“Cám ơn lời khen.” Giọng nói đáng ghét vang lên xóa tan ý nghĩ của cô.

“Anh không nói cũng không ai nói anh là người hâm!” Cô dùng dùng tức giận nhảy dựng lên rồi xoay người đi ra ngoài, không quên đóng sầm cánh cửa.

Cô nổi giận hùng hục đi xuống cầu thang, đôi giày Nike tốn của cô hơn ba nghìn đồng cũng không làm vơi được cơn tức giận của cô lúc này. Oán giận của cô khiến tâm tình Nike nhất thời cao hứng, quăng cô từ trên cầu thang xuống.

“Ai,ai,ai...”

Cô giống như quả cầu xẹp hơi, ngã lộn nhào xuống cầu thang, cuối cùng nằm ở chân cầu rên rỉ.

Sao hôm nay cô xui xẻo vậy cơ chứ? Chẳng những phải lập tức đảm nhiệm ba mươi mấy tiểu quỷ, còn bị vấp ngã, nhất định là cô bị sao chổi giáng đầu rồi...

“Cô đang làm gì vậy?” nhân viên tạp vụ A Bá hỏi.

Từ Đông Thanh đau đến không mở nổi mắt, nhìn thấy khuôn mặt đang nhìn cô đầy nghi ngờ.

Nói nhảm, hẳn không nhìn thấy cô bị ngã cầu thang sao?

Từ Đông Thanh nhin không bị kích động rồi mắng chửi người khác, cắn răng đứng dậy. Hừ. muốn nhân cơ hội nhìn cô vấp ngã. Không có đâu!

“Vận động!”

Giọng nói mềm mại đáng yêu với nụ cười rạng rỡ, cô đột nhiên xoay người, bước thấp bước cao đi xuống cầu thang, trong lòng âm thầm quyết định, tối nay phải ăn một tô bún móng giò giải xui.

Đúng rồi. Cô còn phải đi chùa cầu an, ngăn cản ác ma xâm lấn.

Về phòng làm việc, Từ Đông Thanh uất ức không vui ngồi sau bàn. Thân thể đau đớn, tâm tình không tốt, cô cảm thấy hôm nay đúng là ngày thảm nhất.

Cô bỗng cảm thấy cô còn có sứ mệnh thuần hóa ác ma, đồng thời tháng ngày tự do của cô cũng sắp kết thúc, về sau cô phải chăm sóc người ta, trông ăn, trông ngủ, trông thành tích...

Nghĩ tới công việc gian khổ trong tương lai, cô đã cảm thấy nhức đầu. Chỉ có trời mới biết cả người cô từ trên xuống dưới ép không ra một tế bào yêu thương. Toàn thân chỉ có những tế bào bất hảo chung sống cùng nhau – đó chính là một vấn đề lớn.

Chỉ duy nhất một điều khiến tâm tình của cô tốt lên một chút là giảng dạy ở 4 giảng đường, mỗi tháng số tiền kiếm được còn nhiều hơn 5000 NDT tiền lương giáo viên được hưởng.

Vừa nghĩ tới bộp tiền có thêm 5000 NDT, chân mày cô giãn ra, khoe miệng cũng không khép lại mà nhếch lên.

“Các em học sinh, từ hôm nay trở đi, cô sẽ là giáo viên chủ nhiệm của các em, hi vọng mọi người có thể chung sống vui vẻ với nhau.

Từ Đông Thanh tâm tình ác liệt đến lớp mười hai A, cô cố gắng giả trang khuôn mặt tươi cười, vui vẻ tuyên bố giống như tuyên bố có con rể rửa vàng xuất hiện trong tin đồn của cô.

Quả nhiên đám nhóc không biết phân biệt phải trái kêu lên một tiếng vỗ đầu đón, lộ ra khuôn mặt như sét đánh, như dấm phải phân chó.

“Thấy các em hoan nghênh nhiệt tình như vậy, cô thực sự rất cảm động.”

Thật sự thì cô hận không thể ngay lập tức gọi bọn chúng ra bãi tập để chạy, nhưng nhìn về ánh mắt đang liếc cô ở ngoài hành lang, cô chỉ có thể nén giận.

Nói mấy lời xã giao ghê tởm kiểu này tất cả chỉ là bắt đắc dĩ, bởi vì Chủ tịch Đồ Phu đang đứng ngoài cửa sổ, quang minh chính đại nghe lén.

Từ Đông Thanh nhìn bảng đánh giá thành tích hằng năm sắp tới có thể ảnh hưởng trực tiếp đến khoản tiền thưởng, rất thức thời hòa mình với học sinh, giả vờ làm người hòa thuận hiền lành.

Thấy bọn chúng miệng tuy độc ác tuy tức giận nhưng không dám nói gì, vẻ mặt buồn bã như rơi xuống địa ngục, Từ Đông Thanh đột nhiên cảm thấy lòng dạ hả hê, không ngờ cô cũng có ngày thay đổi như vậy.

Đột nhiên phát hiện, làm giáo viên cũng không tệ như cô tưởng tượng.

Ít nhất thì bất cứ lúc nào, bất cứ nơi nào cô cũng có thể giả vờ quản lí, sửa chữa danh sách, không cần xem tiểu ác ma là gì, cũng không sợ bị người ta nói cô lấy việc công làm việc tư.

Liên tiếp mấy ngày, Đồ Phu cuối cùng không có việc gì đã yêu cầu người tới giám sát cô dạy học – cho đến khi bị cô phát hiện đuổi đi, Từ Đông Thanh mới dám thể hiện tính tình của một mụ gì ghê, cảnh cáo đám ác ma sau này tốt nhất nên phối hợp một chút, nếu không cô sẽ lấy thân phận giáo viên xuất ra thủ đoạn “Quản chế”.

“Mở sách giáo khoa ra, hôm nay chúng ta muốn...”

Ngày hôm đó, Từ Đông Thanh đang dạt dào cảm xúc giảng dạy, phía dưới đột nhiên xôn xao.

“Là Chủ tịch đấy, thật đẹp trai!”

“Vóc dáng thật hoàn mỹ, thật có phong cách thời trang.”

Chỉ thấy những đứa nhóc này thường ngày chỉ chăm chú nhìn nữ sinh, giờ mỗi đứa đều dáo dác ngó ra ngoài cửa sổ với vẻ vô cùng hưng phấn, ánh mắt hiện vẻ si mê, ngay cả nam sinh cũng để lộ ánh mắt sùng bái, giống như thấy Arnold Schwarzenegger.

Chú thích: Arnold Schwarzenegger nổi tiếng trên toàn thế giới với tư cách ngôi sao phim hành động Hollywood, với các vai chính trong các bộ phim Conan the Barbarian và The Terminator (Kẻ hủy diệt)

Cô khinh thường đảo mắt qua ngoài cửa sổ, thầm cười nhạo đám nữ sinh không nào này lại mang ánh mắt háo sắc tầm thường đến trường.

Những nữ sinh này được nuôi nấng trong nhà nên quả nhiên rất “Đơn thuần”, dễ dàng bị dáng vẻ ác ma lúc mặc tây trang mê hoặc. Chỉ có cô mới biết rõ bộ mặt thật của hán dưới lớp nguy trang hoàn mỹ.

“Có cái gì tốt mà nhìn, chuyên tâm học đi!”

Cô vô tâm gõ bàn, không chịu lép vế.

Nhưng bọn thiếu niên nam nữ như bị trúng tà vậy, điên cuồng nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, vẻ mặt kích động như vừa trúng mánh. Trong khoảng thời gian ngắn, phòng học tràn ngập sự sùng bái, hưng phấn bàn luận, không có ai chú ý tới người đang đứng trên bục giảng.

“Học bài!” giọng cô vang dội lập tức kìm hãm sự hưng phấn lúc này.

Từ Đông Thanh tức giận nhìn về phía ngoài cửa sổ, chỉ thấy Đồ Tử Phu một bộ tây trang màu xanh đậm nghiêm trang đứng trước cửa sổ, khéo léo che đi tính cách hoang dã, dáng vẻ anh tuấn mê người giống người mẫu nam tới biểu diễn tây trang.

Nếu như Đồ Tử Phu là một kẻ gầy yếu, tay trái gà không chặt, cô có thể cười nhạo hán đừng mượn cơ hội báo thù nữa. Nhưng hán mình đồng da sắt, như con báo đốm bẩm sinh có thể sinh tồn ở chốn rừng rậm nguy hiểm, cơ thể cường tráng, gọn gàng và tràn đầy năng lượng.

Đôi chân thon dài tao nhã bước tới, bắp thịt bó buộc dưới lớp vải vóc dễ dàng bị lay động, nháy mắt cô cảm thấy căng thẳng, miệng lưỡi khô đắng.

Cô vội vàng cầm ly trà trên bàn lên, hưng hăng uống một ngụm lớn, cổ họng xua tan nhiệt độ đang tăng lên ở hai má.

“Chủ tịch ạ!”

Phía dưới đột nhiên vang lên tiếng chào hỏi nịnh bợ như chó Nhật, Từ Đông Thanh dừng động tác, hưng tợn nhìn chăm chăm Đồ Tử Phu đang ở ngoài cửa.

“Bây giờ đang trong giờ học, các trò nên chuyên tâm học mới đúng!”

Giọng điệu dịu dàng, nụ cười hòa ái thân thiết khiến một đám thiếu niên nam nữ nghiêng ngả.

Nhưng ánh mắt Từ Đông Thanh có vẻ không dám coi thường sự khiêu khích của ác ma, hán như đang muốn xem cô làm thế nào duy trì trật tự bị hán nhiễu loạn.

Tên ác nhân này căn bản cố ý gây rối, biết rõ lớp này tiếng xấu có thừa lại sắm vai Trình Giảo Kim tới gây rối. Rõ ràng là hán đang cố ý khiến cô khó chịu, nhân tiện thỏa mãn hư vinh đáng xấu hổ của mình.

Nghĩ rằng sẽ khiến nàng suy sụp – không có cửa đâu, cô sẽ không thua hán.

“Các em, hiện tại cô cần nhắc các em về kì thi trọng điểm. Chắc các em đều đã chuẩn bị đầy đủ, vậy cô cũng không lãng phí thời gian nữa. Các em có thể trực tiếp làm bài kiểm tra.”

Những lời này cuối cùng cũng có công hiệu kéo những ánh mắt lưu luyến về lại chỗ cũ. Dù sao cũng là tháng của thi cử, là việc cấp bách sống còn hơn việc thưởng thức trai đẹp nhiều.

“Cô giáo, đừng mà!”

“”Đúng vậy, làm ơn mau giúp chúng em nhắc nhở những trọng điểm đi ạ!”

Cô hướng tới người ở ngoài cửa sổ quăng ra một chút ánh mắt thẳng lợi, mừng rỡ đến không ngậm miệng được, từ bi quyết định cho bọn chúng một chút phần thưởng.

“Các em nói gì? Cô không nghe rõ.” Cô đặc ý vênh váo thấy tầm quan trọng không thể thiếu của mình, còn muốn mượn cớ trêu chọc những con thỏ nhỏ sùng bái mỹ nam địch thủ.

“Cô giáo là tốt nhất, không có cô chúng em nhất định sẽ xong đời.”

“Đúng vậy, chúng em không nhẫn tâm để cô phải nhìn chúng em thi lại, lại khiến khuôn mặt xinh đẹp của cô xuất hiện nếp nhăn!”

Một đám nịnh hót, trái một câu khen tặng, phải một câu thối phồng khiến Từ Đông Thanh như bay vào cõi tiên, lại quên mình phải nghiêm khắc thực hiện nguyên tắc dạy học.

“Tốt, cô hôm nay sẽ hào phóng nhắc nhở hai trọng điểm.” cô thanh thanh giọng nghiêm nghị nói: “thứ nhất, đề khảo sát đều là Anh văn, thứ hai, đáp án cũng là Anh văn, xong!”

“Acô giáo, đây là kiểu nhắc nhở gì vậy?”

“Làm ơn, có nói hay chưa nói đều như nhau!”

Một đám thỏ nhỏ đều đã bỏ qua cơ hội chiêm ngưỡng tuần nam, quay đầu lại cũng không hỏi được gì, ngay lập tức bộc lộ bản tính ác ma, tức giận nháo nhào muốn tạo phản.

“Câm miệng....Cô là giáo viên, coi như đã nói.” Cô tức giận đỏ mặt quát tháo.

“Cô giáo thật hèn hạ, nói mà không giữ lời...”

“Cô giáo gạt người, sau này xuống địa ngục sẽ bị cắt lưỡi...”

Đứng ở ngoài phòng học, Đồ Tử Phu nhìn lên bóng dáng chống đỡ của người trên bục giảng, cổ nén kích động cười to.

Cái người đó luôn cao cao tại thượng, khí chất ngang với nữ hung thần, hôm nay lại biến thành kẻ đáng thương so tài, so trí nhớ với lũ học sinh, điều này làm cho hắn cảm thấy kế hoạch báo thù càng thêm phần thú vị.

“Ai còn dám nhiều lời nữa, cô sẽ trừ điểm từng người một.”

Nữ hung thần quả nhiên là nhân vật hung ác không dễ chọc, lập tức lấy thành tích ra áp chế.

Nhất thời, phòng học đang ồn ào như chỗ bán thức ăn bỗng im lặng không tiếng động.

Không hổ danh là nhân vật hung ác trời sinh, chỉ thấy cô nhất thời vác vẻ mặt kiêu ngạo, hả hê dùng ánh mắt hướng hắn thị uy.

Từ Đông Thanh nét mặt phách lối – quả thật làm cho người ta muốn đập bẹp!

Đồ Tử Phu như có con mắt thứ ba, nhìn thấy cái mông đang bị cái bàn che kín của cô nhô lên ngày càng cao.

Không biết tại sao, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên đường cong cái mông mỹ lệ, thậm chí rất muốn lột quần jean của cô ra để xem dòng nước ở dưới có như tưởng tượng của hắn, tuyết trắng mê người?!

Nhất thời hắn cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, càng muốn đuổi hình ảnh tà ác trong đầu ra ngoài càng suy nghĩ thấy mình có chút quá đáng, mắt muốn nhanh chóng vạch trần cơ thể cô.

“Chủ tịch, có khách trong phòng làm việc của ngài.”

Bên cạnh bất ngờ truyền đến giọng nói thở hổn hển, kéo hắn ra khỏi giấc mộng.

“Ừ, tôi lập tức trở về.”

Hắn bình tĩnh trả lời, giọng nói có vẻ khác thường.

Cô thư ký xoay người quay trở về phòng làm việc của mình.

Đồ Tử Phu nhìn bóng dáng người trong phòng học lần cuối cùng, cảm thấy hoảng sợ vì bản thân chưa từng động tới phụ nữ, cả người từ trên xuống dưới hoàn toàn được bao bọc kín kẽ lại đột nhiên phải chịu đựng căng thẳng vô cùng khó chịu, nghi ngờ về những hình ảnh nghĩ mãi không ra, hắn khó khăn chậm rãi xoay người trở về phòng làm việc.

Mùa đông sắp đến. Kể từ ngày tựu trường, giờ đã là tháng mười, nói cách khác cô đã làm giáo viên được hai tháng rồi.

Từ Đông Thanh mỗi ngày đều vội vàng đi dạy, tan lớp, sửa bài, ra đề thi... Còn phải dùng ra-đa bắt ngờ ngó nghiêng quan sát bọn tiểu quỷ, để tránh có giáo viên tới oán trách cô.

Cuộc sống nhìn có vẻ như buồn chán nhưng lại làm cho cô loay hoay muốn chết.

Từ trước đến giờ Từ Đông Thanh đều trải qua cuộc sống thanh nhàn, chịu không nổi cuộc sống loay hoay như con quay, cảm giác mỗi ngày tâm tình cũng cực điểm ác liệt.

Nhất là mỗi ngày Đồ Tử Phu đều lấy cớ để thị sát, thực chất là tới nhìn cô sút đầu mẻ trán, hắn một bên hả hê cười trộm càng làm cho Từ Đông Thanh giận đến cắn răng nghiến lợi.

Thật là trời đánh – cô trong lòng hận hận mắng.

Chủ nhật cô đều về nhà một chuyến, còn phải vội vàng phê chữa bài kiểm tra cho học sinh, lỗ tai tràn ngập âm thanh cầu nhau quả trách ma quỷ của mẹ càng làm cô thấy phiền lòng nôn nóng.

“Cô cũng mấy tuổi rồi? Còn không nhanh nhanh tìm một con rùa vàng gả đi. Cô cho là mẹ cô còn sống tốt được mấy năm? Nuôi cô nhiều năm như vậy cũng uống công.....”

Còn sống tốt được mấy năm? Mẹ cô cũng không tránh khỏi quá khinh thường mình, bà ấy luôn xem tiền như tính mạng của mình, chỉ sợ ngay cả Diêm Vương cũng không dám nhận, tránh để bà làm cho địa ngục sặc mùi tiền.

Chỉ là lời mẹ có cũng có chút đúng, nuôi cô đúng là uống công. Dù sao mẹ cô cũng đã từng trải qua, mẹ cô thì nghi ngờ mình còn chưa tận tâm chăm sóc con gái, cô thì xem thường điệu bộ lão bà chờ gà đẻ trứng vàng. Hai mẹ con người nào đều không vừa mắt đối phương.

Mũi cô hắt lên, không khỏi cảm thấy chua xót, hai tay lập tức nắm lại.

Mẹ cô chọc giận cô, ngay cả mỗi bài Mãn Giang Hồng (một bài thơ, kinh kịch Trung Quốc, Từ Đông Thanh lấy bài thơ này làm bài kiểm tra tiếng anh của mình) cũng khiến cô nổi giận.

Từ Đông Thanh phiền não bỏ tiền thưởng lại, một Trình Giảo Kim (chắc chắn là chị ý đang nói a Đồ Phu nhà ta đây mà ^o^), một bà mẹ nịnh bợ, còn một đám học sinh dốt không hiểu ABC gì cả khiến cô nhanh chóng biến thành người thần kinh

Một tuần lười biếng không thay đổi bài kiểm tra, nghĩ đến việc đến lớp sẽ phải đối mặt với những ánh mắt khinh bỉ, cô miễn cưỡng nhặt bút tiếp tục viết bài Mãn Giang Hồng.

Không phải cô lòng dạ độc ác, mà là trình độ Anh văn của học sinh vô cùng kém. Ngay cả từ Fool cũng dịch thành thức ăn, thậm chí còn không biết viết, cô thấy, thành tích đáng cười này đại khái có thể học đại học trong nhà.

Mặc dù nói cô thân là giáo viên Anh văn, trách nhiệm chính là nâng cao trình độ Anh văn, thật đúng là trời muốn giao trách nhiệm lớn lao cho cô. Cô nên “Lao tâm khổ trí” – nhưng tại sao một chút cảm giác người tốt làm chuyện trọng đại cũng không có vậy? Ngược lại cô dứt khoát muốn mình bị đụng đầu chết, chấm dứt cuộc đời.

Nhưng nghĩ tới bọn học sinh dốt nát này rất nhanh sẽ gặp phải một cuộc thi tàn khốc nhất cuộc đời, cô bỗng dưng buồn bã, năm đó cô cũng giống bọn chúng bây giờ, vô tri vô giác hoàn toàn không biết phương hướng, mục đích sống của mình trong tương lai sẽ như thế nào?

Bọn chúng cũng thật kì lạ, từ nhỏ đã là những thiên kim tiểu thư, đại thiếu gia ăn sung mặc sướng, có khả năng kiểm soát cả thế giới lại không nghĩ rằng xã hội thực tế tàn khốc, giữa người với người còn cạnh tranh khốc liệt như vậy. Nếu không chạy đuổi theo nhu cầu thì dù có giỏi đi chăng nữa, cơ hội cũng sẽ bay đi.

Những học sinh này không phải cần kì tích mà là cần học lại từ đầu.

Trước mắt chỉ có cô mới có thể giúp được bọn chúng – thiên sứ trong lòng hiếm khi mới có được kêu gọi lương tâm cô đầu hàng.

Dù sao bình thường một mình cô ở trong căn phòng nhỏ chật hẹp cũng buồn chán buồn tẻ. Coi như cô có lòng từ bi làm việc thiện để những tiểu quỷ kia nghiêm túc học tập.

Nói không chừng, ông trời sẽ từ bi gửi tới cho cô một con rùa vàng, hoặc cô sẽ giành được phần thưởng, có được một khoản tiền thưởng kếp xù, coi như thưởng cô đã tận tâm tận lực.

Có suy nghĩ như thế, cô lập tức tuyên bố sau khi tan học muốn bọn tiểu quỷ ở lại học bù, hi vọng trình độ Anh văn kém cỏi của chúng có thể tiến bộ, nhân tiện đều tặng các loại thành tích, tiện thể chặn được những thầy cô giáo thâm niên nhiều chuyện vô tình hay cố ý ở trước mặt cô giấu cọt chúng là trâu bò.

Viễn cảnh tốt đẹp khiến cô đột nhiên dồi dào sinh lực, trải qua mấy ngày lo lắng và phiền não liên tiếp.

Vội vàng thừa dịp có phòng trống, cô sắp xếp một chương trình học ở bên ngoài. Vừa nghĩ tới có thể khiến những tiểu quỷ sa sút tinh thần này vào con đường đại học, cô vui vẻ không nói nên lời, ngay cả vất hết óc suy nghĩ những chuyện trước đây chưa làm bao giờ cũng không để ý.

Cách đó không xa có một hội bà tám đang hăng say tùm tùm nhau nói chuyện, bất chợt phát ra tiếng cười hưng phấn cao vút giống gà mẹ động tình làm người ta rợn cả tóc gáy.

“Chủ tịch vừa trẻ tuổi lại anh tuấn, cộng thêm nụ cười mê người, mỗi lần nhìn thấy ánh mắt đó, cả người nhất định sẽ như điện giật, xương cốt mềm nhũn.”

“Đúng vậy. vóc người to khỏe hơn so với các thầy giáo, nếu như được hán ôm vào lòng, tôi nhất định sẽ tan chảy như bơ.”

“Trời ạ, toàn thân tôi cũng bốc cháy rồi.”

Một nhóm bình thường ra vẻ nữ giáo viên đạo mạo, lại dám công khai ở chốn cung điện linh thiêng ca ngợi đàn ông, còn bày ra nụ cười háo sắc, Từ Đông Thanh quả thật không thể tin được.

Kể từ ngày đầu tiên Đồ Tử Phu xuất hiện ở trường học, toàn trường từ các đồng nghiệp nữ, nữ sinh, cho đến những bà cô chưa chồng, không ai là không ái mộ hần.

Thậm chí mấy bà cô bình thường hay chê cười nữ giáo viên, cũng mong muốn được trở thành phu nhân Chủ tịch.

Từ Đông Thanh yên lặng lắng nghe, hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được cảnh những khối thịt trên người cũng có thể khiến xương cốt mềm nhũn, còn có thể như bơ tan, thậm chí là bốc cháy?

Cô xì mũi khinh thường, phỏng đoán những bà tám khăng định là mắc chứng sụn xương, nếu không thì chắc là căn bệnh háo sắc phát tác quá lợi hại khiến thần kinh mỗi người đều rối loạn.

Đồ Tử Phu dựa vào một bộ tây trang phẳng phiu, khuôn mặt khô ngô tuấn tú mê chết người, sức quyến rũ truyền khắp sân trường, mỗi người đều bị vẻ nguy trang hoàn hảo của hần lừa, cho rằng hần là phần tử thiện lương, khiêm tốn vô hại.

Không biết vì sao, ở một bên, cô cảm thấy trong lòng bất an, nóng nảy, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ bị hần tiêu diệt.

“Cô giáo Từ đang bận cái gì à?”

Thành viên Nhất Hào trong hội bà tám đột nhiên xuất hiện bên người cô, giả vờ hỏi, nhất định là bị phái tới thăm dò tình hình xong trở về nói năng linh tinh đây mà.

“Sắp xếp thời khóa biểu học bổ túc.” Cô chẳng muốn nói dối mấy bà tám này.

“Học bổ túc? Ai học bổ túc?” mấy bà tám cùng sáng mắt lên, giống như bắt được không khí bất quá, liên tục hỏi.

“Lớp của tôi.” Cô xem chữ như vàng, cũng không muốn nhiều lời.

“Tôi nói này cô giáo Từ, toàn trường đều biết lớp mười hai ban A không thể cứu được, cô đừng tốn công tốn sức, lãng phí thời gian nữa.” bà cô đồng Nhất Hào cay nghiệt nói.

Cô bình thường hay bất đồng với bọn tiểu quỷ ấy, nhưng nghe người khác công kích học sinh của mình, cảm giác thật chói tai, lập tức xù lông như gà mái mẹ bảo vệ đàn gà con.

“Cô giáo Lưu, tôi muốn lãng phí thời gian hay không là việc của tôi, không phiền cô hao tổn tâm trí. Con người tôi chính là thích giúp đỡ học sinh, tối thiểu bọn chúng cũng là ngay thẳng thiện lương, không giống vài người làm giáo viên nhưng mồm miệng lại hồng hết rồi.” Từ Đông Thanh bên ngoài cười, trong lòng không cười đáp lễ.

“Cô – không biết phân biệt!” bà cô Nhất Hào giận dữ, uốn éo cái miệng đi.

Nhìn chằm chằm bóng lưng của cô ta, Từ Đông Thanh âm thầm nguyên rửa, hi vọng đôi giày cao gót năm cm khiến cô ta té ngã một cái.

6. Chương 6

Mười hai giờ trưa, tiếng chuông vừa vang lên, Từ Đông Thanh lập tức lao ra khỏi phòng làm việc, chuẩn bị đến phòng ăn lấp đầy cái bụng đang đói, đột nhiên đầu đụng vào một bức tường thật.

Cô lão đảo ngẩng đầu, nhìn chằm chằm gương mặt khô ngô tuần tú trước mắt.

“Cô giáo Từ.”

Chỉ nhìn ánh mắt của hắn cũng biết hắn không có ý tốt, nhất là trong trong từ điển của hắn không có hai từ “Lễ phép”, lại vẫn nhận thức được gọi cô là cô giáo Từ, nghĩ cũng biết hắn đang âm mưu tính toán.

“Làm gì?” cô không khách khí nhìn hắn chằm chằm.

“Tâm trạng cô giáo Từ hôm nay hình như không được tốt lắm.”

Bụng cô đã đói đến mức ngực dán cả vào lưng, nhìn thấy kẻ thù không đội trời chung, tâm trạng mà tốt thì đúng là bị người đời chê cười! Nhưng cô rất thức thời lựa chọn ngậm chặt miệng.

Không có cách nào khác, Đồ Phu là người nắm giữ quyền sinh quyền sát học kì sau của cô, mặc dù không có ý định nịnh bợ hắn, nhưng cô cũng không ngốc đến nỗi đắc tội với hắn, để hắn có cơ hội đánh giá thành tích rồi đuổi cô ra khỏi cửa phòng học.

“Trường học chính là một gia đình, có việc gì cần hỏi thì cứ hỏi, tôi sẽ giúp cô giải quyết ổn thỏa.”

Đúng lúc có hai giáo viên đi qua, những lời này căn bản nói cho bọn họ nghe.

Nhìn chằm chằm Đồ Tử Phu có thể diễn trò như thần tượng Oscar (diễn viên nổi tiếng hay sao ý, trong secret garden có nhân vật này), Từ Đông Thanh phát hiện hắn đạt tiêu chuẩn của một tên nguy quân tử, ở trước mặt người khác luôn là dáng vẻ tao nhã khiêm nhường nhưng đằng sau sẽ lộ ra bản chất yêu ma.

“Tôi ổn, Chủ tịch.” Cô cắn răng nghiêng lợi nói.

“Cùng nhau ăn bữa cơm đi!”

Ăn cơm? Từ Đông Thanh đề phòng quan sát hắn.

Chờ đến chúc tết gà, hắn sẽ không có ý định bỏ thuốc tiêu chảy vào thức ăn của cô chứ, chính là nhân tiện đối phó cô, cô không ngốc đến nỗi để gian kế của hắn được như ý đâu.

“Không rảnh!” Cô hất đầu.

“Tôi cũng muốn thảo luận với cô vấn đề liên quan đến những hoạt động tự mình cố gắng tháng sau.”

“Hoạt động tự mình cố gắng không liên quan đến tôi, đi tìm nhóm hoạt động ngoại khóa ấy.”

“Cô quên rồi sao? Cô là người chuẩn bị cho nhóm hoạt động ngoại khóa.”

Nói đến cái này, Từ Đông Thanh trong bụng nổi giận.

Mấy ngày trước trong cuộc họp nghiệp vụ, cô bị tiểu nhân bụng dạ hẹp hòi lập kế, cố ý ném cho cô chức vụ chuẩn bị cho nhóm hoạt động ngoại khóa, hai người thù mới hận cũ càng chồng chất.

Từ Đông Thanh không phải là loại người thích nghe người khác định đoạt, nhưng định ở trong tối, cô ở ngoài sáng, cô bị khuất phục bởi chính sách tàn bạo và năm đầu thóc, không thể bị mắng chửi, đến tiền trợ cấp cũng không có mà sống.

Hiện tại thì tốt rồi, cô cũng biết tai họa về sau, âm mưu sau này khẳng định còn đặc sắc hơn.

Từ Đông Thanh rất muốn trốn chạy, không thể không nói: “Anh rõ ràng lấy việc công trả thù riêng, lấy cớ để tôi không cách nào cự tuyệt được.” Cô quay đầu, nhìn chằm chằm hấn với vẻ không vui.

“Tôi hoàn toàn là vì thảo luận việc công mà đến, cô đừng có suy nghĩ nhiều quá.” Hấn vui vẻ, giống như gian kế đã được như ý.

Hấn sử dụng quyền lực để uy hiếp cô, cô không thể làm gì khác hơn là cam tâm tình nguyện bị hấn bắt cóc đến phòng ăn.

Tâm tình tồi tệ đến cực điểm, nhưng Từ Đông Thanh cũng sẽ không ngược đãi cái bụng của mình, động tác gọn gàng chồng chất tất cả các đĩa thức ăn. Đồ Tỉ Phu ghen hờn nhìn trần trời, không thể tin cô như thế nào có thể nhồi nhét nhiều thức ăn như vậy vào thân hình mảnh mai đó.

Cô quyết định coi hấn như người tàng hình, phối hợp bưng đĩa, chọn chỗ ngồi, lập tức cầm đĩa ăn ngẫu nhiên, quả thật coi như ở trước mặt cô là một con vật khổng lồ không tồn tại.

“Tôi muốn cô bắt đầu chuẩn bị cho hoạt động tự mình cố gắng lần này.”

Trên đầu vang lên giọng nói khiến cả khuôn mặt sắp vùi vào trong đĩa của Từ Đông Thanh gần như úp vào thức ăn.

Nuốt thức ăn trong miệng xuống. cô dùng tinh thần của Holmes (Sherlock Holmes) liếc nhìn hấn một cái. Hấn chỉ ăn có một miếng sandwich, một ly cà phê, khẳng định là đang giảm cân.

Ánh mắt cô bay tới người Đồ Phu, cay nghiệt nghĩ sẽ khám phá ra khát vọng thoát khỏi thịt béo từ trên người hấn.

Hôm nay cả người hấn là bộ tây trang màu đen, phối hợp áo sơ mi màu xanh dương và cà vạt kẻ ô, xem ra đã bớt đi một ít phóng khoáng, thêm phần trầm ổn. Vải vóc được cắt may hoàn hảo như theo tỉ lệ của cơ thể hấn, cơ thể hoàn mỹ làm cho người ta không thể tìm được một mẩu thịt dư nào.

Hấn căn bản không cần giảm cân – sự thật này khiến một người mới tăng 2kg như cô muốn cắn tay cho hả giận.

“Tôi rất vội, làm ơn cử người khác chuẩn bị đi.” Cô không suy tính gì, lập tức cự tuyệt. Hoạt động tự mình cố gắng? Cô cũng không phải là đứa ngốc, không có việc gì mình lại tìm chuyện để làm –cô trong lòng cười lạnh.

“Đây là mệnh lệnh, không phải là thỉnh cầu.” hấn tươi cười nhắc nhở cô.

“Anh đừng có gây khó cho người khác.” Cô dùng ánh mắt chống cự hấn.

“Đây là chức trách của cô, đừng quên, hằng năm đánh giá thành tích sẽ bình chọn ra giáo viên chủ nhiệm khó chịu...” hấn căn bản là đang trở mặt uy hiếp.

“Chủ tịch nói rất đúng. Tôi là giáo viên. Tại sao lại phải chuẩn bị cho nhóm hoạt động ngoại khóa?” đối mặt với thực lực hùng hậu của đối thủ, cô cũng không phải là không tỉnh ngộ.

“Người tài là người vất vả, huống chi, cô là giáo viên mới, học nhiều một chút về kinh nghiệm chuẩn bị cho các hoạt động cũng là cần thiết.”

Một đồng lí do dễ ẹc, Chủ tịch đường đường chính chính chỉ tay lần áp giáo viên lơ mơ.

Người này rõ ràng là cố ý lựa chọn địa điểm trước mặt mọi người khiến cô mất khống chế. Cô không dễ dàng bị lừa thế đâu!

Đột nhiên một giáo viên âm nhạc xinh đẹp trẻ tuổi đi đến cạnh bàn, vừa nhìn thấy Đồ Tỉ Phu khôì ngó tuần tú, vẻ mặt vốn đoan trang lịch sự lại trở nên yêu kiều ma mị.

“Chào Chủ tịch ạ.” Giáo viên âm nhạc hướng Đồ Tỉ Phu chào hỏi lễ độ mười phần, thoạt nhìn một cái nhấc chân nhấc tay đều ưu nhã.

“Chào cô, cô giáo Ngải.” Đồ Tỉ Phu dùng chiêu bài mỉm cười mê người, cô giáo dạy nhạc lập tức choáng váng đầu óc, thiếu chút nữa quên là mình tới đây ăn cơm.

“Nghỉ trưa gần kết thúc rồi, nhanh đi dùng cơm đi!” Hấn dụ dằng thúc giục một lát giáo viên âm nhạc mới từ trong trạng thái mê hồn lấy lại tinh thần, lưu luyến không rời đi lấy thức ăn.

Từ Đông Thanh hân hân cắn một cái đùi gà, khéo mắt liếc qua liếc lại thấy hấn dùng ánh mắt dụ dằng nhìn bóng dáng xinh đẹp rời đi.

“Cô giáo Ngải mặc váy thật đẹp.”

Miệng chó quả đúng là không thể nhả ra ngà voi – cô dùng ánh mắt như giết người của mình hung hăng nhìn hấn.

“Phụ nữ mặc váy quả nhiên mới đúng là phụ nữ!” Hấn tự tin mỉm cười thở dài.

Từ Đông Thanh gân gniến răng cắn lợi, người này rõ ràng đang nhằm vào cô khiêu chiến, biết rõ cô ngày ngày mặc T-shirt, quần jean còn cố ý trước mặt cô nói như thế.

Nhưng Đồ Tỉ Phu hình như đang rắp tâm cố ý chọc tức cô. Một bữa cơm, cô không biết hấn vô tình hay cố ý khen ngợi nữ giáo viên này xinh đẹp trẻ tuổi, giáo viên kia biết cách trang điểm, nữ giáo viên khác thì như một ngôi sao lớn... trước mặt cô.

Từ Đông Thanh cô có một ưu điểm, chính là ý chí chiến đấu rất cao, chịu không nổi bị người khác hạ thấp, nhất là những người kia với cô tương đối giống nhau. Căn bản có chút nhiều chuyện, đặc biệt là ba hoa sau lưng người khác nói xấu.

Nhưng điều này cũng không thể trách họ, đầu lưỡi không dài thì làm sao làm được giáo viên?

Chỉ là, miệng tuy đầy ác ý cũng không nên sợ thiên hạ không loạn. Làm giáo viên tối thiểu phải có đạo đức và tu dưỡng mới đúng. Giống như cô hận không thể đổ bát canh lên đầu hấn nhưng vẫn phải quan tâm đến thân phận và thể diện của hấn, cố nhịn xuống.

Chẳng qua là phải có thái độ đúng mực, ngàn vạn lần không thể vứt bỏ thể diện,. Từ Đông Thanh cô tuyệt đối phải gọi là mắt chó nhìn kẻ vô lại rơi mắt kính – ày, nếu như hấn có đeo mắt kính như cô nói.(chị Đông thanh nhà ta tưởng tượng a Đồ Phu sẽ rơi mắt kính vì nhìn gái)

Tạm thời dẹp bỏ danh dự sang một bên, nhân dịp chủ nhật, cô chạy tới công ty bách hóa mua sắm. Chịu đựng tốn hai tháng tiền lương, cô vác về vài túi lớn trang phục công sở, tất cả đều là kiểu váy xinh đẹp kiều mị.

Hôm sau cô liêu lĩnh mặc một bộ váy dài đến đầu gối, có thể tôn lên dáng vóc thon dài, chỗ lồi chỗ lõm của mình. Phong cách đơn giản nhẹ nhàng, hoa nhỏ trên nền trắng tràn ngập màu sắc mùa xuân. Mặc dù hắt hơi liên tục, nhưng tinh thần cô vô cùng phấn chấn lau khô nước mũi đến trường ứng chiến.

Lớp học đầu tiên mỗi sáng bình thường là thời điểm Từ Đông Thanh thiếu ngủ, lưỡi nhác, nhưng hôm nay cô mặc cái váy xinh đẹp, lại nghĩ tới cảnh Đồ Phu rơi mắt kính, tâm trạng cực kỳ tốt.

“Cô giáo, cô hôm nay mặc váy rất xinh đẹp nha.”

“Đúng vậy, chân cô giáo thật dài, vóc người cũng đẹp nữa.”

Vừa vào phòng học là một hồi ca ngợi vô tận.

Bọn tiểu quỷ này rất nhanh trí, mấy tháng giao đấu với cô đều thua trận, bắt đầu chuyển hướng sang nịnh bợ cô, không có việc gì thì chuyển qua nịnh hót một phen.

“Coi như các người biết phân biệt tốt xấu.” Trên đời không có phụ nữ nào lại không thích được khen cả. Từ Đông Thanh lộ vẻ vui mừng, giọng nói thêm phần kiêu ngạo.

“Cô giáo, cô nên đi làm ngôi sao, vui mình trong trường học thật sự rất phí của trời.” Một nam sinh hôm qua vừa bị cô gọi đi chạy ở ngoài sân tập còn tăng bốc hơn nữa.

“Cô giáo, cô nên gọi là Great Teacher Onizuka.” Một tên khác hôm qua vừa mới bị phạt chép 1000 lần “Cô giáo rất đẹp” cũng lập tức xuôi theo nịnh bợ.

Note: Great Teacher Onizuka là bộ truyện tranh nói về một anh chàng tên là Onizuka. Muốn biết thì m.n chịu khó tra gúc-gồ dùm sóc nhé . Chủ yếu, thứ yếu thì hình như khen chị Thanh nhà ta là một giáo viên xinh đẹp. hình ảnh đây:

“Các em thật biết nghe lời, cô mời các em ăn kẹo.”

Từ Đông Thanh mở cở trong bụng, lấy 100 NDT trong ví ra, cô gọi lớp trưởng đi mua bốn mươi cái kẹo thật thật nhũ socola, trừ đi 34 học sinh, cô có thể giữ 6 cái rồi.

Note: sóc đã tìm kiếm rất vất vả mới mò được cái này. Đây hình như là kẹo mút bọc socola. Thành phần gồm: mạch nha, đậu phộng, sữa bột, đường cát, dầu thực vật, bơ, lòng trắng trứng....

“100 NDT làm sao đủ?” lớp trưởng sắc mặt rất khó nhìn.

“Không đủ thì thu tiền của mọi người a!” thật ngốc quá đi. Từ Đông Thanh lắc đầu một cái, toán học của chúng giờ cũng thật tệ.

Nhất thời trên mặt mỗi đứa đều xuất hiện ba vạch đen, lần nữa biết được cô không buông tha người khác, vui buồn bất thường, bản lĩnh giết chết kẻ yếu, không có chuyện tự động tạo cơ hội cho người khác ăn kẹo được.

“Các em thật khách khí, cô rất cảm động.” Từ Đông Thanh không khách khí cất 100 NDT vào túi áo, nụ cười lúm đồng tiền vô cùng rạng rỡ.

Vui vẻ dạy hết hai lớp, Từ Đông Thanh giống như con bướm vui vẻ bay ra khỏi phòng học, vừa ngâm nga ca hát vừa nghĩ kế hoạch làm thế nào để khoe khoang trang phục và phụ kiện mới.

Thượng đế quả là quan tâm đến cô, vừa mới đi xuống cầu thang để về phòng làm việc, cô bắt gặp bóng dáng cao lớn quen thuộc nên cứ đâm đầu đi tới.

Vuốt vuốt lại tóc, kéo thẳng váy, tư thế y hệt công chúa, nhẹ nhàng chậm rãi đi xuống cầu thang.

“Chào Chủ tịch.” Cô ngọt ngào chào hỏi, giọng điệu thanh thanh vì dạy hai lớp mà giờ khô khốc cả cổ.

Vừa nhìn thấy Từ Đông Thanh từ trên cầu thang đi xuống, cổ họng Đồ Tử Phu trong nháy mắt duy trì đóng chặt.

Mắt hần không nhìn thấy gì ngoài cặp đùi thon dài trắng như tuyết liên tục di chuyển, còn có bước chân nhẹ nhàng lay động, dáng vẻ yếu điệu.

Hung hăng nuốt ngụm nước miếng, lúc này hần đang để lộ nhược điểm dùng nửa thân dưới để suy nghĩ của đàn ông.

Bình thường cô bọc mình trong bộ t-shirt, quần jean giống cái bánh tét, không ngờ y phục này nhìn thôi cũng cảm thấy vóc người hoàn mỹ thật đáng ghen tị.

Dục vọng làm cho lí trí hẩn mơ màng, không đếm xỉa đến nơi này là cung điện linh thiêng, khắc chế không kích động mà bỏ nhào đến cô, muốn hưởng thụ hương thơm thực nữ đang ngập tràn trong mũi.

“Chủ tịch? Đồ Phu?”

Đột nhiên có giọng nói phát ra, thức tỉnh hẩn khỏi cơn ý loạn tình mê. Hẩn giờ mới phát hiện ra mình ấy thế mà có thể ban ngày ban mặt có mộng xuân.

Hẩn không dám tin mình có cảm giác với nữ hung thần. Đồ Tỉ Phu hung hăng bám đùi mình khiến mình tỉnh táo khỏi mộng xuân đó.

“Hôm nay mặc rất đẹp.” giọng hẩn khàn khàn nhưng vẻ mặt trấn định.

“Cảm ơn Chủ tịch khách lệ.” cô yêu kiều cười một tiếng, say mê trong thắng lợi, không chú ý tới vẻ mặt khổ sở chịu đựng với dáng đứng thiếu tự nhiên của hẩn.

Nhìn thấy mục đích đã đạt được, Từ Đông Thanh dương dương tự đắc lắc lắc cái mông mỡ lệ chuẩn bị rời đi, bất ngờ nghe được giọng nói phía sau.

“Ah, tại sao lại có con thỏ ở đây?”

Thỏ? Từ Đông Thanh hồ nghi quay đầu, lập tức nhìn vào ánh mắt kiêu ngạo Đồ Phu đang nhìn dưới chân mình, ánh mắt vui mừng, trào phúng.

“Anh.....” Từ Đông Thanh giận nói không nên lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn hẩn đắc chí rời đi.

Cuộc sống của Từ Đông Thanh bị Đồ Tỉ Phu làm cho ngọt ngào, bị học sinh chọc giận, nhưng cuối cùng ông trời vì chiều cố cô đã đưa tới một ánh sáng mới.

Học kì vừa rồi, một cô giáo lấy chồng ở Mĩ nên phải nghỉ việc, chỗ trống đó của cô ấy lần lượt bổ sung một thầy giáo.

Từ Đông Thanh lần đầu nhìn thấy thầy giáo này, hai mắt lập tức sáng lên. Cô lớn như vậy cuối cùng cũng biết cái gì là cảm giác yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Dáng dấp hẩn không tồi, không giống hình tượng Đồ Tỉ Phu là mầm họa hại nước hại dân, mà là hình tượng thư sinh nho nhã lịch sự, nhìn cũng biết là người đàn ông có học thức, biết kiềm chế.

Từ Đông Thanh bị mắt kính viền bạc dịu dàng nhìn đến, cả người giống như điện giật, tinh thần rối loạn.

Bắt đầu từ ngày đó, Từ Đông Thanh mỗi ngày đều mong đợi có thể nhìn thấy thầy giáo đó, thậm chí ngay cả cuộc họp cô cũng không buông tha cơ hội được nhìn “Người ấy”.

“Cô giáo Từ, cô giáo Từ?” có người ở bên tai gọi cô.

“Á?” Từ Đông Thanh cả người nhảy dựng lên, cô ý đồ chén nước trên bàn, nước lập tức lan đến chồng tài liệu đối diện, sau đó tạo thành một cái thác nhỏ rơi vào đôi giày da thượng hạng của người kia.

Từ Đông Thanh giương mắt, ánh mắt nhìn lên đôi chân mày khép chặt của Đồ Phu.

“Chủ tịch... Thật xin lỗi.” ngại ngùng vì có nhiều đôi mắt đang nhìn mình, cô chỉ có thể gắng gượng xin lỗi, nhưng kì thật trong lòng hận cái chén đó sao không chứa đầy axit sunfuric.

Cô quay đầu nhìn thầy giáo mới e thẹn mỉm cười, đưa tay chộp một xấp khăn giấy dày ra sức lau mặt bàn thấm nước, không cẩn thận làm tóa nước khắp nơi, lần này không chỉ là tài liệu, giấy của Đồ Phu mà cả tây trang cũng gặp nạn.

Việc này khiến cho cuộc họp không thể không chấm dứt, mấy bà tám kéo cao giọng điệu con gà khoa trương hét lên:

“Ai da, tề thật! Y phục và giày của Chủ tịch đều ướt!” vài đôi tay đói khát của An Lộc Sơn dính lấy cơ thể rắn chắc của Đồ Phu, đa số là nhân cơ hội ăn “đậu hũ” của hẩn.

“Không sao, tôi không sao.” Đồ Phu nở nụ cười ưu nhã không hề hở, không để lộ dấu vết kéo một bộ móng vuốt khỏi mông mình. (ôi mấy bà này háo sắc thật, như là võ mông trẻ con không bằng)

“Cơ thể Chủ tịch cường tráng, những thứ nước này cũng không thể làm ngài ấy bị viêm phổi đâu.” Từ Đông Thanh chẳng hề để ý nói, ánh mắt nhìn chăm chăm mấy đôi tay vẫn như cũ sờ loạn trên người hắn.

“Chủ tịch, ngài có muốn về tức xá thay y phục không?” một đám giáo viên nữ quả thật quên thân phận giáo viên mẫu mực của mình, tranh nhau gây sự chú ý của hắn.

“Cũng được.” hắn gật đầu, ra vẻ biết nghe lời. “Vậy thì hôm nay tan họp, mọi người mau trở về đi.”

Từng tiếng thất vọng than thở vang lên trong lòng, chỉ có Từ Đông Thanh âm thầm cười trộm, hả hê những bà cô đồng xuất chiêu thất bại, tả tơi mà về.

Điều duy nhất khiến Từ Đông Thanh ảo não đôi chút là cơ hội ngắm thật kĩ thầy giáo mới lại bị một chén nước phá hỏng. Chỉ là cô cũng thành công đuổi một đám ruồi nhặng, phá hủy một bộ tây trang giá vài chục vạn của Đồ Phu, coi như tan họp cũng có giá trị.

Từ Đông Thanh cuồng nhiệt dọn đồ xong, nắm chặt cơ hội đẩy những giáo viên khác ra, tìm cách chạy trốn, bày ra dáng vẻ ưu nhã tới bên cạnh thầy giáo mới.

“Cô giáo Từ chờ một chút, tôi có chuyện muốn nói với cô.” Đột nhiên giọng nói của ác ma phía sau truyền đến.

Từ Đông Thanh ỉu xiu mặt mày, chỉ có thể đau lòng nhìn niềm hạnh phúc của mình đang từ từ đi xa.

“Anh muốn làm gì?” Cô chợt quay đầu gương nanh múa vuốt với Đồ Phu.

“Tôi còn chưa hỏi cô đang làm gì, sáng sớm đã phát xuân rồi.” (cười anh này quá. Dám nói chị ý phát xuân cơ chứ. Phát xuân = phát tình nhé cả nhà) Đồ Tử Phu dù bận vẫn thong thả đứng dậy, mặc dù cả người ướt hết nhưng vẫn khô ngô tuấn tú như cũ, không tổn hại gì đến vẻ đẹp hoàn mỹ của hắn.

“Có ai đã từng nói cho anh biết là miệng anh rất thối không?” lời nói thô tục của Đồ Phu hoàn toàn phá hỏng hình ảnh tốt đẹp trong lòng Từ Đông Thanh.

“Tôi nhìn thấy ánh mắt cô từ đầu đến cuối đều dính trên người hắn.” hắn châm chọc cô, vẻ mặt rất muốn đánh đòn.

“Người nào?” cô nhú mày hồ nghi.

“Nhan Như Ngọc.”

Lần đầu tiên nghe được cái tên này, Đồ Tử Phu trong lòng chê cười. đường đường là một người đàn ông trưởng thành lại có tên như thế. Cuối cùng hắn cũng tự mình thấy, người cũng như tên, là một Bạch Diện Thư Sinh trời gà không chặt.

“Ai cần anh lo.” Cô tức giận ném cho hắn một ánh mắt xem thường. “Tôi chính là yêu thích da thịt mềm mềm của hắn, yêu thích vẻ hào hoa phong nhã của hắn. yêu thích trên người hắn không có những bắp thịt cứng rắn ghê tởm như anh.”

“Đúng vậy. Hắn tuy hào hoa phong nhã nhưng khi gặp kẻ phiền phức hắn sẽ bảo vệ cô sao?” yếu kém như thế so với Rocky thế nào cũng không bằng.

Note: Rocky là Rocky Balboa, một võ sĩ quyền anh huyền thoại. gúc-gồ nhé các bạn

“ Có cảnh sát là được rồi, bọn họ sẽ giúp tôi.” Thật đúng là tư tưởng cổ hủ! Hắn cho là mọi người nộp tiền thuê nhiều như vậy rồi coi cảnh sát như đồ trang sức sao.

“Cô cho là cảnh sát là người chuyên dụng của cô sao? Nói đến là đến?” Nghĩ đến cảnh cô sát khí bùng bùng đứng cạnh Nhan Như Ngọc, Đồ Phu không nhịn được cười.

“Cuối cùng thì anh muốn gì? Nói xấu thầy Nhan đối với anh có ích lợi gì?” Cô cắn răng nghiêng lợi, nhìn chăm chăm thái độ hoàn toàn không đúng mực của hắn.

Đối với hắn có ích lợi gì? Những lời kết luận này khiến hắn có chút sững sốt.

Nói xấu nhân viên của mình đối với hắn dĩ nhiên không có ích lợi gì cả, nhưng cái chính là hắn ghét Từ Đông Thanh hai mắt đăm đăm như con đĩa dính lấy dáng vẻ của người đàn ông khác.

“Tôi chỉ muốn nhắc nhở cô, con mắt của cô rất kém cỏi.” vẻ mặt hắn nhìn cô như không có thuốc chữa, lắc đầu.

“Có kém cỏi cũng hiểu được là phải nhanh chóng cách xa anh một chút.” Nói đến độc mồm độc miệng, cô sẽ không thua hắn đâu.

“Cô nói gì?” trên đời này không có một người đàn ông nào có thể chịu được bị một phụ nữ sỉ nhục tôn nghiêm đàn ông của mình.

Từng có một lần bị dạy dỗ thâm hiểm, Đồ Tử Phu sẽ không cho cô thêm cơ hội thứ hai.

“Tôi có mắt nhìn kém cỏi, nhưng còn anh, tôi nhìn còn không thuận mắt hơn.” Cô kiêu ngạo nâng cằm, nhưng ngay sau đó, một luồng khí nguy hiểm trực tiếp bức cô. “Anh, anh làm gì đấy?”

Nhìn chằm chằm con vật khổng lồ bỗng nhiên tiến tới, cô phát hiện người đàn ông này còn có tính uy hiếp hơn so với suy nghĩ của cô.

“Cô nói sao?” tôn nghiêm phách mạnh bị bôi nhọ triệt để, hắn làm thế nào để giáo huấn được nữ hung thần này?

Đồ Phu không có ý tốt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô, giống như cọp bắt được mồi, lo lắng có nên bỏ vào miệng.

Từ Đông Thanh liên tiếp lui người, bị khuôn mặt như cọp muốn ăn thịt người dồn vào góc nhỏ. Nếu như lúc bình thường cô to gan lớn mật, miệng lưỡi như dao, nhưng trong lúc mấu chốt này, cô hoàn toàn không phát huy được sự dũng cảm của mình.

“Mặc váy dài ngực trần là để cho người khác mộng tưởng sao, đặc biệt là để cho Nhan Như Ngọc nhìn?” Hắn hướng ánh mắt đảo qua bộ ngực trắng như tuyết của cô, cảm giác khó nói.

“Đúng, tôi muốn cho hắn mở to con mắt hạnh phúc.” Từ Đông Thanh cố ý chọc giận Đồ Phu.

“Loại một sách như hắn, sẽ không hiểu được cách thưởng thức cái đẹp, chung quy chỉ dám lén nhìn PLAY-BOY.”

Đồ Phu ghê tởm! đường đường là một người đàn ông tốt, lại bị hắn nói như một tên hạ lưu không chịu nổi. Từ Đông Thanh tức giận đến xanh mặt, tựa hồ như máu chảy lên não.

“Tại sao không nói gì?”

Hơi thở Đồ Tử Phu giống như cơn gió phơn mạnh làm nóng da cô.

Khoảng cách của hai người rất gần, thậm chí so với năm đó cô cạo râu hắn còn gần hơn. Điều khác biệt duy nhất chính là lúc ấy hắn hôn mê bất tỉnh, còn giờ phút này tinh thần hắn phấn chấn, khí thế lay động lòng người, đôi mắt sáng nhìn cô chằm chằm.

“Anh....anh đứng gần như vậy, tôi nói thế nào được?” cô bắt đầu trở nên vô dụng, nói cà lăm.

Phát hiện ra cô căn bản không dám nhìn vào mắt hắn, Đồ Tử Phu cảm thấy hài lòng ngoài ý muốn, hắn còn tưởng rằng Từ Đông Thanh là nữ hung thần không sợ trời không sợ đất, căn bản không hiểu được sợ là cái gì.

“Tôi còn có thể đứng gần hơn nữa.” hắn cố ý thổi khí nóng mập mờ, thì thầm vào tai cô.

“Anh....anh....” khuôn mặt bắt đầu đỏ bừng, Từ Đông Thanh càng muốn trấn định càng run sợ, lời nói chưa ra khỏi miệng đã biến đi đâu hết.

Suy nghĩ vốn rõ ràng giờ bỗng như không tìm được đường lối, đầu óc lộn xộn, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa.

“Không tin tôi có thể thử cho cô biết!”

Từ Đông Thanh còn chưa nghĩ ra đối sách ứng phó hắn, đột nhiên một luồng khí nóng ủa tới, hai làn môi nóng bỏng ướt ướt vũng vàng ngăn cô lại.

Từ Đông Thanh trợn to mắt, cả người giống như đột nhiên bị đứng hình. Ngoại trừ cánh môi đỏ đang lớn mật xâm lấn thăm dò thì cô không còn có cảm giác gì nữa.

Hắn, hắn, hắn - ấy thế nhưng lại hôn cô?

Từ Đông Thanh đột nhiên cảm thấy đầu óc quay cuồng.

Cô ngay lập tức có thể nhảy dựng lên, dùng lòng dũng cảm như lúc bình thường của mình, không cho phép khí thế phụ nữ bị đàn áp. Xuất hết tất cả các chiêu đối phó với thủ đoạn của sắc lang, để cho hắn hối hận vì đã dám cợt nhả lòng can đảm của cô.

Nhưng tay chân Từ Đông Thanh như nhũn ra, thở hổn hển, đầu óc đặc quánh, hoàn toàn không nghĩ đến có thể dùng chân để đối phó hắn, muốn cho hắn biết cô có thể đạt được bao nhiêu sức lực.

Hai chân vào thời khắc này đáng nhẽ nên bắt đầu phát huy tác dụng bảo vệ an toàn và tôn nghiêm cho chủ nhân lại bắt đầu nhũn ra khiến Từ Đông Thanh lảo đảo muốn ngã. Đáng sợ nhất là cảm giác tê liệt còn có thể lây bệnh, trong nháy mắt lan khắp cơ thể cô. Cô giống như một loại bơ dần được hòa tan bởi sự nóng bỏng của hắn, bất cứ khi nào cũng có thể té xuống đất.

Cô không thể tin được, những trạng thái mà mấy bà cô đồng nói đều xuất hiện trên người cô, để cho cô tự khinh bỉ mình thật thảm thương, đáng xấu hổ.

Mặc dù biết hắn cố ý trêu cô nhưng tim cô không khỏi đập loạn, nhịp tim đập nhanh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, chóng đờ duy nhất bây giờ là cơ thể cường tráng của hắn.

Cô hỗn loạn không thể tin nụ hôn đầu của mình lại bị một người thủ đoạn, mặt người dạ thú cướp đi. Hắn thậm chí còn không hỏi cô một tiếng, ngay cả chào hỏi lễ phép cũng không có.

Từ Đông Thanh đang cố gắng tìm lại lí trí, Đồ Phu cuối cùng cũng tách thân mình ra, trên mặt mang vẻ mặt hài lòng rất đáng đánh.

Nhưng cô không có hơi sức đánh người, cả người cô xụi lơ một đồng vì vừa phải trải qua một luồng tê dại, thở hổn hển như ho lao.

Đồ Tử Phu thông thả thưởng thức gương mặt đỏ lựng của cô, ánh mắt ngập đầy sóng nước gợi cảm. Hắn đè nén cảm xúc muốn được ôm cô vào ngực một lần nữa, rồi kích động hôn cô. Nhưng phía dưới bó buộc nhắc nhở hắn kích động sẽ không dừng lại ở đó.

Mặc dù nụ hôn này khiến tinh thần tỉnh táo của hắn có chút mất không chế, nhưng nhìn vẻ mặt hoảng hốt của cô, hắn có loại cảm giác sướng khoái, rốt cuộc thù cạo râu tám năm trước cũng được báo.

Dựa vào trực giác của hắn, hắn khẳng định nụ hôn cứng nhắc lại ngọt ngào của cô vẫn chưa từng được ai khám phá – là nụ hôn đầu của cô.

Đồ Tử Phu nghĩ đến cánh môi vô cùng mềm mại, ngọt ngào như mật ong tinh khiết trên thế giới, hắn là người đầu tiên khám phá nên rất hài lòng và thỏa mãn.

“Như thế nào? Nụ hôn đầu mùi vị thế nào?”

Bị một câu nói toạc ra bí mật ẩn sâu trong lòng, cô lập tức tỉnh lại khỏi cơn hoảng loạn, nhìn thấy tên lưu manh đang đứng trước mặt cười vô cùng mờ ám.

“Anh thật tồi tệ.” cô vừa then vừa cau giận mắng, lặng lẽ thương tiếc nụ hôn đầu được giữ gìn cẩn thận hai mươi tư năm.

Lần đầu tiên tốt đẹp như vậy lại nằm trên tay người này, Từ Đông Thanh càng nghĩ càng oán giận, từ này về sau quyết định thay hắn đổi tên gọi: sát thủ nụ hôn đầu.

“Giống nhau, giống nhau.”

Đồ Tử Phu nhếch môi mỉm cười mê người như ma quỷ.

7. Chương 7

Đêm khuya yên tĩnh, vài chiếc đèn đường hình dáng độc đáo chiếu sáng cả con đường mòn. Quang cảnh sân trường cỏ cây sum suê đẹp đẽ, cảnh sắc buổi tối so với hộp đêm cũng không khác mấy.

Từ Đông Thanh đang cầm những xấp bài tập của học sinh, bụng vừa đói vừa mệt, vừa chửi mình tự ngược đãi bản thân, kiếm chuyện giúp đám tiểu quỷ học bổ túc còn không cầm một xu.

Những thằng nhóc có tiền đúng là vong ân bội nghĩa, chưa từng cầm thứ gì tặng cho cô, cô không biết là mình rốt cuộc nhiệt tình là vì cái gì.

Mới dạy hết lớp thứ tám ở ban khác, cô lại chạy đến ban ác ma, phụ đạo tăng cường cho bọn chúng. Đừng nói là cơm tối, cô ngay cả nước cũng không có thời gian để uống.

Từ Đông Thanh chợt cảm thấy cuộc sống của mình thật thê thảm, không có lấy một bờ vai vững chắc để dựa dẫm, cũng không có một người bạn chân chính để thổ lộ tình cảm.

Cơm tối cũng bữa có bữa không, cô chỉ có thể cầm cự qua ngày cùng đám tiểu quỷ chiến đấu.

Thu hoạch duy nhất là trong vòng một tháng, cô đã giảm được 3kg, khuôn mặt như trứng gà điều vốn không được hài lòng lắm giờ trở thành khuôn mặt trái xoan.

Từ Đông Thanh cúi đầu than thở, nhanh chóng đi về phòng học. Đột nhiên một bóng dáng khổng lồ xuất hiện ở nửa đường làm cho cô sợ đến hoa mắt chóng mặt, cả người lao đảo về sau mấy bước, ngã chổng vó.

Sách vở rải rác trên đất, tư thế hình chữ đại của cô thật bất nhã – hình người nằm dang hai tay hai chân, cảnh tượng dưới váy nhìn không sót một chút gì, thật may là bây giờ bầu trời có vẻ u ám, để cho cái quần lót hình hoạt hình đáng yêu không bị nhìn thấy.

“Trễ thế này còn chưa về nhà, không sợ kẻ xấu sao?” Đồ Phu như cũ xuất hiện với vẻ ngoài xấu xa làm cho người ta phải nghiêng răng nghiêng lợi.

“Còn có ai xấu hơn anh nữa?” Cô oán hận không tiêu. Nhưng nhớ tới mới ngày trước bị hấn đoạt đi nụ hôn đầu, đôi môi Từ Đông Thanh không tự chủ được nóng lên.

“Cảm ơn đã khen.” Hấn mặt dày cười nhe hai hàm răng trắng sáng lấp lánh dưới trăng.

Tháng mười hai tiết trời có chút lạnh, nhưng đứng cạnh hấn, cô cảm thấy tất cả lỗ chân lông trên người đều tỏa hơi nóng, như là cảm nhận được lời kêu gọi đầy sức quyến rũ của hấn.

Mị lực? Cô âm thầm cảm thấy mồ hôi lạnh đang rơi, hoài nghi mình vì áp lực lớn nên xuất hiện chứng vọng tưởng.

“Cô hiện tại đang giở trò gì vậy?” Đồ Phu không khách khí chất vấn.

Trong bóng tối, hai con mắt sáng tỏ, so với ánh trăng còn sáng hơn.

“Giở trò gì là gì? Tôi mệt mỏi gần chết, không có tâm trạng chơi trò đồ đèn với anh đâu.” Hơn nữa, Tết Nguyên Tiêu cũng đã qua lâu rồi.

Note: đồ đèn là một trò chơi truyền thống vào dịp Tết Nguyên Tiêu của Trung Quốc, mọi người sẽ dán câu đồ lên đèn và giải đồ chúng. (hình như thế)

Đồ Tử Phu thừa nhận hấn thật sự mỗi ngày đều quan sát cẩn thận nhất cử nhất động của cô. Biết rằng cô ngoài thói quen phạt học sinh viết khẩu hiệu kích lệ tinh thần, chạy ở bãi tập, làm việc vặt thay cô....còn chịu khó dạy đạo đức phẩm chất cho học sinh, dĩ nhiên bao gồm cả việc cô buổi tối mỗi ngày giữ học sinh ở lại học phụ đạo.

Hấn hiểu rất rõ Từ Đông Thanh, việc làm không công, không mục đích, nữ hung thần như cô nhất định không làm, chắc chắn cô có mưu ma chước quỷ gì đấy.

Đồ Phu thật sự không kiềm chế được, cần phải hỏi mọi chuyện rõ ràng, hấn sẵn chân bước đến, nhẹ nhõm đuổi theo Từ Đông Thanh đã tự ý dời đi từ lúc nào.

“Cô muốn làm gì?” hần như cái đuôi cứ theo sau cô.

“Trở về nhà!” Từ Đông Thanh nhần nạy đến cực hạn, nhân cơ hội bộc phát cơn tức giận. “Anh muốn làm gì?”

“Muốn xem cuộc sống của cô thế nào.” Hần thoải mái, da mặt dày yêu cầu như đó là chuyện dĩ nhiên. “Thân là Chủ tịch, tôi có nghĩa vụ phải quan tâm đến đời sống sinh hoạt hằng ngày của giáo viên.”

“Anh từ Chủ tịch trở thành người giám sát rồi hả?” cô cười khẩy hỏi.

“Vừa đúng lúc tối nay tôi không có cuộc hẹn nào, dù sao cũng rảnh rỗi không có việc gì làm.” Đồ Phu giọng điệu rất ra dáng mẫu mực.

Nhắc tới cuộc hẹn? Từ Đông Thanh đột nhiên nhớ tới âm thanh không thể dịu dàng hơn được nữa, giống như người phụ nữ hoàn mỹ đó được một bàn tay khéo léo của bác sĩ tạo ra vậy.

Mấy ngày trước, Từ Đông Thanh không cẩn thận bắt gặp một mỹ nhân trong phòng làm việc của Đồ Phu. Người phụ nữ ấy khí chất thanh cao, nhã nhặn khiến một người cũng được coi là người đẹp như cô cũng chỉ có thể tâm phục khẩu phục thừa nhận, vẻ đẹp khác xa cô một trời một vực.

Rõ ràng cô nên thức thời mà tránh né, nhưng cô cố tình không quan tâm, nhìn hai người đánh mắt đưa tình, động tác thân mật, cô đố kị, hận không nhào vào ngăn cản hai người đang dính vào nhau.

Không sai, cô ghen tị tên ghê tởm này có thể gọi mưa gọi gió, có cả tiền cả mỹ nhân, mà cô chỉ có thể đáng thương nghe hần chỉ bảo, làm chân chạy vặt của hần?

Cô căm giận, nghiêng răng nghiêng lợi bất bình, nhưng lòng tự tôn không cho phép cô phơi bày bộ mặt đau thương. Từ Đông Thanh rút cuộc quyết định đối đầu với hần, dù sao từ xưa cuộc chiến giữa nam và nữ cũng chưa từng được bỏ dở.

“Lúc nào thì kết hôn?” Từ Đông Thanh nói những lời này với mục đích giải trí chứ không phải là quan tâm.

“Sắp rồi.” Đồ Phu vui vẻ nói.

Không biết vì sao, Từ Đông Thanh có lẽ đói quá nên dạ dày tiết ra một lượng a-xít lớn, bắt đầu ăn mòn thành dạ dày, toàn bộ ghen tuông xông vào từng lỗ chân lông, ngay cả cô cũng thấy được vị chua.

“Tôi muốn đi về.” Từ Đông Thanh ngăn mình tiếp tục nghĩ, bất cứ lúc nào dạ dày cũng sẽ bị thủng, nghiêng đầu đi về phía cổng trường, không muốn để ý đến hần.

Từ Đông Thanh thuê phòng cách trường chỉ gần hai phút đi bộ, nhà sáu tầng đã hai mươi năm xây dựng, không có thang máy hiện đại, tất cả đều phải dựa vào hai chân để thiêu đốt mỡ.

Trong đầu cô đang tính toán làm thế nào để đuổi khách không mời mà đến, cửa chính của nhà trọ đã ngay trước mắt.

Cô nghiêm mặt đứng trước cửa nhà trọ truyền thống, chuẩn bị ngả bài với hần.

“Thế nào, không dám mời tôi lên sao? Chẳng nhẽ là cuộc sống, sinh hoạt quá tẻ, sợ tôi phát hiện ra cô đang ở trong chuồng heo sao?”

Lời nói ác độc của hần làm cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hoan nghênh anh đến, để tôi chiêu đãi anh ly nước tiêu độc, dọn sạch đầu lưỡi sắc bén.

Nụ cười với lúm má đồng tiền của Từ Đông Thanh tươi tắn như hoa, cô quyết định dù chỉ còn một cơn tức cuối cùng phải trải qua với hần.

Từ Đông Thanh dùng mười phần năng lực chiến đấu, xoay người mở cửa chính, leo lên cầu thang âm u, bắt đầu thấy hể hê vì nghĩ hần nhất định sẽ đụng đầu phải cái cầu thang âm u thấp tè.

Quả nhiên, sau lưng truyền đến một tiếng đụng đầu, hần rên lên một tiếng, lay động như Châu Phi bị đụng độ vậy.

Quay đầu lại, cô chỉ thấy Đồ Phu thân hình cao lớn ở trong cầu thang vừa hẹp vừa âm u thực sự không thích hợp, hơn nữa còn nhếch nhác vì trên đỉnh đầu hắt nắng đầy mạng nhện.

Từ Đông Thanh nghĩ cô nên cảm ơn hắn đã dọn dẹp toàn bộ mạng nhện trên trần nhà trọ.

“Anh không bị chấn thương sọ não chứ?” cô âm thầm cười trộm, giả vờ tốt bụng hỏi han nhưng thực ra thì như đang nguyên rủa.

“Kết cấu nhà trọ căn bản không thích hợp.” Đồ Tử Phu sờ trán oán trách, hoài nghi mình có bị vỡ đầu hay không.

“Đại thiếu gia như anh chắc không biết xã hội giờ đang khó khăn.” Từ Đông Thanh cười lạnh một tiếng, xoay người tiếp tục đi lên.

Thắng lợi nhỏ lần này khiến bước chân Từ Đông Thanh vô cùng nhẹ nhõm mà leo lên tầng sáu.

Mở khóa, cô vô tư mở cửa phòng ra khiến Đồ Phu thấy rõ ràng phòng cô chẳng những không phải là chuồng heo mà còn gọn gàng sạch sẽ đến nỗi có thể tham gia cuộc thi vệ sinh sạch sẽ.

“Đây là chỗ cô ở sao?” Hắn không mời mà vào, nghênh ngang đi vào phòng khách của cô.

Từ Đông Thanh nhìn chằm chằm bóng lưng hắn, nghi ngờ hắn có thể chưa bao giờ hiểu được thế nào gọi là lịch sự.

Đồ Tử Phu giống như một thiếu gia gia đình giàu có lần đầu tiên bước vào trong nhà của dân thường, vẻ mặt tấm tắc hiếu kỳ nhìn đông ngó tây, nhận ra với mỗi người không phải ai cũng có căn nhà nguy nga lộng lẫy đáng ngưỡng mộ.

Giống như kẻ lăm tiền Đồ Phu, Từ Đông Thanh phỏng đoán toa-lét nhà hắn còn lớn hơn phòng khách nhà cô, nói không chừng nhà hắn dùng tiền buộc thành cái lau nhà kéo trên đất, còn có thể may thành khăn trải bàn.(chị nói gì mà kinh khủng thế ^^)

So với cuộc sống bình thường của cô, không sở hữu bất động sản, ngay cả căn phòng cũ kĩ thuê ở ngoài cũng đã ba ngàn NDT một tháng, ăn ở hay cái gì tiết kiệm được đều phải tiết kiệm quả thật rất khác biệt.

Cô là thường dân, hắn là người có gia thế hiển hách, ra đời đã là thiếu gia nhà giàu miệng ngậm thìa vàng, căn bản là hai thế giới khác nhau.

Không biết vì sao, Từ Đông Thanh cảm thấy mất mát, giống như có hai bàn tay vô hình siết chặt cổ khiến cô không thể thở nổi.

“Tôi cho là nhà cô có rất nhiều tiền.” đây là kết luận hắn rút ra được sau nửa ngày quan sát.

Trong phòng quả thật rất gọn gàng, không có đồ vật gì lộn lộn cả, từ cửa có thể nhìn thấy bồn rửa chén không có lấy một cái bát bẩn nào, càng không có một con gián nào...

Chỉ là phong này thực sự rất nhỏ, theo tính toán của hắn thì không vượt quá tám thước, bên trong bao gồm cả phòng khách, một gian phòng ngủ, phòng bếp và phòng tắm, bên trong là những dụng cụ rẻ bèo, đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn được nữa.

Nghề nghiệp kiến trúc Đài Loan là sáng tạo nên những công trình độc đáo, nhưng thiết kế như vậy chỉ để ột người dùng, không có tính khả thi trong việc khi người đó lập gia đình.

“Cảm ơn đã coi trọng, nhưng tôi cũng chỉ là một kẻ nghèo khổ mà thôi.” Không biết vì sao lúc nói câu này, Từ Đông Thanh có cảm giác trong lòng như có gai đâm.

“Nhưng cô trước kia học ở trung học Quý tộc cơ mà.”

Ai cũng có thể hiểu được bây giờ hắn đang nghi vấn. Nhưng với một người không chịu yếu thế trước mặt người khác, lòng tự trọng cao ngút như Từ Đông Thanh, việc phơi bày chuyện xấu trong nhà, không che giấu tính tham lam thực sự là một chuyện không dễ dàng gì. Huống gì cô với hắn là kẻ thù không đội trời chung, cô sẽ không ngu ngốc đến nỗi để rơi nhược điểm của mình vào tay đối phương, nhưng nhìn vào tình hình thực tế cô quyết định nói.

“Mẹ tôi muốn tôi đi câu một ông con rể là rùa vàng, cho nên đã vay tiền đầu tư cho tôi vào học trong trường quý tộc.” Từ Đông Thanh không để ý nói.

Đồ Tỉ Phu nửa tin nửa ngờ nhìn chằm chằm cô như muốn từ trong mắt cô tìm ra tính chân thật của những lời này.

Cô vội vã trốn tránh ánh mắt khai thác câu trả lời của hắn, cũng lười tiếp hắn, ôm sách vở lên bàn ăn, kiểm tra toàn bộ các túi ni-lon xem xem có gói mì ăn liền nào để quên còn lót cái bụng đang đói meo của mình.

Sự xuất hiện của hắn đồng thời mang vận rủi đến cho cô, trong phòng của cô ngoài mấy ổ bánh mì nướng đã mốc meo, mấy bịch quà ăn vặt thì cái gì cũng không có.

“Cô đang tìm cái gì vậy?”

Đồ Tỉ Phu đề phòng nhìn cô, nghi ngờ vị nữ hung thần đang tìm vũ khí để tấn công hắn.(haha. Hài quá. Anh thật bá đạo trên từng hạt gạo ^o^)

“Thức ăn.” Cô không cam tâm tình nguyện trả lời.

“Tôi không đói bụng.” hắn tự mình đa tình nói.

“Tôi đói.” Cô tức giận liếc hắn một cái, trực tiếp nằm sấp co quắp trên ghế sofa, chờ hắn tự động rút đi.

“Cô đói bụng?” Hắn nhìn đồng hồ, sắp chín giờ. Hắn biết khẩu vị của cô rất dọa người, nhưng hiện tại ăn khuya có sớm quá không.

“Tôi còn chưa ăn bữa tối.” Từ Đông Thanh quả thật bị vẻ mặt khinh bỉ của hắn làm cho tức chết.

Cô như con cún mệt mỏi, đã vì “gia sản tư nhân” nhà hắn mà cúc cung tận tụy, hắn lại làm ra vẻ như không biết, thật là đáng ghét.

Nhìn hơi thở mong manh giống như sắp chết đói đến nơi của cô, Đồ Tỉ Phu trong nháy mắt động lòng trắc ẩn.

“Tôi xuống dưới một chút, sẽ về ngay.” Đồ Phu đột nhiên xoay người ra ngoài.

Từ Đông Thanh gần như nhảy dựng lên, theo sát bờ móng khiêu gợi của hắn, tính toán khi hắn vừa ra ngoài sẽ lập tức khóa cửa.

“Đừng đóng cửa.” đang vô cùng hả hê tính toán, bóng dáng cao lớn của Đồ Phu đã đến gần cửa đột nhiên dừng lại, quay đầu nghiêm túc căn dặn.

Hắn nói đừng đóng cửa, cô sẽ nghe theo lời hắn sao? Cô chính là chủ nhân căn nhà mà?

Tức giận nhìn bóng lưng của hắn biến mất ở cầu thang hẹp, cô ngay tức khắc có thể khóa cửa, nhưng cuối cùng vẫn muốn để vậy, cất chìa khóa.

Mặc dù hận không thể ngay lập tức đóng cửa, hơn nữa, có đến mấy cái khóa nhưng cô bỗng nghĩ tới những cơ bắp sánh ngang Arnold (đã dẫn. là một võ sĩ quyền anh), nếu cô đóng cửa, hắn nhất định phá cửa để vào.

Cô là người rất giỏi tính toán, tuyệt đối không vì chuyện ham vui, không chịu thua thiệt người mà phải bồi thường một cánh cửa cho chủ nhà.

Chỉ là cô sẽ chịu khuất phục một chút, cô không có ngốc đến nỗi ngoan ngoãn đứng chờ hắn ở cửa, thay hắn làm con chó nhỏ canh cửa đâu.

Thật sự không hiểu hắn đang giở trò gì, Từ Đông Thanh cũng lười đoán, giả bộ như hắn chưa từng xuất hiện, nhanh chóng cầm quần áo đi vào phòng tắm.

Gió lạnh từ ngoài cửa sổ phòng tắm thổi vào khiến hai hàm răng cô không ngừng run lên, may mà có nước nóng, cô cuối cùng cũng cảm thấy sáng khoái tinh thần sau một ngày dài mệt mỏi, chỉ có cái bụng vẫn đang réo lên ùng ục.

Từ Đông Thanh lấy hai trăm bài kiểm tra ở trên bàn ăn phê chữa, cố gắng không nghĩ tới cơn đói, chỉ có trời mới biết, bây giờ ngay cả sức đi bộ cô cũng không có.

Từ Đông Thanh đói bụng đến nỗi chân tay như nhũn ra, đang định cất tập bài kiểm tra, lên giường sớm một chút để quên đi một ngày bi thảm của mình, không ngờ hần lại quay lại.

Hần vừa vào cửa, cô như con chó đói bụng mấy ngày, ngửi thấy mùi thơm tuyệt vời của thức ăn.

Hần đi mua thức ăn?

Nhất thời, ánh mắt của cô sáng choang, nước miếng cứ tuôn ra như vòi nước không van, hại cô thảm hại nuốt nước miếng, thềm thường dõi theo hai túi đựng đầy thức ăn trong tay hần.

“Đây là gì vậy?” cô nghe được âm giọng nói hưng phấn run rẩy của mình.

“Thức ăn. Không phải cô còn chưa ăn cơm tối hay sao?” hần nói xong rồi xách thức ăn đến cái bàn ăn đơn sơ của cô.

Dõi theo bóng lưng bận rộn của hần trước bàn ăn, cô cảm thấy hần giờ này như thiên sứ cứu khổ cứu nạn.

“Anh mua cho tôi ăn sao?” cơn đói làm giảm khả năng suy nghĩ của mình, cô trở nên ngốc nghếch như không có đầu óc.

“Thế cô nghĩ thế nào?” Đồ Tử Phu quay đầu, vừa bực mình vừa buồn cười liếc cô.

Bình thường nhìn cô khôn ranh, ngay cả một chút tiện nghi cũng cố chiếm, bây giờ lại ngớ ngẩn như đứa bé ba tuổi.

Từ Đông Thanh hai tay nắm chặt, cả người vì kích động khẽ run.

Đó. Hần lại đáng ghét rồi!

Hần nhất định là tên ác ma được quỷ satan phái tới mê hoặc cô, biết rõ bọn họ từ trước đến giờ như nước với lửa, hần lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy buộc cô phải đầu hàng.

Từ Đông Thanh biết mình phải duy trì ý chí không khuất phục, không được để mất tình cảm ít ỏi, nhưng ánh mắt cô như hai cái đèn pha cực lớn, cứ chăm chú nhìn vào bàn thức ăn mùi thơm mê người.

Đó! Cô ngửi thấy mùi mì thịt bò, ruột táo, canh cải xanh, còn có bánh rán vị hành nữa.

Nước miếng không kịp nuốt, theo khóe miệng chảy xuống.

Cô dùng tay chùi chùi cằm, suy nghĩ hỗn loạn, bị thử thách ý chí, sắp bước vào trình độ tẩu hỏa nhập ma.

Quản anh ta, con khỉ gió đấy!

Từ Đông Thanh nắm chặt nắm tay, cặp mắt đỏ ngầu, đói khát nhìn chằm chằm thức ăn, dù sao chính hần cam tâm tình nguyện đưa thức ăn đến miệng cô, hào phóng cho cô hưởng lợi, cô khách khí với hần làm gì kia chứ?!

Cô vì hần mà lao tâm lao lực, ăn một ít cũng không quá đáng!

Không nói hai lời, cô lập tức vọt tới ngồi xuống cạnh bàn, nhanh chóng cầm đũa lên, nhét từng ngụm từng ngụm mì thịt bò vào miệng.

Mùi mì thịt bò nồng nặc trôi vào cổ họng khiến Từ Đông Thanh cảm động nhắm mắt lại, hưởng thụ thức ăn đi vào thực quản, yên vị ở dạ dày, cảm giác thật tuyệt.

Cô căn bản không có thời gian nói chuyện, từng miếng từng ngụm như sợ chậm một bước toàn bộ thức ăn sẽ biến mất.

Ăn xong mì thịt bò, uống một ngụm canh, cô vẫn chưa thỏa mãn cầm một tay bánh rán hành lên gặm, một tay cầm cốc trà sữa trân châu uống. Dĩ nhiên là canh rau với mấy món ăn nhẹ cô càng không bỏ qua, nhét tất cả vào trong bụng.

Ngồi nhìn đáng ăn như con quỷ chết đói của cô, Đồ Tử Phu khóe miệng không tự chủ được hiện lên nụ cười.

Dáng ăn như vậy không giống bất cứ người phụ nữ nào khác, chỉ sợ sẽ làm cho khẩu vị của hắn thay đổi, nhưng kì lạ ở chỗ cô vô cùng thẳng thắn, vả lại còn làm cho người khác luôn vui vẻ – xúc động lòng người.

Nuốt ngụm trà sữa trân châu cuối cùng, Từ Đông Thanh vỗ vỗ cái bụng căng tròn, nắc cục một cái vẻ thỏa mãn, kinh ngạc vì khả năng tính toán của Đồ Phu vừa vặn với sức ăn của cô.

Nhưng hai chữ “cảm ơn” cô bất luận thế nào cũng cảm thấy ngượng ngùng khó nói.

Cảm kích, rồi cảm động, tâm trạng mâu thuẫn khiến Từ Đông Thanh chỉ có thể dùng phương thức quen thuộc để biểu đạt.

“Tôi ăn no rồi, anh có thể về.” Cô cố ý thô lỗ đuổi khách.

Đồ Tử Phu khẽ mỉm cười, cũng không cãi lại, chỉ là theo lời đứng dậy. ngoan ngoãn chuẩn bị ra cửa.

Không ngờ hắn lại vô cùng phối hợp. trong thời gian ngắn cô ngây ngẩn cả người, vô thức đi theo sau hắn, đưa hắn ra cửa.

“Đúng rồi...”

Gần đến cửa, hắn đột nhiên quay người lại.

Máu trong người toàn bộ dồn đến dạ dày ăn no của cô – trợ giúp tiêu hóa khoảng chừng ba phần thức ăn, đầu óc cô hoảng hốt, không để ý cả người đụng vào lồng ngực của hắn.

“Cẩn thận!” đuổi bàn tay gọn gàng ôm lấy cô, trong nháy mắt hai thân thể tiếp xúc nhau, cảm thấy trong người có dòng điện ba mươi vôn đang chạy qua.

Thoáng chốc, Từ Đông Thanh bị điện giật đến thất điên bát đảo, như bị sét đánh, cảm thấy tê dại khó hình dung, đầu óc mù mịt.

Bỗng nhiên đụng vào lồng ngực mềm mại và tràn ngập hương thơm, tinh thần hắn chấn động. Đồng thời Đồ Phu phát hiện cô đã tắm rửa, cả người toát ra một mùi thơm hoa nhài nhàn nhạt.

Tay Đồ Tử Phu bỗng nhiên như bị kẹo cao su dính chặt, không cách nào tách ra khỏi người cô.

Ngửi ngửi mùi thơm của cô, bộ ngực mềm mại khiến người anh em trong quần hắn lập tức căng cứng.

Đồ Phu chưa bao giờ biết, Từ Đông Thanh tính tình ngay thẳng, cá tính cứng rắn như con trâu lúc ôm lại ngọt ngào mềm mại như kẹo đường đến vậy.

“Tôi không sao.” Từ Đông Thanh mắc cỡ đỏ bừng mặt, vội vàng muốn thoát ra, lại phát hiện mình bị hắn ôm chặt.

“Anh...anh có thể buông tôi ra không?”

“Không buông.” Giọng hắn khàn khàn.

Từ Đông Thanh mở mắt ngẩng đầu lên lại trùng hợp nhìn thẳng vào đáy mắt hắn, cô như ngã vào hồ nước u ám, có giấy giũa, có hoảng hốt, còn có say đắm lay động lòng người.

8. Chương 8

Trong phòng tràn ngập mùi vị thức ăn thừa, không khí lạnh lạnh từ ngoài cửa sổ không ngừng thổi vào, nhiệt độ nhưng trong nhà không ngừng tăng cao.

Hai người tựa như hai thỏi nam châm khác dấu hấp dẫn nhau, dính sát lấy nhau, ngay cả lí trí cũng không có cách nào tách bọn họ.

Ánh mắt, hơi thở của hắn đều mang vẻ nguy hiểm, Từ Đông Thanh biết rõ nên tránh, nhưng đầu óc cô giờ còn thiếu máu trầm trọng lưu thông để suy nghĩ, tay chân đều giống như chưa được ăn cơm không còn chút hơi sức.

Tội tệ hơn chính là, ánh mắt Đồ Phu như ngọn núi lửa nuốt gọn cô, cả người cô nóng ran, nhịp tim hỗn loạn giống lên cơn đau tim vậy.

“Anh nghĩ sẽ làm gì?” Từ Đông Thanh phát hiện giọng nói của mình khàn khàn thật không giống giọng nói của cô.

“Tôi muốn hôn em....” Giọng nói của hắn cũng không được tốt cho lắm, giống như đang bị cảm cúm nghiêm trọng.

Note: tạm thời thay đổi xưng hô của anh í. Sao hai anh chị cứ như mèo vờn chuột thế không biết, em là em không biết đâu đấy. í anh chị thế nào???

Đồ Tử Phu dùng cánh môi nóng bỏng của mình nhẹ nhàng chạm chập bắt đầu hôn cô, rồi giống như khách lữ hành đi giữa hoang mạc khát nước rồi cuối cùng tìm được nước giải khát trên ốc đảo, từng ngụm liều liều nuốt hết mọi giọt nước ngọt ngào.

Từ Đông Thanh lạc trong hơi thở của hắn, nụ hôn dịu dàng say mê rồi cuồng nhiệt, hai tay nắm chặt áo sơ mi của hắn, cảm giác mình như một mảng bơ đang tan dần.

Bọn họ không giải thích được cảm giác dẫn dắt ý loạn tình mê này, rõ ràng bọn họ là kẻ thù không đội trời chung, nhưng lại có sức hút kì diệu với nhau.

Đây là lần thứ hai Đồ Tử Phu hôn cô, cũng không thể kiềm chế được cơn dục vọng, hơi thở nhuộm đầy hương vị ngọt ngào của cô. Cơ thể hắn mất khống chế, nhất định phải hôn cô đủ mới thôi.

Trời đất quay cuồng, như đàn cười mây đập gió, mạch máu căng lên – không có một loại hình dung nào có thể giải thích cho cô cảm giác lúc này của mình, nhưng dưới tình huống tinh thần hoảng hốt cực độ, cô vẫn có chút cảm giác tội lỗi nho nhỏ.

Bọn họ từ đầu là đối đầu, vốn là đối lập nhau, nhưng cô lại không có cốt cách chưa chiến đã bại, trong khi hôn hít đã tự động thần phục hắn.

“Không...”

Dùng sức lấy môi ra, cô cảnh cáo mình phải cẩn thận không nên đùa giỡn với người đàn ông quý kẻ này, cô vạn lần không cho phép mình trước mặt hắn tan tác, trở thành bại tướng dưới tay của hắn.

Cổ đè nén thở dốc, hắn bình tĩnh cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như lửa, mắt sáng mờ mịt, ngực thở dốc, cơ thể sôi trào khát khao mãnh liệt và kích động lần nữa nổi lên.

“Tôi muốn!” hắn bá đạo cự tuyệt cô.

Nâng khuôn mặt nhỏ nhắn nóng bỏng của cô lên, hắn lần nữa cúi đầu hôn cô như chuyện đương nhiên phải làm đối với những người đang yêu cuồng nhiệt.

Thiếu chút nữa cô lại bị lạc vào trong cơn mê khi hắn hôn cô, thật may là cô kịp thời có được lí trí, hoảng hốt lui người về.

“Không được!” cô gần như tức giận nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt không tự chủ được. hoảng hốt cố định tại đôi môi đầy đặn hấp dẫn của hắn.

“Tôi muốn!” hắn cũng không tỏ ra yếu kém, lại kéo cô về trong ngực, giống như muốn cùng cô đối nghịch với ánh mắt giằng co của cô.

“Anh đúng là một tên thô phỉ.” Cô tức giận mắng.

“Em không cần phải hẹp hòi, vắt cổ chày ra nước như vậy đâu.”

Bây giờ thì thế nào? Miệng là của cô, cô không cho hắn hôn, hắn sẽ không phong độ mắng cô là vắt cổ chày ra nước? Người này có còn chút xấu hổ nào nữa hay không hả?

“Anh...”

“Như thế nào?”

Bình thường cãi nhau, anh một câu tôi một câu, chuyện như vậy cũng có thể ầm ĩ, không ai chịu nhường ai.

“Anh....anh...không giải thích được, bộ tôi thiếu nợ anh hả?” cô tức giận hỏn hển mắng hấn.

Một câu nói khiến Đồ Tỉ Phu phải suy nghĩ sâu xa, nét mặt như bùng tỉnh hiểu ra.

Cô nói đúng, vốn hấn còn rất đau đầu, cuối cùng cô cũng cho hấn một cái có hợp lí.

Không sai, chính là cô thiếu nợ hấn, hiện tại hấn chỉ là tới đòi lại thôi!

Tôn nghiêm đàn ông và râu ria bảo bối để đổi lấy nộ hôn của cô, coi như có lợi cho cô rồi đấy!

Giống như vì mình không thể tưởng tượng để tìm được một lời giải thích hợp lí, tâm trạng hấn đột nhiên thoải mái hơn.

“Tôi về đây.” Đồ Tỉ Phu nét mặt vui vẻ.

Từ Đông Thanh đầu óc mơ hồ nhìn người trước mặt thay đổi thái độ, nhất là nụ cười hả hê như con mèo trộm được cái gì đấy càng làm cho cô không giải thích được.

“Ngày mai tôi sẽ trở lại, ngủ ngon!”

Hấn lại đến? Đến làm gì? Đến đưa thức ăn hay còn có ý đồ nào khác?

Chỉ tiếc là bóng dáng tiêu sái dời đi không cho cô được một câu trả lời.

Từ ngày đó trở đi, Đồ Tỉ Phu hầu như ngày ngày đều đưa một đồng thức ăn tới tiến cống.

Kết thúc giờ học buổi tối mỗi ngày, Từ Đông Thanh lê lét cả người mệt mỏi với cái bụng trống rỗng quay về cái lồng chim của mình thì Đồ Tỉ Phu đã giơ một túi thức ăn lớn ở ngoài cửa chờ.

Mấy ngày đầu, cô cảm thấy có vẻ kì cục, giống như thỏa hiệp với quân địch, nuốt thức ăn cũng cảm thấy nặng trĩu trong dạ dày. Nhưng một lần thì sống, hai lần thì quen thuộc, ba lần thì cô không còn cảm thấy xấu hổ nữa, cây ngay không sợ chết đứng hưởng thụ chiến lợi phẩm vô cùng tiện lợi từ hấn.

Chỉ là trước khi trở về, Đồ Tỉ Phu luôn bá đạo yêu cầu cô một nộ hôn triền miên cuồng nhiệt như đòi được báo đáp.

Nếu như trước kia, Từ Đông Thanh nhất định không chịu yếu thế phản kích, thậm chí cũng sẽ nghĩ đến mọi biện pháp để chiếm tiện nghi, không cho phép mình thua thiệt trong đấu trường.

Nhưng Từ Đông Thanh cũng không gây khó dễ ột kẻ da mặt dày như hấn, vẫn là khó tránh khỏi mất nhắm mắt mở. Dù sao cô đã từng cho tên này hôn qua, lần đầu cũng như lần hai không có cái gì khác biệt, huống chi...cô cũng không ghét nộ hôn của hấn.

Tối thiểu, giọng điệu của hấn tươi mát, kĩ thuật hôn siêu hạng, đôi môi ấm áp nóng bỏng còn có thể thay cô giữ ấm cho cánh môi bị tổn thương do giá rét.

Có cái ăn mới có cơ hội, Từ Đông Thanh dĩ nhiên vui mừng ngồi mát ăn bát vàng, về phần những chuyện thua thiệt, cô miễn cưỡng nhắm mắt mở cho qua.

Cô càng ngày càng tin tưởng, “Không phục quyền thế, suốt đời nghèo khổ” nhất định là một câu khẩu hiệu có khí phách và lí trí. Mà từ trước đến giờ những mục tiêu quá khó khăn cô sẽ không có lòng tin và nghị lực, không thể làm gì khác hơn là đau thương thân phục thức ăn hấp dẫn, tạm thời nhẫn nhục sống qua ngày.

Mặc dù cô hiểu rõ Đồ Tỉ Phu là người không đơn giản như vậy, nhiều lần đưa thức ăn tới như vậy khẳng định trong lòng đang mưu đồ bất chính.

Nhưng là, người này nghiêm nhiên như con cáo già tu luyện nghìn năm, mặt tuyệt đối không để lộ chút sơ hở, ý đồ.

Nghĩ đến đây, Từ Đông Thanh không khỏi nóng nảy đứng dậy, giống như biết rõ con sói lớn đang lượn quanh bầy dê, chỉ có thể học con rùa núp trong vỏ trốn tránh.

“Bắp ngô này mềm quá, không cần dùng sức cũng nhai được.”

Không có khí chất còn khiêu khích bên bàn trà, Từ Đông Thanh một bên nhai hạt ngô, một bên không hài lòng oán trách.

Có cái ăn còn nghi ngờ? ! Đồ Tỉ Phu tức giận nhìn chằm chằm cô, chưa từng biết tới người phụ nữ nào da mặt lại dày như cô., giống như là hấn thiếu nợ cô vậy.

Nhưng không biết vì sao, vừa nhìn thấy vẻ thỏa mãn trong ánh mắt cô, hấn hết giận mà không thể giải thích được.

“Tại sao không có trà sữa trân châu?” lật tới lật lui mấy cái túi, sắc mặt cô so với ba phút trước còn thối hơn đậu phụ thối.

“Tôi quên.” Còn không phải hấn vội vàng muốn thay cô chọn bắp ngô tươi non, quay đầu lại còn bị cô kén cá chọn canh.

Người phụ nữ này, quả thực là được voi đòi tiên! Hấn chịu đưa vật liệu cứu tế cho cô cũng đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi, cô còn ra vẻ đó là chuyện đương nhiên.

Hấn giận đến nghiến răng, nhưng hơn cả tức giận là mình không thể giải thích được sao lại lưu luyến vẻ mặt thỏa mãn của cô, không khống chế được bản thân mỗi ngày mua một đồng thức ăn lớn đến nơi này chịu ngược.

“Có phải anh mắc phải chứng hay quên không? Ngày hôm qua cũng quên nước tiên thảo ...” cô khất khe lật nợ cũ.

Note: tiên thảo là một loại cây thuốc

“Hôm nay tôi không quên, đây!” Đồ Tỉ Phu nén giận, lấy từ trong túi bịch nước tiên thảo mà hấn đã phải vất vả xếp hàng nửa giờ.”

“Nhưng anh quên trà sữa trân châu của tôi.” Cô vẫn đẩy một bụng tức giận.

Đồ Tỉ Phu xanh mặt, quét đất đứng lên, nhất thời cái lồng chim bồ câu của cô tràn ngập không khí áp bức khiến người ta hít thở không thông.

“Anh...anh nghĩ làm gì?” Từ Đông Thanh hoảng sợ ngược nhìn hấn, hạt bắp non như tảng đá cấm trong cổ họng.

“Đòi nợ em còn thiếu tôi!” dù sao cô cũng chưa bao giờ biết báo đáp cho hấn cái gì, không chủ động yêu cầu cô thù lao thì thật có lỗi với bản thân.

“Tôi, tôi còn chưa ăn xong...” cô lắp bắp, ánh mắt sâu thẳm như nước tiên thảo khiến cô không tự chủ được run rẩy.

“Không sao cả, dù sao cũng vừa lúc tôi đang đói bụng.”

Hấn giống như con mãnh thú đói bụng, mãnh liệt ngậm chặt cô. Hấn vừa thưởng thức cánh môi ngọt ngào của cô vừa thưởng thức mùi vị ngọt ngào của thức ăn hòa lẫn với nước bọt.

Hấn giống như cây đuốc, càn rỡ thiêu đốt cô. Cô hoảng hốt phỏng đoán, cô rất nhanh sẽ bị nộ hỏa nóng bỏng của hấn khống chế, hai tay hai chân đầu hàng, mặc cho hấn định đoạt.

“Dừng....dừng! Tôi còn có bài kiểm tra muốn sửa.” Cô tìm thấy một chút lí trí cuối cùng, dùng sức đẩy hấn ra.

“Tôi có thể giúp em...” hơi thở Đồ Phu không ổn nói, trong ánh mắt nồng đậm ngập tràn khát khao hôn cô.

“Được.” cô gạt đầu một cái, bước chân đến ban công nhỏ lấy cây lau nhà ra. “Anh có thể giúp tôi lau nhà.”

Đồ Tỉ Phu ánh mắt nóng bỏng nhìn cây lau nhà trong tay cô, ánh mắt tóe lửa cuối cùng dịu xuống.

“Em muốn tôi giúp em lau nhà?” hấn một lần nữa xác định.

“Đúng vậy, anh không phải nói giúp tôi sao?” Từ Đông Thanh mặc dù đầu óc mù mịt nhưng lỗ tai không điếc.

Nhìn cây lau nhà, rồi lại nhìn khuôn mặt hồng hào của Từ Đông Thanh, hấn chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt, ngoan ngoãn xách lấy cây lau nhà vào phòng tắm lấy nước, buồn khổ lau nhà.

Hấn là đang trêu ghẹo ai?

Không có khí phách nam tử lau nhà, Đồ Tử Phu ảo não tự hỏi bản thân,

Vì muốn nhìn vẻ mặt thỏa mãn ăn uống chán chê của cô, không tự chủ được nghiện đôi môi ngọt ngào của cô, hấn chấp nhận bảo em trai ngày ngày đến trường báo danh? Lần này còn phải thực hiện nghĩa vụ của một công nhân vệ sinh thay cô sửa sang lại nhà cửa....

Gia thế và tôn nghiêm đàn ông của hấn giờ rốt cuộc đang ở đâu?

Hơn nữa giữa bọn họ còn có đụng chạm, món nợ này hấn còn không đòi lại toàn bộ, lại phát hiện mình bị cô xoay như kẻ ngốc.

Vì một nụ hôn – hấn có phải đã trả giá quá cao?

Mấy ngày liên tiếp Từ Đông Thanh phỏng đoán sẽ là người chịu trách nhiệm chính cho hoạt động tự mình vươn lên trong hai ngày nhân dịp kỉ niệm ngày thành lập trường mà toàn thể giáo viên Để thánh đều dự tính thực hiện mỗi năm một lần.

Thực tế thì Từ Đông Thanh tuyệt đối không muốn tham gia hoạt động tự mình vươn lên nhằm chán một chút nào, cô tình nguyện ở nhà ngủ, bổ sung năng lượng đã tiêu hao vì giáo hóa một đám tiểu quỷ còn hơn.

Nhưng cô ngại mình là người chịu trách nhiệm chính, sợ người khác mượn cớ đánh giá thành tích, chỉ có thể gắng gượng tham gia.

Nhất là nghĩ đến mâu thuẫn phức tạp với Đồ Tử Phu, quan hệ dây dưa không rõ ràng, lại càng thấy phải tìm bạn trai để ngăn chặn tận gốc mối quan hệ này với Đồ Phu cũng là một chuyện vô cùng khẩn cấp.

Có lẽ cô cũng có thể nhân cơ hội hoạt động tự mình vươn lên lần này thuận lợi tụ hợp với Nhan Như ngọc. Sau này người đưa thức ăn khuya sẽ là Nhan Như Ngọc, mà không phải Đồ Phu luôn đòi hỏi báo đáp.

Nhưng không biết tại sao ý nghĩ này mặc dù khiến cô thở phào nhẹ nhõm nhưng một chút tâm trạng vui mừng cũng không có, thậm chí còn cảm thấy mất mát.

Mất mát?

Nếu không phải giờ phút này Từ Đông Thanh đang ngồi trên xe du lịch Nghi Lan, mà Nhan Như Ngọc vẫn ngồi cùng xe, cô nhất định sẽ không để ý đến hình tượng ôm bụng cười lăn lộn.

Cô với Đồ Phu căn bản ai cũng thấy không vừa mắt đối phương, có thể thoát khỏi hấn cô còn vui mừng không kịp, tại sao phải mất mát?

Lục lọi một túi đồ ăn vặt trong người, Từ Đông Thanh ăn uống thả cửa nhằm quên đi tâm trạng rối rắm phức tạp của mình, một bên cười hi hi ha ha nói chuyện phiếm với giáo viên dạy Anh văn.

Đi xe bên tiếng đồng hồ, Từ Đông Thanh ăn hết toàn bộ túi đồ ăn vặt, vốn là một cái túi nặng trĩu, khi xe đến nơi chỉ còn một đồng tử vô dụng.

Lượng thức ăn lớn làm giảm tốc độ hoạt động của đầu óc, cũng làm cho cô bớt chút phiền não, dừng chân ở sơn trang vui vẻ chạy tới chạy lui.

Đập vào mắt là cảnh đẹp tự nhiên nguyên thủy, Từ Đông Thanh không khỏi mừng thầm, một áo sơ mi lam nhạt nhẹ nhàng, quần sooc vàng nhạt khiến cô trở nên xinh đẹp động lòng người.

Đặc biệt là ở vùng núi thái bình có non sông tươi đẹp, cảnh đẹp tự nhiên, rừng núi nguyên thủy không bị thế sự quấy nhiễu, nhất định cô sẽ tạo cơ hội tốt để Nhan Như Ngọc chú ý cô với người khác hoàn toàn không giống nhau.

Đang vui vẻ suy nghĩ mơ màng, bỗng một bóng dáng quen thuộc thoáng qua đầu, Từ Đông Thanh cố ý coi thường tâm trạng bị rối loạn, giả vờ chính mình đang hết sức mong đợi cơ hội hiếm có.

Tối nay cô nhất định phải làm ột Nhan Như Ngọc kín đáo phải bộc lộ nội tâm nhiệt tình!

Từ Đông Thanh cố đè nén niềm háo hức, vừa hát vừa ôm chồng tài liệu đi tới mỗi phòng, phân phát hội lửa trại tối nay, nhân tiện tuyên bố nội dung hoạt động.

Từ khi vào Đế thánh đến nay, cô chưa bao giờ trải qua làm những việc loay hoay như vậy. Từ đầu đến cuối, trên mặt cô luôn là nụ cười thân thiết, ngay cả đối với mỗi giáo viên có nhiều vấn đề phức tạp, cô cũng vô cùng kiên nhẫn giải đáp giống như Bồ Tát cứu khổ cứu nạn.

Từ Đông Thanh huyết sáo ra khỏi căn phòng cuối cùng, cẩn thận kiểm tra một đồng công việc bề bộn, nhìn xem có bỏ sót cái gì không, đảm bảo tiến hành thành công kế hoạch buổi tối, không để ột tình huống oái ăm nào gây gián đoạn.

Cô đột nhiên phát hiện, dự định là hai mươi tám phòng, sao giờ lại có 29 phòng? Phía trên còn không có tên, làm cho người ta có cảm giác chằng lằng.

Những tài liệu này tất cả là của thư kí Chủ tịch đưa cho cô, ngay cả phòng cũng do thư kí đặt, Từ Đông Thanh ngoài việc làm mấy chuyện lật vặt không quan trọng bên ngoài, còn lại cô cũng không biết gì hết.

Từ Đông Thanh nghi ngờ gõ cửa phòng số 29, bên trong có giọng nói quen thuộc vọng ra khiến cô cảm giác mình mắc chứng vọng tưởng.

Hắn không phải mấy ngày nay đi họp ở Bộ Giáo Dục sao? Làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

“Làm sao anh lại ở đây?” nhìn chằm chằm bóng dáng quen thuộc sau cánh cửa, cô phát hiện bản thân lòng dạ vô cùng ngổn ngang.

Nhất là chạm đến bờ môi mỏng hấp dẫn, Từ Đông Thanh giống như bị kim đâm, chợt cảm thấy miệng lưỡi khô đắng, cánh môi nóng lên.

“Tôi là Chủ tịch, có thể nào bỏ qua cơ hội bồi đắp tình cảm với nhân viên cơ chứ?” ánh mắt hắn tĩnh mịch nóng bỏng khóa chặt trên người cô.

Từ Đông Thanh hoảng hốt ngửa đầu nhìn hắn, tựa như đáy lòng kích động nhớ nhung...

Gặp quỷ hay sao mà cô có thể nhớ nhung ác ma kiêu căng ngạo mạn này được?

Nếu quả thật có nhớ nhung, nhiều lắm cũng chỉ nhớ tới thức ăn hắn đem tới mỗi đêm, nhớ nhung mỗi đêm có người giúp cô lau nhà. Nhưng có lẽ cô quả thật có chút nhớ nhung nụ cười mê hoặc của hắn, nhớ ánh mắt nóng bỏng của hắn, còn nhớ đôi môi nóng bỏng của hắn...

Stop! Cô kinh hãi bảo mình nên dừng suy nghĩ to gan ấy lại, cô không thể tin được những dòng suy nghĩ như vậy là từ đâu tới?

Đồ Tử Phu nhìn nét mặt thiên biến vạn hóa của cô, lúc thì đỏ mặt, lúc lại nhăn trán nhíu mày, vẻ mặt phong phú làm cho hắn căng thẳng giống như hắn đã khát vọng những thứ này quá lâu.

Đúng vậy, quá lâu – hắn đã không nhìn thấy cô ba ngày rồi.

Đồ Tử Phu không thể tin được, ba ngày đối với hắn quả thật như ba năm, mỗi ngày đều đặt mình trong hội nghị dài dòng, trong đầu không lúc nào là không nghĩ đến cô, lo cô đã ăn cơm chưa, có lau nhà hay không, rồi có phải đang mở lớp phụ đạo học sinh hay không...

Hắn cảm giác hắn không còn là chính mình, lời thề quyết tâm trả thù càng ngày càng suy yếu.

Giờ khắc này, hai người tự nhận ra bản thân có gì đó không thích hợp, tự mình che giấu, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, bản tính kiêu ngạo không cho phép họ dễ dàng cúi đầu, thậm chí còn làm bộ coi thường tầm chân tình tế nhị trong lòng.

Từ Đông Thanh bởi vì sợ ánh mắt nóng bỏng của hắn thiêu đốt, lui về sau mấy bước, cô co cẳng chạy giống như nhìn thấy quỷ, bỏ lại sau lưng ánh mắt nóng bỏng và cảm giác ý loạn tình mê.

Chuẩn bị bữa tối là đặc sản giàu có của Nghi Lan, đúng 7h mọi người tập trung một chỗ để bắt đầu lửa trại.

Thân là người chịu trách nhiệm chính, Từ Đông Thanh thích hợp là người chủ trì, nói mấy câu ý tứ xong cô lập tức ném microphone cho Đồ Tử Phu, dù sao mọi người đều muốn nhìn thấy hắn.

Cả buổi tối, hoạt động lửa trại rất náo nhiệt đặc sắc, Từ Đông Thanh từ đầu đến cuối cẩn thận từng li từng tí trốn tránh cặp mắt kia, chỉ sợ tiếp xúc với ánh mắt của hắn. Cô càng sợ mình như kẻ ngốc, vừa bị hắn nhìn ngay cả bản thân mình cũng quên.

Cuối cùng lửa trại cũng kết thúc lúc mười giờ, vừa nghĩ tới năng lực ảnh hưởng đáng sợ của Đồ Tử Phu, cô cảm thấy kế hoạch bắt Nhan Như Ngọc về tay mình đúng là chuyện khẩn cấp.

Cô vội vàng trong đám người đang tùm nham tùm ba tìm kiếm Nhan Như Ngọc, thật vất vả cuối cùng cũng nhìn thấy bóng dáng lẻ loi của hắn, giống như nhìn thấy một con đường đầy ánh sáng trong bóng tối âm u vậy.

Ông trời thế mà lại thương cô, còn cho cô một cơ hội!

“Thầy Nhan, tối nay trăng rất đẹp, anh có muốn tản bộ một chút không?” Từ Đông Thanh đến gần Nhan Như Ngọc, xấu hổ nói.

Giọng nói ra vẻ dịu dàng ngọt ngào, đến cô còn cảm thấy buồn nôn, nhưng vì theo đuổi tình yêu cô không tiếc hi sinh tất cả, cho dù muốn cô học cách mời gọi cô cũng làm.

“Cô Từ?” Nhan Như Ngọc mặt lộ vẻ kinh ngạc, giống như giờ khắc này mới chú ý đến cô. “Được!”

“Thật tốt quá!” Từ Đông Thanh vui mừng muốn nhảy lên lớn tiếng hoan hô, nhưng một mặt phải bảo vệ hình tượng, một mặt ưu nhã mỉm cười, đến hàm răng cũng không dám để lộ.

Hai người vai kề vai, từ từ đi về phía con đường rải đầy ánh trăng yên tĩnh.

“Cô Từ, tôi có chút chuyện muốn tìm cô.” Bất chợt một dáng người cao lớn chặn đường bọn họ.

Chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt Từ Đông Thanh bắn ra mũi tên nhọn tẩm độc, sắc mặt so với bóng tối bốn phía còn đen hơn, nụ cười vốn đang giắt bên môi lập tức biến mất.

“Chủ tịch.” Một bên Nhan Như Ngọc không biết âm mưu của Đồ Tử Phu, vẫn rất phối hợp nói với cô: “Cô có việc thì cứ đi trước, có lẽ hôm nào phải có cơ hội đi chung với cô sau vậy.”

Nhan Như Ngọc thiện lương hiền hòa hơn Đồ Tử Phu tà ác đáng ghét nhiều. Hắn phá hủy cuộc sống yên bình của cô thì thôi, đằng này còn phá hỏng mối nhân duyên của cô?

Bất chợt đầu óc chậm chạp tấn ghê của Từ Đông Thanh cũng lóe lên tia sáng, trở nên thông suốt.

Cô hiểu rồi, đến hôm nay cuối cùng cô cũng hoàn toàn đã hiểu!

Đồ Tử Phu đến là có chuẩn bị, ý đồ bất chính phá hỏng nhân duyên của cô, bắt cô cả đời làm bà cô xử nữ!

Người đàn ông này lòng dạ thật ác độc, thế mà lại lấy hạnh phúc cả đời, là thứ quan trọng nhất để trả thù, hắn về sau xuống địa ngục nhất định sẽ bị Diêm Vương moi tim, móc mắt, cắt lưỡi!

“Chủ tịch, rất xin lỗi, tôi hiện tại cũng có chuyện cần làm, có gì chờ một chút rồi nói!”

Dù cho sao chổi đụng phải Trái Đất, cô tuyệt đối không để hắn ngăn cản cô làm chuyện cần làm.

Từ Đông Thanh khí thế đàng đàng lôi kéo Nhan Như Ngọc đi về phía đường mòn.

9. Chương 9

Từ Đông Thanh quả thật rất tức giận, cô cậy mình có sức khỏe nhờ ăn hết hai bát cơm tối thật lớn, lôi kéo Nhan Như Ngọc theo con đường nhỏ đi lên sườn núi.

Trong đầu cô ngập đầy hình ảnh Đồ Tỉ Phu tuần mỹ mê hoặc lòng người, nhưng cũng ghét cay ghét đắng khuôn mặt ấy đến nỗi cô hoàn toàn không biết mình đang đi hướng nào.

“Cô Từ...Cô Từ...” phía sau Nhan Như Ngọc lo lắng gọi cô, phát hiện bốn phía đều là cỏ dại hoang sơ, xa xa còn truyền đến tiếng động vật kêu gào.

Bị hấn gọi, Từ Đông Thanh cuối cùng cũng thăng bằng được cảm xúc, phát hiện bọn họ giờ không biết đang ở nơi nào, đường đi đã sớm bị bóng tối che phủ.

“Có phải chúng ta lạc đường rồi không?” Nhan Như Ngọc nuốt nước miếng lo lắng nhìn bốn phía.

“Hình như vậy!” Từ Đông Thanh lần đầu tiên chủ động xuất chiêu, quả nhiên vì Đồ Tỉ Phu mà hỏng chuyện tốt.

Hôm nay dự định tâm sự tình cảm dưới ánh trăng của cô cũng biến sạch, hai người bọn họ như hai con dê con bị lạc, vội vàng tìm đường trong bóng tối, không những thế còn bị sương sớm làm ướt đầm quần áo.

Xong đời, bọn họ vậy mà lạc đường – Từ Đông Thanh tâm trạng kinh hoàng không thôi.

“Làm thế nào bây giờ?” Nhan Như Ngọc luống cuống hỏi cô.

“Híc...” Vào thời điểm này không phải người đàn ông phải đứng ra trấn an phụ nữ, bảo cô đừng sợ sao? Nhưng bây giờ đột nhiên nhân vật đảo ngược, trong khoảng thời gian ngắn Từ Đông Thanh không biết phải trả lời thế nào.

“Thầy Nhan, anh không cần khẩn trương, chúng ta sẽ tìm được đường xuống, chúng ta cũng không đi xa đúng không?” Cô cố gắng an ủi hấn, cũng là tự an ủi mình.

“Cô...cô có nghe thấy tiếng gì không?” Nhan Như Ngọc sợ hãi, vênh tai lên lắng nghe tiếng gào rú của động vật ở nơi xa truyền đến.

“Có lẽ là chồn hương!” Từ Đông Thanh nở nụ cười cứng nhắc, thử nghĩ theo chiều hướng tích cực.

“Nhưng sao tôi cảm giác như là sói hoang.” Sắc mặt Nhan Như Ngọc tái nhợt giống ánh trăng sáng tỏ.

“Đừng có hồ đồ.....Đài Loan làm gì có sói hoang?” cô cố gắng trấn định hấn, lại phát hiện giọng nói của mình cũng có chút run rẩy.

“Đừng lo lắng, chờ một chút sẽ có người tới...”

Từ Đông Thanh đột nhiên nghe thấy tiếng thét chói tai, Nhan Như Ngọc tinh thần hoảng loạn, đột nhiên co cẳng chạy như nhìn thấy quỷ, đồng thời bỏ rơi cô ở chốn này.

Từ Đông Thanh bị ngã đau, từ trên đất bò dậy, xoa xoa đầu gối đau rát, không nhìn thấy bóng dáng hấn đâu nữa, chỉ cảm thấy bản thân thật đáng thương.

Cô không thể tin được, Nhan Như Ngọc lại có thể bỏ một người như cô lại....

Lần này thì tốt rồi, cô không những bị ngã, còn bị lạc đường, người đàn ông cô thầm ngưỡng mộ nghĩ rằng sẽ bị sói hoang tha đi nên đã chạy như bay phát huy tiềm năng tự cứu mình, bỏ lại cô bị thảm đến mức sói hoang cũng không thèm gó đến.

Bốn phía tối đen như mực. nói không sợ chính là gạt người, cho dù trước đây cô luôn xưng mình từ khi sinh ra đã là người can đảm, nhưng giờ phút này cũng hoàn toàn vô dụng.

Cô khẩn trương lăm lét nhìn trái nhìn phải, rất sợ bị dã thú lao vào cô như một món ăn khuya, Từ Đông Thanh trong đêm đông lạnh lẽo, cảm thấy mồ hôi nóng người.

Nghĩ tới cuộc sống tốt đẹp còn chưa bắt đầu, rung động yêu đương còn chưa từng trải qua, cô cứ như vậy mà chui vào bụng thú dữ sao?

Cô đột nhiên nghĩ tới Đồ Tỉ Phu.

Theo lí thuyết thì thời khắc này người cô không nên nhớ tới nhất là kẻ thù của cô, nhưng kì lạ là cô nhớ tới lồng ngực vững chắc, cảm giác an toàn của hắn. Cô đột nhiên phát hiện ra vô tình cô đã lệ thuộc vào hắn nhiều như vậy.

Hốc mắt không giải thích được nóng lên,. Từ Đông Thanh quật cường dùng sức lau đi đôi mắt đầm lệ, cô vùi đầu vào đầu gối, chung quanh không một bóng người như thế giới hoàn toàn chỉ có mình cô.

Bất chợt phía sau có âm thanh truyền đến, cô nghĩ đó là bóng dáng một loài động vật khổng lồ, sức nặng kinh người.

Toàn bộ lỗ chân lông nhất thời dựng đứng, cô bắt đầu toát mồ hôi lạnh, mắt hoảng sợ nhìn vào bóng đen khổng lồ đang tiến lại ngày càng gần.

“Cuối cùng tôi cũng tìm được em!”

Một giọng nói quen thuộc từ trên trời giáng xuống, cô thề, đây là giọng nói dễ nghe nhất cô từng nghe qua.

Trước mắt hiện lên bóng dáng cao lớn rắn rỏi của Đồ Tử Phu, hắn giống như chiếc đèn chiếu sáng cả vùng biển rộng, soi rọi phương hướng cô đi.

“Đồ Tử Phu, anh....anh làm sao mà tìm được tôi?” Từ Đông Thanh cổ họng căng lên, kích động nghĩ đến nhào vào lồng ngực ấm áp, nhưng cô đã cố nén lại.

“Ở xa như thế cũng nghe thấy tiếng em kêu cứu, làm sao không tìm được cơ chứ?” lời trêu chọc hài hước như vậy bình thường nhất định làm cô nổi giận lôi đình, nhưng giờ phút này lại làm cô cảm động muốn khóc.

“Về thôi!”

Bất chợt một bàn tay ấm áp vững vàng nắm lấy tay cô, bao lấy bàn tay nhỏ bé lạnh buốt của cô. Xuyên qua nhiệt độ đôi bàn tay, thân thể lạnh lẽo của cô cũng dần ấm dần.

Cô nên né tránh hắn, cự tuyệt hắn, giữ khoảng cách với hắn, vậy mà không tự chủ được muốn hưởng thụ cảm giác được hắn bảo vệ, không rút tay về.

Cô như con mèo ngủ trưa lười biếng không muốn rời khỏi ánh mặt trời ấm áp, không thể làm gì khác hơn là thuyết phục bản thân rằng, cô sợ lạc đường một lần nữa.

Từ Đông Thanh yên lặng đi theo bước chân của hắn, tâm trạng phức tạp, lòng bàn tay được hắn nắm cảm giác ấm áp an ủi.

Cô lơ đãng ngẩng đầu, bất chợt trong bóng tối xuất hiện vài cái lân tinh!

“A...có ma!”

Cô hét lên, cả người nhảy bổ vào người Đồ Tử Phu, giống như chú gấu Koala bám lên cơ thể cường tráng của hắn, không chịu buông tay.

“Đó không phải ma.” Đồ Tử Phu không biết nên khóc hay nên cười, không ngờ cô bình thường không bằng một đứa trẻ.

“Không phải ma thì là cái gì?” cô sợ hãi nuốt nước bọt.

Có câu nói: kẻ xấu không có can đảm. những lời này nghiệm chứng trên người Từ Đông Thanh có chút tin cậy.

“Đó là lân tinh.” (ở quê bọn sóc thường gọi là ma trời. Chúng là những đốm lửa màu xanh thường xuất hiện ở chỗ có xác người, do photpho từ xương người biến thành. Kiến thức hóa chỉ còn sót lại từng đó. Ai muốn biết làm ơn tra gúc gỗ giúp sóc)

Hồi lâu sau hai chữ này mới thấm vào đầu óc mù mịt của cô.

Ý thức được mình thật buồn cười, cô đổ mặt vội vàng buông tay, luống cuống tay chân nhảy xuống người hắn, ánh mắt không dám nhìn hắn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ bé của cô, Đồ Tỉ Phu không có cách nào tưởng tượng được hân chưa bao giờ thấy sợ hãi như vậy. Tìm cô trong vùng rừng núi, lần đầu tiên hân cảm thấy tay chân mình trở nên vô dụng.

Nghĩ đến việc cô bị lạc ở trong bóng tối, có thể bị thương, có thể hoảng sợ, thậm chí có thể gặp nguy hiểm rồi biến ở nơi rừng núi hoang vu – hân sợ hãi đến nỗi trái tim như co rút lại.

Thì ra, sự quan tâm của hân dành cho cô đã vượt xa so với tưởng tượng.

Loại tình cảm mơ hồ vào giờ khắc này từ từ trở nên rõ ràng. Nhưng hân vẫn thiếu dũng khí thừa nhận, kiêu ngạo, tự ái làm cho hân không muốn nhìn thẳng vào sự thật này!

Trong đầu ý nghĩ hỗn loạn, Đồ Tỉ Phu đột nhiên không biết đối mặt với cô thế nào, càng không biết nên dùng thái độ nào để chống đỡ....

Hân trầm mặc khiến Từ Đông Thanh không tự chủ được ngẩng đầu lên. Dưới ánh trăng, hân như phát ra ánh sáng từ trong đêm đen, chiếu sáng khuôn mặt tuấn mỹ huyền ảo như thật, con mắt sâu thẳm không chớp nhìn cô.

Trời ạ, tình huống như thế này hình như không được bình thường cho lắm!

Một vành trăng sáng, không khí vốn nên “giương cung bạt kiếm” (tranh đấu) lại kiêu diễm mập mờ giống như cảnh yêu trong phim thần tượng.

Từ Đông Thanh tay chân vụng về lập tức trở nên luống cuống, không biết để đâu cho đúng.

Nhờ ánh trăng, hân thấy khuôn mặt còn chưa tỉnh táo của cô, trên người trên tóc còn dính cỏ rất nhếch nhác nhưng hân chỉ muốn như vậy mà hôn cô...

“Sao...thế nào?” giờ phút này thần kinh cô yếu ớt như đang giương dây cung, cũng không chịu nổi bất cứ một kích thích nào.

Hân cũng mong là hân biết là mình thế nào – Đồ Tỉ Phu trong lòng âm thầm thở dài.

“Tôi...chúng ta bị lạc đường sao?” nhìn hân không nhúc nhích, thái độ thay đổi phức tạp, cô bắt đầu lo lắng.

Hân nhất thời không rõ cảm xúc, kịp thời xoay người, che giấu đáy mắt đang giãy giụa.

“Chúng ta trở về thôi!”

Giọng nói trầm thấp như thở dài, bóng tối của rừng núi dần dần tản ra.

Hôm sau thời tiết sáng sủa không một gợn mây.

Một đám giáo viên thật sự vui vẻ đến bờ hồ ven núi thưởng thức cảnh đẹp, chỉ có Từ Đông Thanh lựa chọn ở lại tránh né ánh mặt trời sắc bén.

Tia cực tím là kẻ thù của sắc đẹp, để duy trì vẻ đẹp tươi trẻ, da thịt trắng nõn, cô tuyệt đối không đi.

“Tại sao không đi chơi?”

Từ Đông Thanh chỉ muốn thoát khỏi giọng nói thiên thần như con nhặng phiền phức đột nhiên vang lên bên tai, nhưng trong lòng cô hiểu, hân không phải là con nhặng. cô thật sự không nhớ mình lại chán ghét hân như vậy, tối thiểu, hôm qua hân đã cứu cô, cô thế nào lại xỉ mặt, một câu cảm ơn cũng không nói.

“Tối hôm qua thiếu ngủ, không muốn chơi.” Cô buồn chán nói, nhưng không biết mình buồn bực vì chuyện gì.

“Nghe nói có vài phụ nữ gặp phải ánh sáng mặt trời thì sẽ chết, không ngờ em cũng là một trong số đó.” Cách một đêm, miệng lưỡi hân khôi phục sự sắc bén như thường.

“Tôi chỉ không muốn phơi nắng, trắng không ra trắng, đen không ra đen cũng xấu hổ mà chết rồi.” cô cũng tức giận, cố ý ra vẻ chán ghét làn da sắc đồng khỏe mạnh của hân.

“Bao nhiêu phụ nữ yêu đến chết đấy.” hân không chút cử động trước mặt cô lộ vẻ kiêu ngạo.

Có bao nhiêu phụ nữ? Từ Đông Thanh bất chợt cảm thấy kích động.

Nhất là nghĩ tới cô bạn gái xinh đẹp như tiên của hắn, cô ấy có quyền được thưởng thức chúng, dạ dày Từ Đông Thanh tiết ra dịch chua.

Đúng vậy, cô dù thế nào cũng không thể coi thường hắn có một cô bạn gái là mỹ nhân ưu nhĩ, từ trên xuống dưới hoàn mỹ không thể bắt bẻ được, hơn nữa bọn họ sẽ nhanh chóng kết hôn!

“Da mặt anh dày đến mặt trời cũng không sánh nổi.” Cô cắn răng nói, không biết mình đang vô cùng tức giận, nhưng thật ra đang rất đau lòng.

Từ Đông Thanh tỏ vẻ không quan tâm, cũng không phải gặp ánh mặt trời sẽ chết, cô cố ý lộ cái mũi to gấp đôi khuôn mặt ra tiếp nhận ánh mặt trời, không quên tự an ủi mình, phơi nắng nhiều có thể gia tăng vi-ta-min D.

Từ tối hôm qua Từ Đông Thanh đã suy nghĩ suốt đêm, hơn nữa cô giáo cùng phòng nửa đêm còn hét lên càng làm cho cô không yên giấc, đầu óc cô giờ này có chút mờ mịt, da thịt cũng bắt đầu cảm thấy bỏng rát.

Nhưng cặp mắt phía sau đang u ám soi mói, cô không chấp nhận mình tỏ ra mềm yếu nhận thua.

Nhiệt độ theo ánh mặt trời càng tăng cao, đầu cô bắt đầu có cảm giác đau đớn, chẳng những đầu óc quay cuồng gay gắt, cả dạ dày cũng bắt đầu tác quái.

Cô ép buộc mình chuyển tâm thưởng thức cảnh sắc non sông tươi đẹp, nhưng hai chân khẽ run lên như không chống đỡ nổi, dòng nước suối trong vắt bắt đầu trở nên biến dạng...

Trong lúc hoảng hốt, cô chỉ có thể nghe thấy tiếng hét ầm ĩ chói tai, ngay sau đó cô rơi xuống nước nhưng lại được một cánh tay cường tráng vững vàng bắt được.

Đó là hắn – ý thức bên trong không rõ, cô nghe được hơi thở quen thuộc lại an tâm nhắm nghiền mắt lại.

“Đông Phần, tỉnh dậy đi...”

Sóc: không hiểu tại sao a lại gọi chị í là Đông Phần nữa. Phần ý chỉ màu sắc hồng nhạt, trắng, hoặc là bụi phấn, thức ăn làm bằng tinh bột. Đông chắc là vì trong tên chị í có chữ Đông.

Có người vỗ nhẹ gương mặt của cô, trên trán còn có cảm xúc thoải mái lạnh lẽo.

Cô nhúc nhích một chút, gương mặt như có ý thức chủ động tìm nơi ấm áp, thoải mái sau đó thỏa mãn thở dài một hơi.

Đợi chút – Đông Phần?

Cô đột nhiên mở mắt, khuôn mặt khô ngô tuần tú đang ở trên mặt cô.

“Anh...tôi,,tại sao lại ở chỗ này?” cô nhảy dựng lên, khẩn trương nhìn bốn phía, phát hiện cô đang nằm trong phòng của hắn.

“Em bị ngã bất tỉnh.” Ánh mắt hắn mang theo lo lắng, chuyên chú khiến tim cô đập rộn lên.

“Đều là tại anh hại tôi.” Cô tức giận, khó khăn nói, nếu không phải hắn công kích cô, cô sẽ không gặp xui xẻo liên tiếp hai ngày như vậy.”

“Thật xin lỗi.”

“Sao?” người này đang nói xin lỗi cô?

Cô nhìn trái ngó phải, xác định cô không có nghe lầm, hắn đang nhìn nhầm đối tượng.

“Anh làm gì sao lại xin lỗi tôi?” cô thủ sủng nước kinh – được yêu mà lo sợ - không, chính xác mà nói, cô cảm thấy vô cùng khiếp đảm.

Không khí sau đó có vẻ lúng túng, từ trước đến nay cả hai có thói quen không ngừng nghĩ cách cắn phá nhược điểm của đối phương, thế nhưng không khí hòa bình hiện giờ khiến cả hai không được tự nhiên.

Ôi ôi ...chẳng nhẽ bọn họ thật sự trời sinh đã là kẻ thù của nhau hay sao?

Bất chợt trong đầu cô thoáng lên một đoạn bị lãng quên.

“Anh vừa gọi tôi là gì?” cô hồ nghi nhăn mày nhăn mũi.

“Đông Phấn.” Đồ Tỉ Phu có một ưu điểm, chính là thành thực.

Từ Đông Thanh tức giận đỏ bừng khuôn mặt, dù thế nào thì cô cũng là một người đẹp, sao hắn dám gọi cô với biệt danh buồn cười như vậy?!

Đáng ghét là bên miệng hắn còn treo nụ cười không nhịn được.

“Đáng ghét, sao anh dám thay tôi đặt biệt danh này.”

Cô giống như con mèo nhỏ bị chọc giận, nhe răng trợn mắt nhào qua hắn, hung hăng đung ngã hắn, áp chế ở trên giường.

“Không phải anh đặt.” Đồ Tỉ Phu tự nhận hắn còn có đạo đức đối với những chuyện thế này.

“Vậy là ai?” Từ Đông Thanh mắt đỏ ngầu, hung ác như con sư tử cái bị chọc giận, mới vừa rồi không khỏe mà té xỉu, vậy mà giờ không thấy chút ảnh hưởng nào lại có giọng hét kinh người đến vậy.

“Bọn học sinh.” Thức thời là anh hùng hào kiệt, Đồ Tỉ Phu chỉ có thể bắt đắc dĩ thay những đám học sinh gặp xui xẻo mà cầu nguyện.

“Những tiểu quỷ đáng ghét kia.” Cô cắn răng tức giận mắng, thâm nghĩ đợi cô trở về, tuyệt đối cho bọn chúng chạy đến chết.

Một chút đắm chìm trong kế hoạch trả thù, cô hồn nhiên bất giác mình giờ còn đang đè trên người Đồ Tỉ Phu, hai thân nhiệt mập mờ dán ở một nơi, bộ ngực mềm mại như hai nam châm hút dính lấy bộ ngực của hắn.

Ý thức được tình thế mập mờ, cô vội vàng muốn tránh ra, lại thành linh bị động tác nhanh hơn của Đồ Tỉ Phu áp dưới thân.

Vốn rằng Từ Đông Thanh đang khí thế dâng cao, bỗng biến thành quả bóng xì hơi, không có năng lực phản kháng chút nào đã bị hắn đè phía dưới giống như con chuột nhỏ thoi thóp dưới móng vuốt của con mèo.

“Anh đừng có làm loạn, tôi...tôi là bệnh nhân!” cô ý đồ giả bộ đáng thương.

“Nụ hôn của anh trị được bách bệnh.” Giọng hắn khàn khàn, hấp dẫn khiêu khích cô.

Nhìn ánh mắt nóng bỏng u ám của hắn, cô rất rõ hắn muốn làm gì tiếp theo, nhưng thay vì lo lắng cho tình cảnh lúc này, trong đầu cô đang suy nghĩ lung tung.

Nếu các giáo viên khác biết được vị Chủ tịch bình thường ra vẻ quân tử đạo mạo, giờ phút này bỗng biến thành sắc lang bá đạo hôn cô, không biết mọi người sẽ có cảm tưởng gì? !

“Mở miệng, chờ suy nghĩ lung tung.” Hắn bắt mãi nhỏ giọng lâu bầu, vì mình hoàn toàn không tài nào thưởng thức được nét mặt không vui của cô. (ôi anh bá đạo quá)

Khi hắn làm cô rối loạn trong men tình, Từ Đông Thanh lập tức nghĩ đến chuyện đầu hàng, nhưng cô đột nhiên nhớ tới bạn gái mỹ lệ động lòng người của hắn.

Có phải hắn thỉnh thoảng cũng cuồng nhiệt như thế, thỉnh thoảng dịu dàng triền miên hôn người phụ nữ khác để cho đầu óc cô ấy rối loạn, tim đập mãnh liệt tựa như quên mình...

Ngực cô đột nhiên cảm thấy đau đớn xưa nay chưa từng có, cô tựa như không thở nổi.

Không biết đây là lần thứ mấy cô nghĩ đến hắn và cô bạn gái xinh đẹp, Từ Đông Thanh cảm thấy lồng ngực căng thẳng, đau thương giống như sắp tắt thở vậy.

Giờ khắc này, cô cuối cùng khiếp sợ phát hiện – thì ra cô đang ghen tuông.

Tỉ phu? Tỉ Phu?

Sau lưng có mấy tiếng khê gọi dịu dàng rót cuộc cũng kéo được tâm tư của Đồ Tỉ Phu không biết đang bay lơ lửng ở tầng mây nào về.

“Anh làm sao vậy?” Kỷ Vân lo lắng nhìn theo tầm mắt của hắn, chỉ thấy trong bãi tập ngoài kia một cô giáo đang ra sức gào to cho học sinh chạy.

“Sao cô giáo này lại phạt học sinh chạy trong bãi tập như vậy?” Kỷ Vân kinh ngạc, biến sắc quát lên.

Ánh mắt nhìn ra phía xa ngoài cửa sổ, bên môi Đồ Tỉ Phu hiện nụ cười.

“Anh sao không tức giận?” cha là một trong những hội đồng quản trị của trường học, Kỷ Vân tuy là thiên kim tiểu thư ăn không ngồi rồi, nhưng phương châm kinh doanh của trường học cô luôn rõ như lòng bàn tay.

“Rèn luyện thân thể có thể trợ giúp cho việc học tập của học sinh.” Hắn không yên lòng nói, trong đầu bắt đầu nhớ tới mùi vị ngọt ngào của Từ Đông Thanh.

“Nhưng trung học Đế thánh không giống các trường học bình dân khác, trường học toàn bộ là để kinh doanh, dùng cách xử phạt thể xác là không được phép.” Kỷ Vân đen mặt nói.

Hắn giống như không nghe thấy giọng nói bất mãn oán trách sau lưng, ánh mắt từ đầu đến cuối chỉ nhìn người ngoài cửa sổ, chuyên tâm giống như chuyện gì cũng không thể làm phiền hắn.

Dưới ánh mặt trời chói chang, Từ Đông Thanh đứng ở bãi tập giám sát học sinh chạy, trên người phản chiếu ánh mặt trời ấm áp, nhưng cô lại cảm thấy lạnh như đứng trong hầm băng.

Nghe đám bà tám kia nói, bạn gái xinh đẹp có thể thi hoa hậu thế giới của Đồ Tỉ Phu sáng sớm đã đến trường học, cả buổi sáng đợi ở phòng làm việc của Chủ tịch, không rời đi nửa bước.

Bọn họ sẽ làm gì trong đó?

Hôn? Liếc mắt đưa tình? Hay còn làm những chuyện trên đời này cô cũng chưa từng làm qua?

Mặc dù hai mắt nhìn chăm chăm lũ học sinh đang chạy trên bãi tập nhưng lòng cô sớm đã bay đến cửa sổ phòng làm việc của Chủ tịch, rình coi nhất cử nhất động của bọn hắn.

Bất chợt hình thức giải trí phạt học sinh chạy bãi tập cũng không thể làm cô vui vẻ lên, giờ phút này chỉ thấy phiền hà, hận không được bò vào trong cửa sổ xem bọn họ làm gì.

“Được lắm, Tốt lắm!” chuyện xưa nay chưa từng có, học sinh mới chạy năm vòng cô đã hô ngừng. “Các em trở về phòng học đi, tiết này tự học.” cô phất tay một cái, thoát khỏi bọn tiểu quỷ gây phiền toái ỉn.

Từ Đông Thanh hồn bay phách lạc đi qua bãi tập như sa mạc Sahara, cô rõ ràng nên trở về phòng làm việc uống nước, xoa kem dưỡng da cho những chỗ đã bị phơi cả ngày, nhưng hai chân cô như có ý chí, tự động đi về phía phòng làm việc của Chủ tịch.

Stop! Cô bị tẩu hỏa nhập ma rồi, một nàng thiên sứ thiện lương nửa đường nhảy ra cảnh cáo cô.

Nhưng tiểu ác ma trong đầu lần nữa đã thắng, cô phải đi xem bọn họ đang làm gì, loại hành động này xem ra là rất tầm thường, thậm chí như đang tranh giành người tình, nhưng lí trí của cô sớm đã bị ghen tuông phá hủy rồi.

10. Chương 10

Lần đầu tiên leo cửa sổ tám năm trước là vì 50000 NDT, tám năm sau lần thứ hai leo cửa sổ lại vì lòng ghen tị không thể giải thích được.

Từ Đông Thanh thận trọng leo lên bệ cửa sổ, kinh sợ nhìn bốn tầng khoảng không bên dưới, chân không thua kém bắt đầu run lên, nhưng nghĩ đến những người bên trong không biết đang giở mánh khóe gì, cô thật sự không cam lòng.

Giẫm lên đầu một bức tượng thiên sứ ở ngoài cửa sổ, cô cẩn thận ngó hai con mắt nhìn vào trong, nghe được một nam một nữ đang nói chuyện với nhau, còn có hai bóng người mơ hồ đứng đưa.

“Tỉ Phu, chúng ta biết nhau lâu như vậy, có phải anh nên đưa ra quyết định hay không? Tuổi thanh xuân của phụ nữ cũng có hạn....” giọng nói rên rỉ truyền đến, vừa nghe cũng biết cô ta đang bức hôn Đồ Tỉ Phu.

“Em nói cũng đúng, anh nên quyết định thôi.” Sau đó vang lên giọng nói cuốn hút khiến Từ Đông Thanh đau lòng.

Xem ra bọn họ sẽ nhanh chóng kết hôn – không biết vì sao, trong nháy mắt cả người Từ Đông Thanh như bị rút hết không khí, hai chân tựa như không còn cảm giác.

Cô hoảng hốt xoay người, đầu óc trống rỗng bò xuống dưới, gió nhẹ sau 12h thổi trúng khuôn mặt ướt át của cô. Cô thấy lạnh. Từ Đông Thanh đưa tay theo bản năng sờ sờ mặt, trên cánh tay cảm nhận được dòng nước mắt ấm áp...

Trời ạ, sao cô lại rơi nước mắt ... vì một người đàn ông?

Cô vừa khiếp sợ vừa cảm thấy mờ mịt, không biết mình rốt cuộc đã bị hấn đầu độc cái gì rồi, cô vốn là một kẻ đơn độc sao giờ biến thành một kẻ ngốc rơi lệ vì tình yêu?

Tình yêu? ! Cô bị thương lắc đầu, giữa bọn họ căn bản chưa từng xuất hiện hai chữ này, nhiều lắm cũng chỉ có một đoạn tình cảm mơ hồ!

Cô dùng sức lau khô nước mắt, tinh thần hoảng hốt bò xuống, cô đứng lên lao đảo chực ngã, giống như đóa hoa cuối cùng trong gió rét.

Tình cảnh thê lương để cho cô nhất thời khủng hoảng tinh thần, cả người trượt chân rơi từ tầng hai xuống dưới, cô thét lên một tiếng chói tai, sau đó nằm trên mặt đất, từ chân truyền đến cơn đau kịch liệt khiến cô rên rỉ.

Nghe thấy tiếng thét, không chỉ các giáo viên trong phòng làm việc mà tất cả mọi người đều nhô đầu ra với vẻ kinh sợ, ngay cả Đồ Tỉ Phu đang ở tầng bốn cũng phát hiện ra vụ xô xao, cuối cùng cũng ghé đầu nhìn.

“Từ Đông Thanh?” thấy cô nhếch nhác nằm trên mặt đất, Đồ Tỉ Phu hoảng sợ kêu lên.

Không để ý đến Kỷ Vân bên cạnh, hấn hoảng hốt chạy xuống, tim dường như bị người ta tàn nhẫn đâm thủng một lỗ thật to. Hấn giờ không biết hấn đang bình tĩnh, tỉnh táo hay tức giận nhiều hơn.

Hấn lao xuống tầng, gạt những giáo viên đang vây quanh cô ầm ĩ bàn tán, cẩn thận xác định Từ Đông Thanh không bị thương cột sống mới dám di chuyển chúng.

“Tôi đưa em đi bệnh viện.” mặc dù sắc mặt hấn lo lắng, nhưng vẫn dịu dàng cẩn thận ôm lấy cô, đưa cô lên xe tới thẳng bệnh viện.

Đầu tiên hấn đưa cô vào phòng cấp cứu kiểm tra. Từ Đông Thanh có hiện tượng gãy xương, phải nằm viện bó thạch cao cố định.

Dưới chỉ thị của bác sĩ, Đồ Tỉ Phu cùng mấy y tá đưa Từ Đông Thanh vào phòng bệnh của khoa chỉnh hình, nhìn khuôn mặt yếu ớt tái nhợt của cô đang nằm trên giường bệnh, ruột hấn đau như cắt.

Thật may là cô chỉ rơi từ tầng hai xuống, nếu ột chút.... Đồ Tỉ Phu quả thật không dám tưởng tượng.

“Góc này được không? Có muốn nâng giường lên ột chút không? Em có khát không, có muốn uống chút nước không?”

Ngồi ở bên giường, hấn tha thiết hỏi, nghiêm nhiên như một người chăm sóc chuyên nghiệp được thuê về.

Lắc đầu, Từ Đông Thanh không nói lời nào, Đồ Tỉ Phu thở dài một cái. “Khi không tại sao lại leo lên tầng hai?”

“Là tầng bốn.” Cô như món đồ chơi bằng tượng gỗ trong không khí trầm lặng sửa lời hần nói.

“Tầng bốn?” đó không phải là....

“Tôi leo lên bên ngoài phòng làm việc của anh, nghe lén anh với cô bạn gái xinh đẹp nói chuyện, cho nên ông trời trừng phạt tôi.” Ông trời đúng là trừng phạt lòng ghen tị của cô quá nặng, trừng phạt cô không nên nghĩ đến những thứ không thuộc về mình.

“Tại sao?” bất chợt ngực hần nén chặt, cảm thấy khó thở vì lời nói đáng mong đợi.

“Bởi vì...” ánh mắt cô vừa chạm tới hần, bên tai như vang lên tiếng sấm ầm ầm ông trời trừng phạt.

Nếu cô còn sai lầm một lần nữa, cái chân kia cũng khó lòng mà giữ được, cô chỉ là một giáo viên nhỏ nghèo nàn, không nên nghĩ những chuyện không thực vọng tưởng với đến con phượng hoàng!

“Không có gì.” Cô chán nản lắc đầu một cái.

Đồ Tỉ Phu không phải là đứa ngốc, dễ dàng phát hiện trong lòng cô có chuyện, cặp mắt kia không phải tức giận cũng mang vẻ khiêu khích xinh đẹp thường ngày, giờ phút này còn mang vẻ bi thương. Nhưng trước mắt không phải là truy tìm câu trả lời, hần chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi, chờ lộ ra chút đầu mối, phơi bày chân tướng.

Bắt đầu từ ngày đó, Đồ Tỉ Phu ngày ngày tới bệnh viện chăm sóc cô.

Từ Đông Thanh kiên trì không cho hần thông báo với mẹ, cô tin mình có thể ứng phó với vết thương nhỏ này. Nếu như mẹ cô tới, vết thương ở chân của cô chỉ là chuyện nhỏ, mỗi ngày lỡ tai không được yên mới là chuyện lớn.

Mặc dù cô cự tuyệt Đồ Tỉ Phu không mời mà đến nhưng hần vẫn tự nhiên mỗi ngày đúng tám giờ đến, mười giờ tới đi.

Đợi một thời gian dài trong bệnh viện, chẳng nhẽ hần không cần đến trường làm việc, không cần ứng phó với những cuộc hẹn xã giao tư nhân hay sao?

Nhưng Đồ Tỉ Phu dứt khoát trả lời: không cần!

Hần cố chấp, bá đạo cô đã biết, ngoài hần ra thì không ai có thể làm được.

Mấy lần nhớ, mấy lần đuổi, cuối cùng Từ Đông Thanh cũng buông tha, để cửa cho hần tự ý ra vào. Mỗi ngày hần đều mang đến một nồi canh cá sạo lớn để có thể khôi phục vết thương, còn có các loại thức ăn cô thích nữa.

(canh cá sạo)

Sau khi cô ăn no, Đồ Tỉ Phu sẽ đẩy xe lăn đưa cô ra ngoài tản bộ, đi dạo khoảng hai giờ đồng hồ mới đưa cô về phòng bệnh. Một ngày trôi qua, một nửa y tá trong bệnh viện trở nên hỗn loạn, tất cả đều ái mộ người chân tình như hần.

Mỗi lần Từ Đông Thanh nhìn thấy hần xuất hiện, một đồng ánh mắt ái mộ điên cuồng cứ dán lấy khiến tâm trạng cô không hiểu sao cứ sa sút. Cô không có cách nào nhìn hần được mọi người ái mộ mà hần còn cảm thấy vui vẻ và ngạo mạn được.

Cô tự biết thân biết phận, hần tới chăm sóc cô chỉ vì hần cho là mình có trách nhiệm với cô thôi!

“Anh không phải đang rất bận sao?” uống một chút canh cá, Từ Đông Thanh làm bộ lơ đãng nói. “Ngày mai không cần quay lại. tôi đã khỏe hơn rồi.” Nói xong còn cố ý biểu diễn chân trái bó thạch cao.

“Tôi có gì mà phải bận rộn?” Đồ Tỉ Phu vẻ mặt nghi ngờ.

“Anh sẽ phải kết hôn.” Những lời này cô nói rất khó khăn.

Vốn cho rằng hai người cả đời sẽ là kẻ thù không đội trời chung, không ngờ hần đã vô tình đi vào lòng cô, để cho cô trúng độc tình, hồ đồ yêu hần – điều bí mật này được cô giấu kỹ trong lòng, thề rằng cả đời cũng không để bất cứ ai biết.

Đợi chân cô lành cũng là lúc hết hợp đồng một năm, cô sẽ phải rời Đế thánh, rời nơi cho cô nếm thử cảm giác lần đầu tiên yêu đương, đồng thời cũng cho cô nếm thử cảm giác tan nát cõi lòng.

“Em sao vậy?” hần kinh ngạc biến sắc, Từ Đông Thanh lúc này mới phát hiện bản thân không tự chủ được rơi nước mắt.

“Tôi...tôi chỉ là đau mắt thôi.” Cô vội vàng lau khô nước mắt, không muốn làm ỉn mang vẻ nhếch nhác buồn cười.

Nhìn cô dùng sức lau nước mắt, tựa như nhào đổ đôi mắt, Đồ Tử Phu đau lòng nắm tay cô lại.

“Đặc biệt phải xoa nhẹ!” hần đột nhiên ôm cô vào lòng, muốn biết phải làm thế nào để xóa đi ánh mắt bi thương của cô. “Em rốt cuộc là bị làm sao? Nói cho tôi biết đi!”

Nếu như trên thế giới có phương pháp nào đó có thể đọc được tâm sự của cô, hần nguyện ý đánh đổi tất cả.

Giờ khắc này, Đồ Tử Phu không thể không thừa nhận, hần quan tâm cô, nhớ thương cô nhiều đến nỗi không có cách nào lừa gạt mình được nữa. Cô đối với hần vốn là bạn bè đơn thuần, đơn giản là một người sẵn sàng gương nanh múa vuốt đối đầu hần. Nhưng bây giờ....

Hần – lại yêu cô!

Mặc dù hần từ đầu đến cuối kiên quyết không chịu thừa nhận, nhưng đối mặt với sự sa sút tinh thần của cô, vả lại còn bị thương, con tim hần giống như bị vật gì đó hung hăng đè nát, dù sao thì hần cũng phải làm gì đó để cô lần nữa có thể mỉm cười mỗi ngày. Hần quan tâm cô, mặc dù chuyện tình cảm đột nhiên trở nên như vậy là có chút không thỏa đáng, nhưng hần không có cách nào kiềm chế được muốn chiếm hữu cô.

Cho dù trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, có nhiều tình cảm để thổ lộ, nhưng trước mắt thời cơ không đúng, hần chỉ có thể miễn cưỡng đè nén bản thân, tránh gây ra chuyện phức tạp.

“Em có phải vì Nhan Như Ngọc không tới mà canh cánh trong lòng không?” rốt cuộc hần cố gắng chịu đựng ghen tuông hỏi.

Thấy nét mặt cô ngạc nhiên không nói, hần khẽ nguyền rủa một tiếng, hận mình đã đoán đúng.

“Tôi đi tìm hần.” Đồ Tử Phu bỗng nhiên đứng dậy, giống như mũi tên bắn ra.

Vì một nụ cười của cô, hần thậm chí nguyện ý hái sao trên trời xuống.

“Chờ một chút!” Từ Đông Thanh lấy lại tinh thần, vội vàng gọi hần lại.

Cái gì là cái gì? ! chuyện này với Nhan Như Ngọc có quan hệ gì? Ngay từ lúc bị lạc đường đêm đó ở hoạt động ngoại khóa, hần vứt bỏ cô thì cô đã nhanh chóng loại bỏ kiểu đàn ông không có trách nhiệm này rồi.

“Em không cần phải lo lắng, tôi nhất định đưa hần đến đây, cũng sẽ không tiếc mà đánh nhau một trận với hần.” đàn ông thì dùng phương thức của đàn ông để giải quyết.

“Tôi chưa bao giờ muốn hần.” Từ Đông Thanh cúi đầu, nhìn bàn tay nhỏ bé của mình đang攥 chặt nói.

Nghe vậy, hai hàng lông mày tựa như nhú chặt, cơ hồ như bị băng bó.

“Tôi có thể làm được gì? Nhìn em mỗi ngày buồn bực không vui, tâm sự nặng nề, tôi đã bó tay hết cách.”

Nghe vậy, Từ Đông Thanh cười lên. “Anh nói liên tiếp ba thành ngữ.”

Note: trong hán-việt có 3 thành ngữ là: buồn bực không vui, tâm sự nặng nề, thúc thủ vô sách

Nhìn gương mặt cô đã có phong thái hơn, nụ cười đã lâu không thấy, hần không tự chủ được nhìn ngây dại.

Nếu có thể đổi được một nụ cười của cô, muốn hần nói 300 câu thành ngữ cũng được.

“Anh không cần có bất cứ trách nhiệm nào với tôi, là tôi không cần thận bị ngã, không liên quan gì đến anh, anh không cần ngày ngày đến chăm sóc tôi.” Đồ Tử Phu có ý nghĩ trách nhiệm phải quan tâm cô càng khiến cô cảm thấy khó chịu hơn cả với việc hần hờ hững với cô.

“Tôi không sao cả, chỉ là muốn ở bên cạnh em.” Ánh mắt hần khóa chặt trên người cô.

Trời ạ! Từ Đông Thanh biết rõ không nên nghĩ sai, nhưng vẫn cứ bị ánh mắt chăm chú làm cho tâm tư rối loạn, thậm chí có loại cảm giác hoang đường, cho là hấn đối với cô có chút cảm giác.

“Tôi không muốn nghe.” Cô trốn tránh che lỗ tai lại, chỉ sợ đây chỉ là một giấc mộng.

“Sống chung với tôi đi!” Đồ Tử Phu mặt không được tự nhiên nói.

“Anh nói cái gì?” cô cả người ngây dại, tựa như mình đang rơi vào chốn không chân thực.

“Làm bạn gái tôi! Tôi sẽ chăm sóc em, mỗi ngày đều mang thức ăn khuya cho em, bảo vệ em, làm tất cả mọi thứ theo yêu cầu của em.” Từ Đông Thanh sớm biết hấn đang khủng hoảng.

Bất chợt cô giống như nhìn thấy một con đường sáng từ trong bóng tối, tim tự nhiên thắt chặt...

“Tại sao?” cô lập tức không cách nào tiếp nhận được sự vui mừng đột ngột này? !

“Dù sao em nhiều khuyết điểm như vậy cũng sẽ không ai muốn lấy em đâu.” Hấn không được tự nhiên nói, ánh mắt bá đạo nhưng không dám đối mặt với cô.

“Anh...anh là đang đùa giỡn sao?” nhịp tim cô ngổn ngang, tay cô khẽ run.

“Tôi nghiêm túc mà.” Hấn có chút tức giận nói. “Em rất cuộc muốn tôi chứng minh thế nào mới có thể tin tưởng?”

Yêu – một chữ “yêu” là được rồi.

Hấn chỉ cần nói hai chữ này thì cô nguyện ý tin tưởng tất cả không phải cô đơn phương, không cần hoài nghi vở kịch ác liệt này.

Cô chờ đợi, nhưng Đồ Tử Phu trước mặt ngoài sốt ruột đi đi lại lại, một câu cũng không nói, vốn là thời khắc thổ lộ tình cảm, không khí lại khiến người ta không thở nổi.

“Tôi mệt rồi, anh về đi!” Từ Đông Thanh nhắm mắt bỏ qua.

Nhìn cô có vẻ lơ đãng, nhưng đối mặt với chuyện tình cảm lại vô cùng nhạy cảm, yếu ớt còn dễ dàng bị tổn thương hơn người khác.

Hấn trầm mặc, không cách nào thuyết phục được cô là hấn thật lòng.

Đồ Tử Phu thất bại, xóc tóc, liếc thấy Từ Đông Thanh đang lẳng lặng nhắm mắt nằm trên giường, hấn không nói một lời nào xoay người ra ngoài.

Tình cảm là vấn đề khó khăn rốt cuộc không thể thổ lộ, sợ rằng hai người kia cũng không muốn làm sáng tỏ.

*

Một nhà hàng năm sao cao cấp.

Từ Đông Thanh ngồi trên chiếc ghế mềm mại đắt giá nghe mẹ cô văng nước bọt nói khoác ưu điểm của mình. Cô như ngồi trên đồng lửa, vẫn còn phải chịu đựng một đôi mắt đang chăm chú quan sát như muốn vạch trần toàn bộ cơ thể cô vậy.

Không yên lòng nở nụ cười xã giao, chân trái cô giật giật tê dại. Mấy ngày trước cô mới xuất viện, chân bó bột thạch cao vẫn chưa được bỏ ra cũng phải nghe lời mẹ tham gia buổi xem mắt này.

Nghe nói nhà trai có lai lịch lớn, quan hệ công ty dài dằng dặc, so với lí lịch xin việc của cô còn dài hơn. Mẹ cô rất hài lòng với đối tượng như thế, hận không thể ngay lập tức tổng khứ cô đi.

Mẹ biết Từ Đông Thanh cô vốn ghét cay ghét đắng phải đi xem mắt, nghĩ cô sẽ không tham gia, không ngờ cô lại có thái độ khác thường đồng ý đến nơi hẹn. Mẹ cho rằng con gái đã nghĩ thông suốt rồi, nhưng trên thực tế cô chỉ là tích cực nghĩ lần xem mắt này quen biết một đối tượng sẽ giảm bớt phần nào nỗi đau thất tình.

“Từ tiểu thư thật sự rất xinh đẹp, còn là một giáo viên, gia đình tôi sẽ rất yêu mến cô!”

Mẹ người ta hiển nhiên vô cùng hài lòng với cô, nhất là từ đầu đến cuối đều thấy Từ Đông Thanh mỉm cười e lệ, ít nói càng cho là họ đã tìm được một cô gái nhẫn nhục chịu đựng, nàng dâu ngoan ngoãn nghe lời.

Dù sao ở thời đại này tìm được một cô gái ít nói cũng đã không dễ dàng gì.

“Cám ơn bà đã ca ngợi, Thanh Thanh nhà tôi là một đứa con gái tốt biết nghe lời, nếu không phải tuổi nó cũng không còn nhỏ, tôi cũng không đành lòng cho nó xuất giá đâu!”

Mẹ Từ giả vờ hình tượng của một người mẹ hiền từ rất sống động, lời nói cũng vô cùng sắc sảo.

Từ Đông Thanh nhẫn nại gọi phục vụ tới đem đồ tráng miệng lên, bất ngờ bị người mẹ nhân từ bác ai len lén nhéo bắp đùi một cái.

Cô cũng không phải cố ý muốn hù dọa đối phương, cũng biết mình nên tập trung tìm chốn ổn định, giúp cô quên Đồ Tử Phu, quên đoạn tình cảm thất bại, nhưng cô không có cách nào trao tình cảm cho người đàn ông khác, không thể làm gì khác hơn ngoài việc dùng thói quen ăn cho quên đi phiền não.

“Thế này đi, để cho những người trẻ tuổi các con tự mình trò chuyện một chút, chúng ta không làm kỳ đà cản mũi.”

Mẹ hẩn thức thời rời đi, chỉ còn lại mẹ cô khuôn mặt nóng nảy thất vọng, giống như đang chờ con mồi nhanh nhanh mắc câu, không ngờ quay đầu chỉ có thể nhìn con mồi đã chạy đi.

Từ Đông Thanh không có ý kiến gì, dù sao về mặt mẹ cô vô cùng phong phú, cô cũng chưa bao giờ thấy nhàm chán.

Mẹ cô mặc dù rất tiếc không thể lập tức bàn chuyện hôn sự, nhưng vẫn rất phối hợp rời đi, chỉ là liên tiếp dùng mắt ra hiệu cho cô, tuyệt đối không được bỏ qua hôn sự này.

Dù sao Từ Đông Thanh vốn dự định sẽ trò chuyện thân thiết, cũng cảm thấy gả cho những kẻ ba chân (đàn ông = kẻ ba chân) cũng không có gì là không tốt, cho nên thái độ có phần khách khí.

Hai người nói toàn những chuyện trên trời dưới đất, hỏi han ca ngợi nhau, cuối cùng Từ Đông Thanh thật sự chịu không nổi bỗng nhiên đứng dậy khiến Lí Cung Lương giật mình.

“Thật xin lỗi, tôi cần vào nhà vệ sinh một lát.” Nếu không đi hít thở không khí trong lành một chút, cô sẽ nhanh chóng bị làm cho bực bội.

“Có cần tôi giúp cô không?” Lí Cung Lương coi như là có phong độ hỏi.

“Không cần đâu, tôi sẽ trở lại nhanh.” Cô cầm gậy bản lĩnh đi vào nhà vệ sinh.

Từ Đông Thanh nghiêng cứu thiết kế một nửa phía sau của khách sạn năm sao một chút rồi mới trở lại.

Vừa thấy cô xuất hiện, Lí Cung Lương lập tức nói chuyện với cô như vừa có phát hiện mới.

“Từ tiểu thư, thạch cao ở chân trái cô cũng có chữ kia.” Hẩn nghiêng đầu tò mò quan sát.

“Chữ kí sao?” thạch cao chính là thạch cao, ngoài bác sĩ viết ngày tháng bên ngoài thì lấy đâu ra chữ? “Có lẽ là những ngày tháng bác sĩ viết lên đấy!” cô lơ đãng nói.

“Không phải, là chữ viết.” Lí Cung Lương kiên trì nói.

Nghiêm túc nghĩ lại lần nữa, Từ Đông Thanh rốt cuộc nhớ ra, ngày cô xuất viện, Đồ Tử Phu nói muốn kí tên lên thạch cao của cô. Cô không biết tên đáng ghét kia viết những chữ gì nữa? khẳng định không phải là chuyện gì tốt.

Cô xấu hổ đỏ mặt, cố gắng quay đầu nhìn xem trên thạch cao có viết cái gì, nhưng cô nửa chữ cũng không nhìn thấy.

“Có muốn tôi đọc giúp cô không?” Lí Cung Lương lịch sự hỏi.

“Được. làm phiền anh.” Từ Đông Thanh thật sự rất hiếu kì, cũng không quản hẩn giở trò đùa dai gì.

Lí Cung Lương lập tức ngồi xổm cạnh chân cô, nghiêm túc nhìn những chữ màu đen trên nền thạch cao trắng.

“Anh... yêu... em...”

Lí Cung Lương nghiêm túc đọc từng từ từng chữ, giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng nhưng đáy lòng cô tựa như nặng nề rung động.

Thoáng chốc lòng cô thắt chặt. Đây – đây cũng là lời nói đùa của Đồ Tử Phu, hẳn đang đùa dai với cô sao?

Tay chân cô bắt đầu không nghe theo lời khê run, kích động, khó có thể tin, cô không biết phải làm sao vì điều hoang đường này không thể là sự thật được.

Sống cùng tôi đi! Chỉ có ban đêm giọng nói trầm thấp ấm áp mới xuất hiện trong giấc mơ đột nhiên vang lên trong đầu khiến trái tim cô đập loạn.

Hắn nghiêm túc? Hắn nói yêu! Hắn nói....yêu cô?

Từ Đông Thanh rối loạn hỏi lại mình, một lúc lâu sau cô mới bình tĩnh trở lại, ý thức được mình thật sự hèn nhát như cô thiếu nữ trẻ tuổi sợ tổn thương.

Nhưng vấn đề là cô không còn là cô thiếu nữ trẻ người non dạ nữa, cô có năng lực, có cơ hội nắm chặt hạnh phúc của mình.

Tâm trạng kích động xưa nay chưa từng có đang vùng vẫy trong từng tế bào thân thể của cô, vội vã bỏ lại một câu xin lỗi, cô chống gậy, cà thọt chạy ra ngoài.

Nếu không phải đang bị bó thạch cao ở chân, Từ Đông Thanh có thể trong vòng ba mươi phút đã vọt tới cửa Đồ Tử Phu. Cô điên cuồng bấm chuông khiến hắn cũng phải tự động giờ hai tay đầu hàng.

“Từ Đông Thanh?” vừa nhìn thấy cô ở ngoài cửa, Đồ Tử Phu kinh ngạc còn hơn cả nhìn thấy một con khủng long còn sống.

Sau khi xuất viện, một tháng cô giả vờ không thấy hắn, căn bản như trốn tránh hắn, hắn có cảm giác như rất lâu rất lâu rồi không nhìn thấy cô.

Giờ phút này, nhìn khuôn mặt xinh đẹp, ánh mắt trong suốt của cô, hắn mới phát hiện mình nhớ cô đến mức nào.

“Anh viết chữ trên thạch cao của tôi à?” cô thở hổn hển tức giận hỏi, bởi vì kích động, mong đợi ánh mắt cô trở nên lấp lánh như sao Bắc Cực tỏa sáng trong đêm.

“Thì sao? Em thích chứ?” biết lí do cô tới, tâm trạng Đồ Tử Phu cũng rung động theo.

“Đây là trò đùa của anh sao?” giọng cô khàn khàn, chỉ có cô mới biết là do cô vui mừng kích động đến phát điên.

“Yêu thì làm sao có thể là trò đùa được?” hắn bình tĩnh nhìn cô, ánh mắt nồng nàn như muốn hòa tan cô. “Em phải biết rằng muốn một người đàn ông nói lời yêu thực sự là chuyện không dễ dàng.”

Đúng vậy, cô hiểu nó không dễ dàng, tựa như muốn cô tin tưởng kẻ từ đầu đến cuối là kẻ thù không đội trời chung với cô là hắn đột nhiên nói yêu cô cũng là một chuyện rất khó khăn.

Nhưng nhìn ánh mắt của hắn, cô rốt cuộc cũng hiểu tất cả. Trong mắt hắn là những mâu thuẫn giằng giụa, quả thực rất giống cô!

Thì ra từ lâu trước đây, bọn họ bắt đầu để ý đến nhau, nhưng lại cố chấp đến cùng, dùng vũ khí là những lời cay nghiệt để đấu với đối phương lại không tránh khỏi vướng vào bẫy tình. Thì ra đã từ lâu trước đây bọn họ đã yêu nhau cũng không biết.

Bóng dáng cao lớn rắn rỏi dang hai tay ôm lấy cô, Từ Đông Thanh không chút do dự chạy vào ngực hắn, chạy đến lồng ngực ấm áp an toàn cho cô khát vọng sống.

“Em thật ngốc, em chưa bao giờ biết rằng em yêu anh.” Từ Đông Thanh chôn gương mặt mình ở bộ ngực hắn, ảo não nghĩ mình đã lãng phí quá nhiều thời gian chơi trốn tìm với hắn.

“Anh cũng vậy, anh chưa bao giờ biết tại sao anh không muốn rời xa từng cái nhăn mày, từng nụ cười của em, thì ra anh đã vì em mà động lòng.” Hắn sao lại thiếu khôn khéo như vậy, chuyện tình cảm cũng thấy mình thật trì độn.

Dưới ánh mặt trời, bọn họ ôm chặt nhau, cùng nhau nói lời ước hẹn cả đời.

11. Chương 11: Kết Thúc

Sau khi vết thương ở chân Từ Đông Thanh khỏi hẳn, cô đã quay trở lại trường học, thời gian đến ngày thi cũng chỉ còn lại hai tháng.

Nhờ có tình yêu, vẻ mặt Từ Đông Thanh luôn phát ra những tia sáng rạng rỡ, nhưng bà tám trong trường học nghe nói cô và Chủ tịch đình hôn không khỏi kinh ngạc, mắt kính rơi cả xuống đất, hại cô quét dọn phải dọn mấy đồng thủy tinh mấy ngày mới sạch.

Mặc dù mỗi ngày đều có người sau lưng dùng ánh mắt ghen tị, nhưng cô đều mặc kệ, còn cố ý cứ 5h chạy vào phòng Chủ tịch tìm Đồ Ti Phu làm nũng khiến mấy bà tám đó đồ kị chỉ có thể cắn cắn khấn tay.

Chẳng qua chuyện tình cảm thì hài lòng, nhưng lũ tiểu quỷ ban A lại làm cô đau đầu đau óc.

Có câu nói rất đúng, Thượng Đế đóng cửa con một cánh cửa sẽ mở ra một cánh cửa khác....

Nhưng thứ Thượng Đế cho cô không phải là kì tích mà chỉ là những thử thách. Người mở ra cánh cửa tình yêu cho cô, nhưng lại đóng cánh cửa may mắn của cô lại.

Mặc dù cô không hài lòng bọn tiểu quỷ nhưng nghĩ tới bọn chúng hoàn toàn không có ý thức, thậm chí không biết nghĩ tới tương lai, cô lại cảm thấy không đành lòng.

“Kì thi sắp tới, mọi người có thường xuyên đọc sách, học tập hay không?” thời gian đã định, nhưng Từ Đông Thanh vẫn luôn là người nhắc nhở bọn chúng.

Dưới kia là một lũ tiểu quỷ tinh thần uể oải, người nghiêng ngả xem cô như là ko khí.

Nhìn bọn học sinh, Từ Đông Thanh chỉ biết chết lặng quyết định ra chiêu.

“Lần này nếu thành tích thi thử của cả lớp đều đạt trung bình 60 điểm, cô sẽ mời các em đến Hilton ăn một bữa thịnh soạn.

Lời vừa nói ra, toàn bộ tiểu quỷ lập tức cười ầm ĩ.

“Đông Phần” nổi danh là hẹp hòi, nghe cô nói mời khách, còn là khách sạn năm sao Hilton đắt chết người, một thường dân bình thường vắt cổ chày ra nước như cô khiến bọn chúng được traten cười nghiêng ngả.

Bọn tiểu ác ma đều là gia cảnh giàu có căn bản không lạ gì Hilton, nhưng bọn chúng bình thường đã hưởng qua độc chiêu của Đông Phần, cuối cùng chỉ biết oán hận.

“Một lời đã định, không được phép nuốt lời!” cả lớp đánh trống reo hò, chỉ sợ Đông Phần nói không giữ lời.

Từ Đông Thanh không ngờ khách sạn Hilton lại có sức quyến rũ như vậy, xem ra không chỉ có cô mà những quý tử nhà giàu thân phận cao quý cũng khó tránh khỏi bản tính háms lợi.

Từ Đông Phần – không, Từ Đông Thanh đắc chí ra ước định với bọn tiểu quỷ.

Một tuần sau, thành tích thi thử được công bố, bọn tiểu quỷ bình thường chỉ đứng ở vị trí cuối sổ giờ có thể đạt được kì tích 60 điểm. Điều này làm cho Từ Đông Thanh lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là cảm giác thành tựu của nền giáo dục tốt đẹp.

Thì ra giáo dục học sinh chỉ đơn giản như vậy, căn bản không cần lãng phí nước bọt, giận bọn chúng không có tiền đồ, chỉ cần đưa chúng ra khách sạn Hilton. Cô vốn nghi ngờ bọn tiểu quỷ này thiếu trí tuệ, nhưng thực ra chúng chỉ chưa học tập chăm chỉ.

Hôm sau chuyện này lập tức chấn động toàn trường, chẳng những mọi người quay ra kính trọng ban A, mà còn ngạc nhiên về năng lực của Từ Đông Thanh đã biến mực nát thành thần kì.

Từ một giáo viên lơ mơ, Từ Đông Thanh vừa phun oán khí bị khinh thường, ngay cả đi bộ cũng có gió nổi lên.

Nhất là ánh mắt tán thưởng của Đồ Tử Phu càng làm cho cô cảm thấy mình có đầu óc thiên tài, quyết định lặp lại chiêu cũ cho đến lúc đưa được bọn tiểu quỷ này vào cánh cổng đại học mới thôi.

Từ Đông Thanh theo ước định, hào phóng mới ba mươi mấy tiểu quỷ nửa tin nửa ngờ đến Hilton ăn cơm. Một đám căn bản không tin Đông Phần lại hào phóng như vậy, hoài nghi cô sẽ đặt một bàn đầy khoai tây và nước uống giá rẻ đuổi bọn chúng. Cho đến khi phục vụ mang lên một bàn gồm nhiều thức ăn cao cấp, bọn chúng rốt cuộc tin tưởng – Đông Phần nói thật!

Sau hôm thi thử, Từ Đông Thanh như cũ lấy khách sạn Hilton làm mỗi nhử, chỉ là điểm số nâng cao lên một chút. Mỗi học sinh dù có suy sụp cũng hăng say đi học, cũng chỉ vì hầu bao lớn của cô.

Lần thi thử thứ hai, lúc thành tích được công bố, thành tích còn hơn cả mong đợi vượt qua con số 71, không chỉ Từ Đông Thanh ngay cả giới giáo dục đều có chút rung động, một đám phóng viên ríu rít chạy tới xin phỏng vấn cô giáo xinh đẹp Great Teacher Onizuka (đã dẫn chương mấy thì sọc chùi không nhớ).

Từ Đông Thanh trước ống kính cứng cổ đối đáp, giáo dục phải có lí tưởng và phương pháp nhưng cô chưa từng nói đến những miếng mồi khiến học sinh tự động cố gắng học hành tất cả là vì năm đó không cần thậm kiếm được bữa ăn miễn phí! (Chú thích: phần thưởng của việc cạo râu Đồ Phu là 50000 NDT và đồ ăn miễn phí ở khách sạn Hilton cả đời)

Vài tháng sau, tin tức báo chí có đăng, lớp học sinh này đều đậu đại học công lập với thành tích xuất sắc. Sau ngày công bố kết quả thi còn đăng tin tức Từ Đông Thanh và Đồ Tử Phu long trọng cử hành hôn lễ.

Nghe nói, sau khi Từ Đông Thanh làm phó Hiệu Trưởng, hai vợ chồng cấu kết nhau làm việc xấu – không, là “phụ xướng phụ tùy” (vợ khởi xướng, chồng theo), tiếp tục chỉ dẫn cho nhiều tiểu quỷ bị lạc trở về con đường lớn đầy ánh sáng.

Câu chuyện tình yêu bắt đầu từ trung học Đế thánh, cũng kết thúc ở trung học Đế thánh sẽ vĩnh viễn truyền lại cho thế hệ sau...

Gửi thanks

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ngai-chu-tich-ac-liet>